

ANUL XV NR. 48 (600) — 26 noiembrie 1966

Proletari din toate țările, uniți-vă!

fiacșăra

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

cu planul anual îndeplinit

Numeroase colective de muncitori, tehnicieni și ingineri dintr-o serie de întreprinderi anunță cu mândrie obținerea de noi succese în producție, unele dintre ele raportând chiar îndeplinirea planului anual cu aproape două luni înainte de termen.

Așa de pildă la Fabrica de șamocă Azuga îndeplinirea planului anual de producție s-a anunțat încă spre sfârșitul primei decade a acestei luni, la indicatorii următori: producția globală și marfă în proporție de 100,2%, producția marfă vîndută și încasată în proporție de 100%, creșterea productivității muncii în proporție de 101,1%.

De asemenea, minerii din Scheia, regiunea Oltenia, la aproximativ aceeași dată, raportau depășirea planului anual cu 2 000 tone antracit. Eforturile colectivului de la Scheia s-au materializat în acest an prin extragerea a peste 10 000 tone antracit, cu indicatorul principal de calitate îmbunătățit cu 1,21% față de cifra planificată.

Tot în regiunea Oltenia amintim și de întreprinderea de materiale de construcție din Tg. Jiu care, îndeplinindu-și planul anual de producție cu mult timp înainte de sfârșitul anului, raportează în zilele acestea obținerea unei producții suplimentare în valoare de aproximativ 2 000 000 lei.

Succese deosebite au fost obținute și de către unele stațiuni de mașini și tractoare din țară. Pe această linie remarcăm îndeplinirea planului anual de către toate S.M.T. din regiunea Dobrogea care, printr-o bună organizare a muncii și printr-un ritm susținut, și-au îndeplinit planul de lucrări cu mult timp înainte de termen. Cele 30 de S.M.T. din regiunea Dobrogea trebuiau să execute în acest an un volum de lucrări de 2 650 000 ha arătură normală dar, datorită muncii susținute a mecanizatorilor, la sfârșitul primei decade a lunii noiembrie planul anual era realizat în proporție de 101%, executându-se lucrări de arătură normală pe 2 667 300 ha.

Îndeplinirea planului anual a fost realizată și de mecanizatorii din alte regiuni. Amintim, de exemplu, pe cei din Ziduri, raionul Rîmnicu-Sărac, și Inotești — ambele din regiunea Ploiești. Primii, de pildă, față de 148 000 de hantri ciți erau prevăzuți în planul anual, au realizat 159 000, iar cei din Inotești, tot în primele zile ale lunii noiembrie, își depășiseră planul anual cu 1,4%, executând un volum de lucrări care totalizează 142 110 hantri.

de excursii în țară și peste hotare.

Veniturile din concursurile Pronosport și Pronoexpres sînt afectate nevoilor mișcării noastre de cultură fizică și sport. Importante baze sportive au putut fi construite din asemenea fonduri. Cităm: patinoarul «23 August» din București, bazinele de înot din Tg. Mureș, Arad, Reșița și multe altele.

Pînă la sfîrșitul acestui an Administrația de stat Loto-Pro-

nosport își propune ca, pe lângă unele modificări în organizarea concursurilor Loto menite să stimuleze și mai mult interesul pentru această populară formă de concurs, să organizeze încă alte câteva concursuri dotate cu premii în autoturisme, culminînd cu tradiționala tragere de Revelion, dotată cu un număr excepțional de premii în bani și turisme.

E.D.

129 de descendenți

Înconjurată de dragostea unui mare număr de urmași, trăiește în comuna Hodac, din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, Maria Pop, poreclită Brînzărița, în vîrstă de 106 ani.

Viața ei îndelungată și-a petrecut-o în vecinătatea falnicilor cădri ai Gurghiuului, în mijlocul unei numeroase familii de muncitori forestieri.

Maria Pop are șase copii: Nastasia, Florea, Virvara, Răfăla, Maria și Luân, ale căror vîrste sînt cuprinse între 57 și 73 de ani.

La rîndul lor, aceștia au 39 de copii. Nepoții centenarei din Hodac au și ei 82 de copii, iar doi dintre ei au, la rîndul

lor, doi copii care, așadar, sînt strănepoți ai Mariei Pop. Totalizînd numărul lor obținem impresionanta cifră de 129, care reprezintă frumosul șir al descendenților.

Cît privește modul de trai al Mariei Pop, care n-a fost niciodată, în decurs de un veac, la medic, se poate caracteriza prin simplitate, echilibru, cumpătare. Și azi se mai plîmbă zilnic prin comună, stînd de vorbă voioasă cu oamenii. Bătrînețele ei sînt răsplătite de stîmă, dragoste și respectul tuturor celor ce o cunosc.

Stefan IZSAK

liceul craiovean

Între 13 și 20 noiembrie s-au desfășurat la Craiova festivitățile prilejuite de aniversarea a 140 de ani de la înființarea Liceului «N. Bălcescu».

Din chiliile scunde și umede de la Obedeau, inimoșii cărturari olteni Stanciu Căpățînea, din părțile vilcene, și Grigore Pleșoiu, din Cerneți Severinului, au pus bazele școlii naționale craioveane în 1826. Eforturile acestor dascăli au fost apoi continuate de către valorosul om de școală Ion Maiorescu, Constantin Lecca, apoi George Marin-Fontanin, care a condus școala timp de 30 de ani, pasionatul pedagog Mihail Străjan, Constantin Fortunescu, Grigore Mihăescu și alții.

De pe băncile acestei școli au ieșit multe elemente valoroase ca Nicolae Coculescu — organizatorul Observatorului astronomic din București, Gheorghe Țițeica — savant de renume mondial, Nicolae Titulescu — eminent om politic, Simion Stoilov — vestit matematician, Ludovic Mrazec — fost președinte al Academiei Române,

Sabba Ștefănescu — geolog de seamă, Gogu Constantinescu — creatorul sonicității, marele pictor Ion Țuculescu, poezii Alexandru Macedonski și Traian Demetrescu, compozitorul Ion Vasilescu și alții.

Mulți dintre absolvenții acestei școli fac azi cinste culturii noastre socialiste, cum sînt academicienii Ștefan Milcu, Eugen Angelescu, Nicolae Petruțian, medicul emerit Iancu Jianu, profesor dr. C.S. Nicolăescu-Plopșor, membru corespondent al Academiei, artistul emerit Constantin Bobescu, eminentul om de cultură Alexandru Balaci, artistul poporului Corneliu Baba și mulți alții.

În anii socializmului a crescut mult baza materială a acestei școli: biblioteca cu 32 000 de volume, laboratoare, săli de proiecție, de muzică, sport etc. De la 50 de elevi, ciți erau la înființarea școlii, astăzi liceul numără circa 3 500 de elevi, din care peste 2 000 la cursurile de zi.

Carol BORA

expoziție „george bacovia“

Bacăul, orașelul de «tristeți provinciale» de altădată și care cunoaște acum binefacerile socializmului materializate — printre altele — în sutele

de noi construcții, își cinsteste azi poetul care a dat literaturii române câteva opere remarcabile. Lui George Bacovia, autorul cunoscutelor

cercetări științifice în agricultură

În noul local al Stațiunii experimentale din Suceava funcționează 6 laboratoare: de ameliorarea plantelor, agrofitehnie, agrochimie, un laborator de pășuni, fînețe și plante de nutreț, un alt laborator pentru protecția plantelor și altul pentru cercetări zootehnice.

Din realizările stațiunii cităm: obținerea soiului măzărliche de primăvară — Suceava 54, omologat și brevetat anul acesta; s-au obținut rezultate bune în combaterea bolilor cartofului; de asemenea în sporirea producției pășiștilor naturale de peste 10 ori în zonele de deal, prin aplicarea îngrășămintelor

minerale.

În următorii ani stațiunea se va preocupa de problema irigațiilor pe pante — o problemă nouă în cercetarea științifică agricolă din țara noastră. Pentru aceasta s-a înființat un laborator care se va ocupa așd de amenajarea unor astfel de terenuri, cît și de stabilirea normelor de irigații și a agrofitehniei culturilor irigate. Anul viitor va lua ființă în cadrul stațiunii un centru de cercetare, documentare și îndrumare în creșterea ovinelor, care va fi singurul centru de acest fel din țară.

Radu LUPAȘCU

încă un obiectiv industrial la buzău

În orașul Buzău s-a terminat construcția uzinei de sîrmă și produse din sîrmă. Eforturile depuse de constructori s-au soldat cu intrarea de curînd în producție a două cupetoare de recoacere în vid pentru fabricarea sîrmei albe, lucioase, ce se întrebuintează la armarea geamurilor, și a șase mașini de trefilat sîrmă, urmînd

ca în curînd alte 24 de astfel de mașini să intre în probe.

Constructorii continuă să lucreze de zor la cele două instalații de zincare și la cuptorul de recoacere finală.

Între timp, uzina a și produs peste 60 tone de sîrmă trefilată și 12 tone de sîrmă de armare a geamurilor.

G.B.

un milion de lei premii pe zi

Știați că rețeaua de 1 100 agenții proprii și 40 000 agenții mandatate (poștă, cooperafia de consum, T.A.P.L. etc.) ale Administrației de stat Loto-Pronosport înmănușează activitatea a nu mai puțin de 60 000 de oameni care vin în contact, săptămînal, cu circa 5 000 000 de cetățeni — un sfert din populația țării?

În primele 10 luni ale acestui an Administrația a distribuit premii în valoare totală de 350 000 000 lei, adică mai mult

de un milion de lei zilnic. Au fost atribuite nu mai puțin de 435 de autoturisme, unii participanți, mai norocoși, cîștigînd chiar cîte două mașini (la Rîmnicu-Vilcea, Craiova, București). Dintre premiile în bani mai importante (plafon maxim — 150 000 lei) cităm: 38 de premii între 100 000 și 150 000 lei; 52 de premii între 50 000 și 100 000 lei. În afară de premiile în bani și numeroase premii în obiecte, s-au acordat foarte multe premii sub formă

coperta noastră

MARILÚ TOLO, tinăra actriță italiană pe care o vom vedea în coproducția româno-franceză «Șapte bărbați și o fetișcană».

Fotografie de S. STEINER

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112, Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale, la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 26 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. TIPARUL executat la Combinatul poli-grafic „Casa Științei“.

«toamne», i-a fost închinată o expoziție deschisă de curînd la muzeul regional. Pot fi văzute aici manuscrise, fotografii, extrase din ziarele vremii, care vorbesc despre viața și activitatea poetului. Expoziția, cu caracter permanent, mai cuprinde și numeroase exponate din edițiile antume și postume

ale poetului. Deosebit de interesant a fost reconstituită, într-una din încăperi, camera de lucru a poetului. Noua expoziție, a cărei necesitate se simțise mai demult, este vizitată zilnic de foarte mulți iubitori ai creației bacoviene.

Florentin POPESCU

muzeul din rășinari

Rășinării, oameni gospodari și iubitori ai frumosului, țin foarte mult ca vizitatorii să plece cu impresii plăcute din comuna lor. Una din preocupările pentru acest lucru o constituie și înființarea Muzeului etnografic în 1952, în localul donat de familia Popovici-Barceanu și prin colecția de 450 obiecte donate de familia Frățilă. De atunci muzeul a crescut an de an, astăzi dispunînd de o valoroasă colecție de peste 1 200 obiecte de artă populară și etnografie, majoritatea lor donate de către locuitorii comunei.

În sălile muzeului se pot vedea uneltele legate de ocupațiile locuitorilor: un plug de lemn din secolul al XVIII-lea, o rîșniță din 1856, o bogată colecție de uneltele legate de ocupația principală a rășinării —

păstoritul (crintă, creștălău, cihălău, frecălău, hășcău, răboju, bādău etc.), obiecte legate de industriile țărănești (teasc pentru stors și zdrobit fructe, teasc pentru storsul seului, unelte pentru dogărit și pentru cojocărit, unelte pentru industria textilă). De asemenea, în muzeu se află interioare țărănești specifice rășinării, cu ceșături și costume din diferite epoci, ceramică, picturi pe sticlă, mobilier pictat și altele.

Muzeul este vizitat anual de circa 10 000 de turiști. În cartea de onoare a muzeului înscriu cuvinte de laudă vizitatori din R.D.G. și Republica Federală a Germaniei, Franța, Anglia, Iugoslavia, Cehoslovacia, Polonia, Ungaria, Argentina, Italia, Japonia.

Sandu PĂSĂRIN

livezi intensive

În activitatea pomicultorilor un loc principal îl ocupă în aceste zile lucrările pentru extinderea livezilor pe încă 17 500 ha. Pînă acum ei au executat diferite lucrări de amenajare pe mai mult de 4 000 ha. Această acțiune vine să se adauge realizărilor obținute în ultimii ani în dezvoltarea patrimoniului pomicol. Livezile țării noastre se întind pe aproape 350 000 ha, din care mai mult de jumătate sînt plantații tinere. Ritmul susținut de plantări a determinat schimbarea structurii livezilor în favoarea speciilor și soiurilor valoroase, deficitare în trecut. Acum în livezile tinere mărul și părul dețin la un loc 40 la sută, iar prunul 42 la sută.

Perspectivile de dezvoltare a patrimoniului pomicol sînt și mai mari. În următorii cinci ani se vor planta încă 80 000 ha,

punîndu-se accent pe organizarea livezilor intensive. Pentru realizarea de producții din ce în ce mai mari statul va pune la dispoziția pomicultorilor noi mașini și agregate pentru întreținere și îngrijire, cantități sporite de îngrășăminte. Toate acestea însă impun o mai atentă preocupare din partea pomicultorilor. Viitoarele livezi trebuie amplasate în bazine consacrate, pe terenuri a căror compoziție este binecunoscută. Aceasta va permite plantarea de pomi din acele soiuri valoroase care se dezvoltă cel mai bine în condițiile pedoclimatice ale zonei respective. După plantare, în perioada de creștere și apoi de rodire, se impune cea mai mare grijă pentru executarea tuturor lucrărilor de întreținere a terenurilor plantate, precum și a livezilor, în tot timpul anului. În această muncă

pomicultorii sînt ajutați de cele aproape 100 de brigăzi SMT specializate, dotate cu utilajele necesare; numărul acestora va crește. Numeroase unități agricole au posibilități ca, prin mijloace locale, să irige o parte din livezi, chiar acelea situate pe pante sau în terase. Aceasta ar duce, potrivit calculului specialiștilor, la sporuri apreciabile ale recoltei de fructe. De asemenea pentru o mai bună valorificare a fructelor în unitățile agricole se pune problema creării de condiții mai bune de depozitare și păstrare a fructelor. În această direcție o experiență bună o are regiunea Argeș. Unitățile din această regiune, cu un puternic sector pomicol, au construit în acest an 27 depozite de sortare și păstrare a fructelor, din care o mare parte sînt gata. În viitor aici se preconizează construirea de asemenea depozite care să fie folosite de mai multe unități în comun.

C. ZLĂVOG

Pe întreg teritoriul țării s-a inaugurat duminică trecută sezonul de vinătoare la iepuri și fazani. În fotografie: cîțiva membri ai filialei «Grădina roșie» a Asociației generale a vînătorilor și pescarilor sportivi, plini de voie bună și speranțe, cu cîteva clipe înainte de intrarea în primul «stand» al actualului sezon cinegetic.

tulcea: un mare antrepozit frigorific

Pe malul Dunării, la cîteva sute de metri nord de Tulcea, se află în construcție un mare antrepozit frigorific destinat exclusiv depozitării peștelui. Lucrările au început în urmă cu un an și urmează să fie terminate la sfîrșitul lui 1967.

Noul antrepozit va constitui baza de depozitare a peștelui oceanic adus de traulerele «Constanța» și «Galați», precum și a peștelui pescuit în apele noastre, urmînd ca de aici să fie expediat în interiorul țării pentru a fi pus în consum. Capacitatea lui va fi de 6 000 tone, fiind astfel cel mai mare depozit

frigorific construit pînă acum la noi în țară.

Pe malul Dunării, în fața antrepozitului, se va construi un chei — la care vor acosta traulerele și celelalte vase întoarse de la pescuit — prevăzut cu utilaje portuare pentru descărcarea peștelui și instalații mecanice pentru transportarea lui în magazii și pentru încărcarea în vagoane sau mașini. Tot la Tulcea se amenajează și baza de alimentare a traulerelor înainte de plecarea lor în cursă.

În vederea condiționării peștelui proaspăt precum și pentru răcirea vagoanelor izoterme

destinate transportului de pește, antrepozit frigorific de la Tulcea este prevăzut cu instalațiile adecvate.

Toate utilajele pentru producerea frigului sînt fabricate la «Frigotehnica» București și «Tehnofrig» Cluj. Instalarea lor va începe la sfîrșitul acestui an. Antrepozit frigorific de la Tulcea se va întinde pe o suprafață de circa 4 1/2 hectare.

F. URSEANU

arheologie

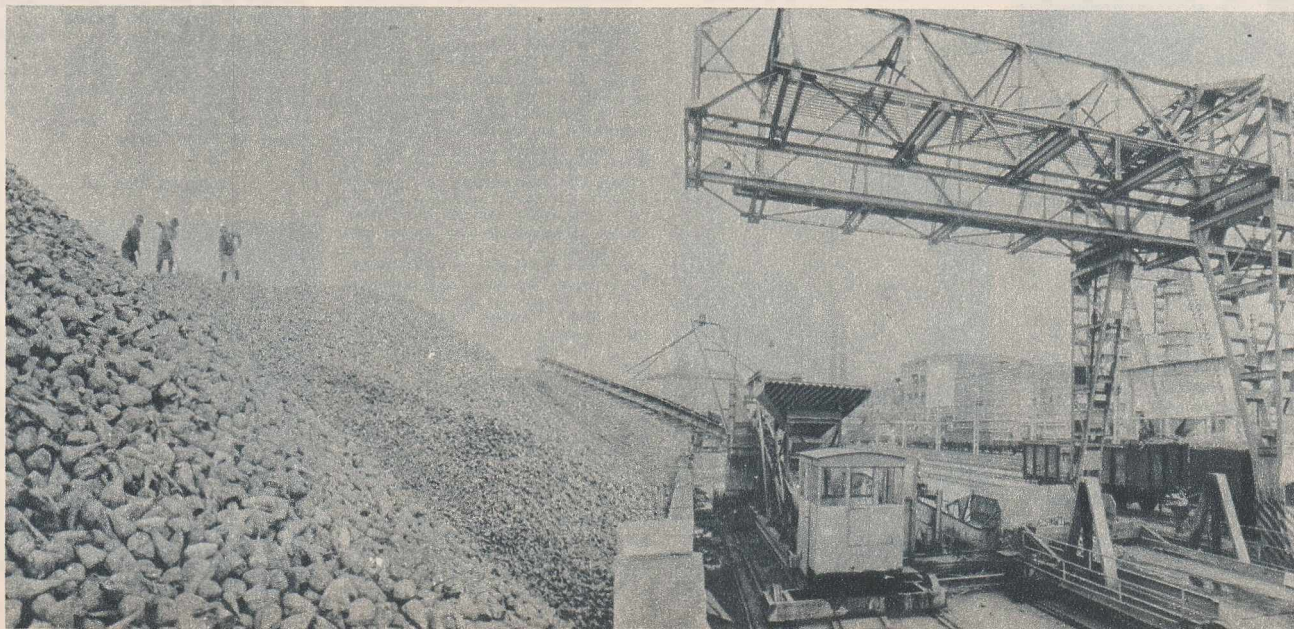
Un tractorist lucrînd în toamna aceasta la desțelenirea unui teren în pantă din apropierea localității Nădișul Român (raion Cehul Silvaniei) a făcut o interesantă descoperire: plugul tractorului său a intrat într-un cîmp de oase. Dîndu-și seama că e vorba de un cimitir foarte vechi, a anunțat telefonic Muzeul de istorie din Baia-Mare. Sosind la fața locului, arheologii Mircea Zdroaba și Ioan Iuga au făcut o serie de săpături, stabilind că e vorba de o necropolă din secolele X-XI, peste care s-a suprapus alta din secolele XIV-XV. În morminte s-au găsit podoabe din bronz. La un metru sub pămînt s-au găsit resturi de ziduri aparținînd unei biserici străvechi.

Tovarășul Radu Popa de la Institutul de arheologie al Academiei a descoperit la Giulești, în raionul Sighet, urmele unei așezări medievale din secolele XI-XII. Au fost găsite fragmente de ceramică veche românească, morminte și obiecte de podoabă.

Extinzînd cercetările și în jurul localității Sarasău, s-au mai descoperit urmele altor așezări medievale (sec. XII-XIII). Alături de fostele locuințe s-a găsit și fundația unei biserici. Săpăturile vor continua.

F.U.

○ imagine luată în aceste zile la Fabrica de zahăr din Tg. Mureș.

carte

● Cu prilejul împlinirii a 85 de ani de la nașterea poetului George Bacovia, Editura pentru literatură a publicat volumul *Plumb*, versuri de la a căror primă editare s-au împlinit recent 50 de ani. E un mod de a sărbători poezii și poezia pe care editura îl practică, de altfel, și pe care l-am vrea permanent.

● În colecția «Cele mai frumoase poezii» a Editurii tineretului a apărut recent un volum de Poezii ale lui George Călinescu cu o foarte densă și pătrunzătoare prefață semnată de poetul Al. Philippide.

● În «Biblioteca școlară» a apărut un volum de versuri și proză de Dimitrie Anghel, intitulat *În grădina*. Ediția a fost îngrijită de Margareta Iordan. O ediție mai cuprinzătoare din opera acestui poet ar fi de așteptat.

● Tot în domeniul poeziei semnalăm foarte atrăgătoare antologie a lui Vasile Nicolescu din lirica românească de dragoste, intitulată *Cîntecul iubirii*.

● La Editura tineretului poetul Adrian Păunescu și-a tipărit cartea *Mieii primi*, iar Negoită Irimie pe cea intitulată *nostalgic Dor de infinit*.

● La aceeași editură au apărut schițele și povestirile lui Ieronim Șerbu intitulată *Urmărirea* și romanul lui Leonida Neamțu — *Aventură și contraaventură* (acesta din urmă în colecția «Cutezătorii»).

● O carte actuală și de mare interes este cea semnată de M. Ralea și Traian Herseni, cu titlul: *Introducere în psihologia socială* (Editura științifică).

● Vestita carte a lui Thucydides despre *Războiul peloponesiac* a apărut recent, în traducerea lui N.I. Barbu, autor al unui competent studiu introductiv, al unui corp de note și al unui indice, care, toate, facilitează lectura și înțelegerea cărții.

● Antioh Cantemir, fiul lui Dimitrie Cantemir, care a scris versuri în limba rusă, este prezent în librării printr-un volum intitulat *Stihuri*, apărut în traducerea lui Virgil Teodorescu. O bună prefață semnează Paul Cornea.

cinema

● **Fantomele se grăbesc** — noul film românesc — este debutul cinematografic al lui Cristu Polucis; un debut într-un gen cu succes oarecum asigurat — cel polițist. Am fi nedrepti dacă n-am recunoaște regizorului, cit și lui Tudor Popescu, coautor al scenariului, o vădită disponibilitate în a conduce firele povestirii fără a le încâlci inutil. (Supărătoare sint unele replici, fiind naive, fiind pretențioase.) Se remarcă contribuția operatorului N. Girardi la realizarea unei atmosfere sugestive. În distribuție: György Kovacs, Ion Beșoiu, Ana Széles. Colea Răutu, Sebastian Papiiani, Ioana Bulcă, Anton Negoșescu, Geo Barton, Ion Anghel, Draga Olteanu.

● Alte creații românești rețin în continuare atenția: **Vremea zăpezilor** (regia — Gh. Naghi, după scenariul lui

Ioana Bulcă

Henry Fonda

Fănuș Neagu și Nicolae Velea) și **Tunelul** (coproducție româno-sovietică în regia lui Francisc Munteanu).

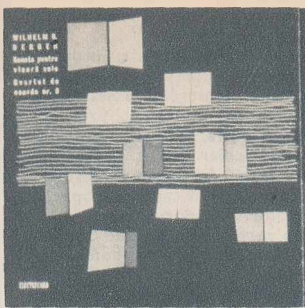
● Filme ce nu trebuie pierdute: **Femeia nisipurilor** (H. Teshigahara); **Magazinul de pe strada mare** (J. Kadar, E. Klos); **Umbrele strămoșilor uitați** (S. Paradjanov); **Cenușă** (A. Wajda).

● O reluare binevenită pentru toată lumea: **spiritualul Parisul vesel**, desen animat de lung metraj al lui Abe Lewitov. Are și animația «superproducțiilor» ei! «Parisul vesel» este una de calitate.

● Mari actori pe ecranele noastre: Ida Kaminska (Magazinul de pe strada mare), Anthony Quinn, Henry Fonda, Richard Widmark (Warlock), John Wayne (Diligenta), Innokenti Smoktunovski (Feriți-vă automobilul), Rex Harrison, Richard Burton (Cleopatra).

disc

● W.A. Mozart în interpretarea unuia din cei mai reușiți interpreți actuali ai muzicii sale: **Karl Böhm** (în fruntea orchestrei Concertgebouw din Amster-

dam). «Simfonia nr. 39 în mi bemol major. K.V. 543» (1. Adagio-allegro, 2. Andante, 3. Menuet: Allegretto, 4. Allegro) și «Simfonia nr. 40 în sol minor, K.V. 550» (1. Allegro, 2. Andante, 3. Menuet, 4. Finale), două monumente ale creației mozartiene obțin, prin interpretarea personală, originală, fără a se îndepărta totuși de tradiția execuțiilor mozartiene, cea mai amplă transfigurare sonoră auzită pînă azi, una din cele mai cizelate prelucrări, care înobilează sensul luminos-liric al simfonismului lui Mozart (ECE-0232).

● «Recitalul de lieduri franceze contemporane», realizat cu concursul sopranei **Arta Florescu** (la pian — Hilda Jereja), cuprinde un bogat program din creația compozitorilor francezi. Primul ciclu de lieduri, datorat lui Maurice Ravel («Histoires naturelles», după Jules Renard), utilizează proza cunoscutului scriitor francez (și nu versurile sale, după cum stă scris pe mapa discului, deoarece ele... nu există); al doilea ciclu, de André Jolivet, compozitor din grupul «Jeune France» (Yves Baudrier, Olivier Messiaen, Daniel Lesur), folosește versuri din anii evului de mijloc, semnate de Mellin de Saint-Gelais, Germain-Colin Bucher și Le Père le Moine, iar ciclul lui Jean Françaix (compozitor mai puțin cunoscut, înzestrat elev al Nadiei Boulanger) valorifică stihurile lui Charles d'Orleans, poet liric de curte, perfect minutor al forme (ECD-1131).

● «Lăsați-mă să cânt» — selecțiunile din cunoscuta operetă a lui Gherase Dendrino — se bucură de interpretarea cântăreților Ion Dacian, Lili Dușescu, Constanța Cimpeanu, Valeria Rădulescu și George Hazgan, artiști ai Operetei din București. Acompanied de Orchestra simfonică a cinematografului dirijată de Paul Popescu și corul Teatrului de stat de operetă dirijată de Constantin Rădulescu. E clar că dorința ascultătorilor ar fi ca Electrecordul să înregistreze și alte succese, mai recente, ale operetei bucureștene. Să mai așteptăm? (ECD-1 131).

muzică

● Selecțiunile dintr-o săptămîină muzicală atrăgătoare încep cu «Seara vieneză» de la Teatrul de operă și balet. Maestra de balet Tilde Urseanu ne prezintă versiuni coregrafice după «Mica serenadă» de Mozart, «Simfonia neterminată» de Schubert și un grup de «Valsuri» de Johann Strauss. Premiera va avea loc duminică 27 noiembrie.

● Cunoscutul dirijor sovietic Ghenadi Rojdestvenski, pe care melomanii bucureșteni au avut prilejul să-l asculte în repetate rânduri, conduce săptămîna aceasta Filarmonica «George Enescu» în programele ei obișnuite de sîmbătă și duminică: Rogalski, Brahms (solist Alexandru Demetriad) și Berlioz (Simfonia fantastică).

● Luna decembrie debutează la Radio-televizune cu un program inedit prezentat de dirijorul Emanoil Elenescu: «imagini pentru orchestră» de compozitorul Richard Meale (primă audiere), «Simfonia de jazz» de Dumitru Bughici (primă audiere) și «Concertul pentru

Radu Aldulescu

vioară și orchestră în re major» de Beethoven, pe care îl va interpreta cunoscutul violonist sovietic Igor Bezrodni. Pe talentatul artist sovietic îl vom recuzta într-un recital în 7 decembrie.

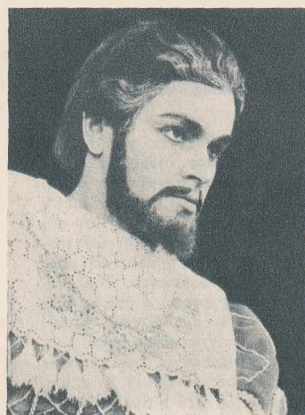
● Un singur recital marchează sfîrșitul săptămîinii: Radu Aldulescu și Horst Gehann ne vor prezenta în sala mică a Palatului un program Bach, pentru violoncel și orgă.

plastică

● **Galeriile de artă (bd. Magheru): Ana Asvadorova-Ciucurencu** — pictură. Artista este cunoscută publicului de la numeroasele expoziții anuale. Un registru tematic bine conturat, de la peisaj la scenele diurne, la flori, natură statică și nud, ultimul fiind reprezentat prin câteva pinze în care sensibilitatea și lirismul artistei se revarsă în culoare. Și o virtute: un limbaj plastic simplu, accesibil.

● **Pictura în ulei (Ed. «Meridian»)**. Un istoric concentrat al unuia dintre cele mai răspîndite și mai importante tehnici artistice: pictura în ulei. Autorul lucrării — **Trangote Stephanowitz** — vorbește despre diversele suporturi, despre culorile care sînt folosite în pictură (de origine organică și anorganică), despre lianși și rolul lor etc. Într-un capitol sint enumerate diversele moduri care se abordează la elaborarea unui tablou. 29 de reproduceri (unele în culori) și tot atîtea comentarii care le însoțesc ilustrează diversele tehnici de pictură.

teatru

Florin Crăciunescu

● 150 de ani de teatru românesc, o mare sărbătoare a teatrului nostru cîntînd reprezentația dată de Gh. Asachi la Iași cu **Mirtil și Chloe** la 29 decembrie 1816, este împlinită cu pregătiri speciale; o întîlnire la Iași cu reprezentații festive ale tuturor teatrelor Naționale din țară; o săptămîină a dramaturgiei românești cu cîteva spectacole evocatoare; la Iași, leagăn al teatrului românesc, s-a deschis și un interesant muzeu.

● În curînd un alt teatru bucureștean ne va reprezenta țara peste hotare: Teatrul «Lucia Sturdza-Bulandra» întreprinde un turneu în U.R.S.S. — la Leningrad și Moscova. Repertoriu: **Opera de trei paralele** de B. Brecht (regia Liviu Ciulei) și **D-ale carnavalului** (în regia lui Lucian Pintilie), care a văzut lumina rampei la acest teatru, într-o viziune originală, violent demascatoare, cu mijloacele comului apăsat pînă la grotesc. Lucian Pintilie, fructificînd pînă la ultima lor limită situațiile comice, l-a surprins într-o modalitate nouă pe eroii lui Caragiale. Din păcate ritmul nu e încă egal dinamic. Excelentă, autentică, Gina Patrîchi; savuroasă, compoziția lui Marin Moraru. Deosebit de bine realizat rolul lui Pampon de Toma Caragiu și bine gîndit Nae Girime în interpretarea lui O. Cottescu. Din echipa destul de omogenă mai fac parte Șt. Bănică, Aurel Cioreanu, Rodica Tapalagă. Foarte bun, funcțional, decorul lui Liviu Ciulei și Giulio Tincu. Figurația, atmosfera, bine compuse.

● **Ciinele grădinarului** de Lope de Vega a văzut lumina rampei la Teatrul de stat din Valea Jiului, în regia lui C. Dinischiotu și scenografia Elenei Forșu. Un spectacol de stil și atmosferă, gîndit cu fantezie, jucat de Ana Colda, Marcel Popa, D. Drăcea, Gh. Iordănescu, Ion Negrea.

● Premieră pe țară: **Porunca a șaptea** de Dario Fo (cunoscut autor, regizor, scenograf și mai ales actor italian), la Teatrul de stat din Bacău. Comedie amuzantă, deși pe alocuri naïvă, de-

mascind corupția, moravurile dintr-un oraș italian în care cea de-a 7-a poruncă biblică privind furtul e cu totul uitată. Amuzant îndemnul autorului: «Fură ceva mai puțin!» Spectacol montat într-un stil colorat popular cu cîntece și dansuri de către George Teodorescu. S-a făcut remarcant interpretul principal, un talentat debutant, Florin Crăciunescu, și alături de el Kiti Stroescu, Mișu Brezeanu, Ovidiu Schumacher. Scenografia: Adriana Leonescu.

● Premieră la păpuși. Teatrul de păpuși din Oradea prezintă în premieră pe țară un spectacol pe teme populare de Alecu Popovici și Viniciu Galița: **Sarea-n bucate**. Regia: Petre Diaconu. Scenografia: Paul Fux.

televiziune

Duminică 27 noiembrie. Două manifestări sportive mai puțin frecvente pe micul ecran: meciul de rugby România-Franța (14.30) și în cadrul Cupei campionilor europeni la polo pe apă, meciul Dinamo-București — Pro Recco-Genova (17.00). ● Magazinul duminical — la ora lui obișnuită și cu temele lui obișnuite (18.00) ● «TV-11», emisiunea reflectînd gustul telespectatorilor (19.20) ● Vestitul monument de la Adamclisi, în cercetarea rubricii «Monumente de piatră» (19.50) ● **Angela Moldovan**, Maria Ciobanu, Maria Păunescu, Benone Sinulescu, Dumitru Constantin, Stanciu Simion, Florea Burnea, Ion Milu, Tudor Pană, Viorel Doboș și Victor Predescu ne prezintă, în cadrul emisiunii «Mari ansambluri», cunoscuta și apreciată formație de cîntece și dansuri «Ciocirlia» (20.10) ● **Microvarietăți**. De dorit ca «micro» să nu însemne concesii făcute calității (21.00) ● Un film documentar realizat de studioul TV cu un subiect sfîrșind interes: «Vînațoarea de sturion» (22.00).

Marți 29 noiembrie. Ultimele emoții fotbalistice ale acestui an — etapa de încheiere a turului campionatului republican: Rapid-Petrolul și Steaua-Farul (12.15) ● **Recital de versuri** — acțiția Irina Răchiteanu (19.23) ● O emisiune muzical-coregrafică consacrată tinerilor interpreți: soprana Carmen Hanganu, pianista Viorica Diaconu, balerinele Ioana Negutz și Alexandra Iliescu, violonistul Gheorghe Jalobeanu (20.00) ● La rubrica turistică ni se propune o excursie pe «Bistrița aurie» (20.40) ● Filmul românesc «Titanic vals» (20.55).

Miercuri 30 noiembrie. Cabinetul medical TV propune o dezbateră pe tema «Dezvoltarea armonioasă a organismului tînar», cu participarea conf. dr. Coman Petrescu, ale cărui apariții la micul ecran au fost mult apreciate (20.00) ● **Petre Codreanu** prezintă «Cronica discului» (20.20) ● **Păcut** prilej de reîntîlnire cu actorul Innokenti Smoktunovski în ediția cinematografului sovietice a capodoperei shakespeareiene «Hamlet» (20.35).

Joi 1 decembrie. După un scurt program de desene animate (19.23) ni se oferă emisiunea de actualitate teatrală «Gong» (19.30) ● «Clubul tineretii» (20.00) ● Programul se încheie cu filmul «Fiii marii ursoaice» (21.00).

Vineri 2 decembrie. O emisiune apreciată: Dicționar de personaje — litera «F» (I) (19.30) ● După emisiunile obișnuite de vineri: «Săptămîna» (20.00), **Avanpremiera** (21.00) și **Teleglob** (21.15), vom avea prilejul să ne reîntîlnim cu soprana sovietică Bella Rudenko, binecunoscută Violetă iubitorilor de operă bucureșteni (21.35) ● **Enrico Fanciotti** — pe care l-am dori mai des pe micul ecran — eroul emisiunii «Un bilet la alegere» (22.00).

Sîmbătă 3 decembrie. Mihai Florea prezintă emisiunea «Rapsozi populari» (19.23) ● Actualitatea cinematografică (19.45) ● **Televiciclopedie** (20.00) ● O emisiune muzical-coregrafică cu titlul «Fantezie pe portativ» (21.00) ● Și un program transmis de la Varșovia, tot de muzică ușoară, intitulat «Barburca» (21.45) ● **Suplimentul «Sfîntului»** — «Omul invizibil» (22.45).

Irina Răchiteanu

ÎN CARTEA DE PIATRĂ A PORTILOR DE FIER MILENILE, SCRIS-
JELINDU-ȘI ÎNSEMNELE, N-AU LĂSAT LOC PENTRU UN CAPITOL
FINAL. CARTE FĂRĂ SFÎRȘIT PĂREA SĂ FIE ACEST MONUMENT
AL TENACITĂȚII FORTELOR GEOLOGICE ANGAJATE ÎNTR-O
OPERĂ GRANDIOASĂ CĂREIA NATURA N-A IZBUTIT SĂ-I ALĂ-
TURE, ÎN ACEST COLȚ DE PLANETĂ, UN ALT ELEMENT PE MĂ-
SURĂ. DAR IATĂ, ÎN ACESTE ZILE (PE CARE, ÎNTR-O NUMĂ-
RĂTOARE ÎNCEPUTĂ ÎN 1964 — CÎND AU FOST DESCHISE LU-
CRĂRILE SISTEMULUI HIDROENERGETIC ȘI DE NAVIGAȚIE
«PORTILE DE FIER» — LE ÎNSEMNĂM CU CIFRE ABIA CU PUȚIN
MAI MARI DE 700), RETRAGEREA DEFINITIVĂ, ÎN LUMEA SUB-
ACVATICĂ A STRANIILOR PORTI DE PIATRĂ, NI SE ÎNFĂȚI-
ȘEAZĂ CA UN FAPT FIRESC ȘI CONCRET PREVIZIBIL.

1970-1971, ANI CE VOR RĂMÎNE ÎN ISTORIE PRINTRE ALTELE
ȘI PENTRU MAREA SCHIMBARE DE DESTIN A DUNĂRII, NU
SÎNT PEA ÎNDEPĂRTAȚI DE PREZENT, CA SĂ NU NE SIMȚIM
TENTAȚI SĂ MĂSURĂM TIMPUL PÎNĂ LA EI ÎN ZILE. PATRU-
CINCI ANI, PLUS DOI CARE AU TRECUT, ÎN TOTAL 2 160-2 520
DE ZILE, FIECARE CU O ÎNSEMNĂTATE PRECIS DETERMINATĂ
ÎN DESFĂȘURAREA VASTEI LUCRĂRI.

În fotografie: fiecare pietricică de
pe taluzul săpăturii e un element
nedorit. Înainte de a începe turna-
rea betonului, vechea formulă:
«toarnă apă în căușul stîncii, șter-
ge-o cu batista și batista să rămînă
albă» va fi aplicată din nou, ca și la
Bicaz, ca și la Argeș, Firiza, Teliuc
și în alte locuri unde constructorii
români au mai ridicat hidrocentrale.
În aceste zile pregătirea terenului
de fundație se află în faza curățirii
sfărîmăturilor cu ajutorul unor bare
de oțel. Miine-poimiine lucrările
vor intra în... faza batistei care tre-
buie să rămînă albă.

marile porți

de oțel și beton

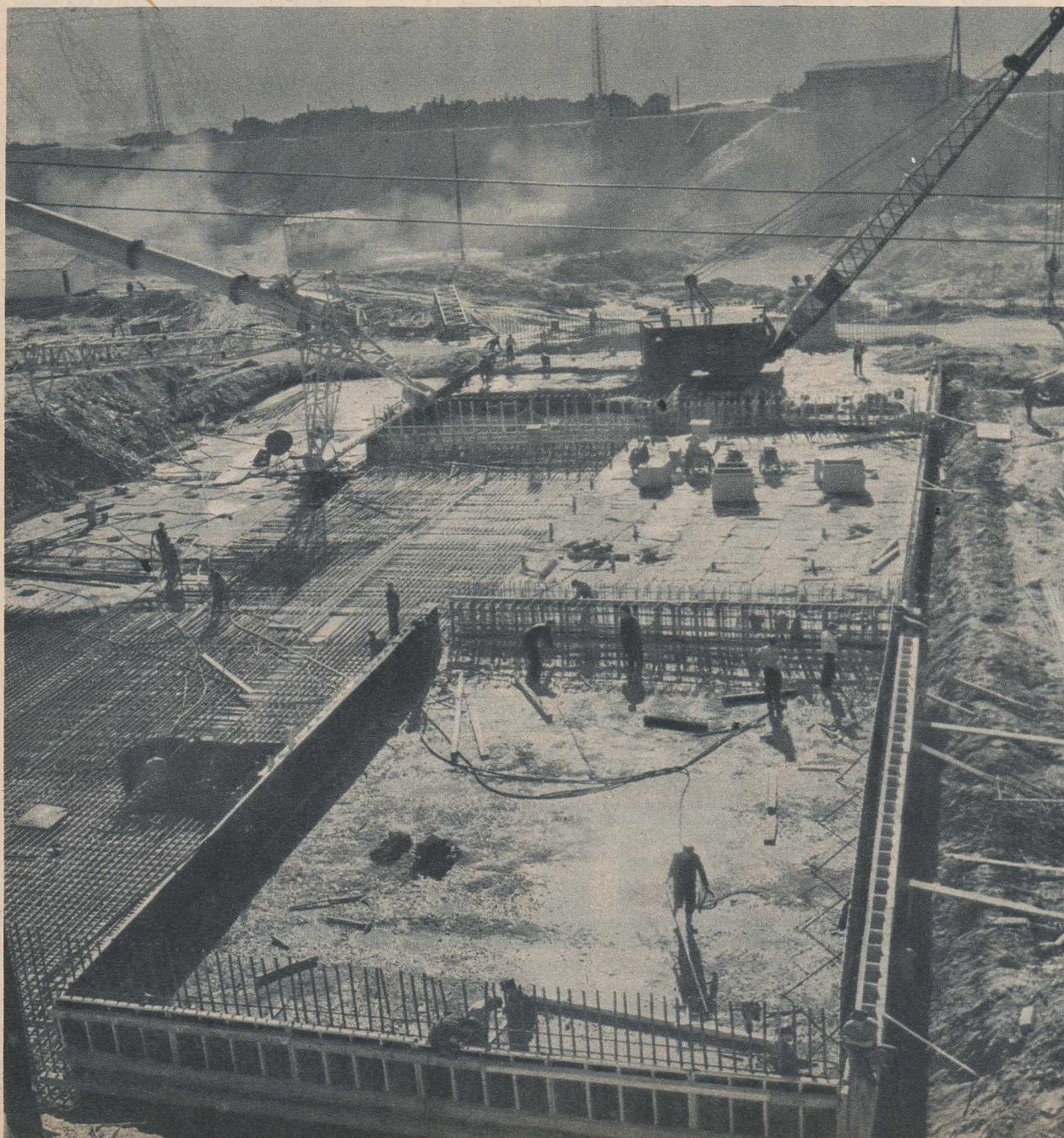
de Nicolae RĂDULESCU
Fotografii de S. STEINER

LA PORȚILE DE FIER: o zi din cele 2 160 - 2 520

Multiplicată în tirajele ziarelor cotidiene, fotografia machetei de ansamblu a sistemului hidroenergetic și de navigație a devenit foarte familiară. Două ecluze, două hidrocentrale de o parte și de alta a fluviului (cu câte șase grupuri generatoare antrenate de turbine care vor consuma fiecare cam de cinci ori mai multă apă decât poartă Oltul la vărsare în anotimpurile ploioase) și un impunător baraj, acestea sînt principalele lucrări pe care constructorii români și iugoslavi le vor ridica la Porțile de Fier. Altfel spus: se vor disloca 22 milioane metri cubi de rocă, vor fi turnate betoane însumînd 3 milioane metri cubi. Fiecare din zilele lui noiembrie 1966 se înscrie în acest bilanț cu o participare demnă numai de proporțiile, într-adevăr neobișnuite, a tot ce se face aici.

La baraj-hidrocentrală, pe malul stîng al Dunării, adică într-o uriașă prăpastie săpată cu excavatorul pe o suprafață smulsă apelor nu mai devreme decît în vara trecută, fiecare zi înseamnă: în tone de rocă dislocată — peste 8 000; în volum de excavație — cîteva sute de metri cubi. Coborîtă cu mult sub nivelul vechii albiei, groapa de fundație, tăiată în stîncă dură, este teatrul unor ample acțiuni în care uneltele sînt excavatoare, autocamioane grele, foreze, explozivi. Ziua are ore cînd forfota mașinilor încetează, cînd oamenii dispar ca prin farmec lăsînd într-o tăcere înspăimîntată întreg perimetrul încercuit cu taluzuri înalte, pietroase. Atunci înfloresc pe fondul uniform al cerului norii de fum ai pușcăturilor care cutremură pămîntul trezind prelungi ecouri în lumea de cremene din jur. Încă un metru, doi, cucerîți, încă o cifră adăugată la un șir devenit de acum prea lung ca să încapă doar pe o pagină de registru. Gonind cu mașina ale cărei încheieturi scîrțîie sub greutatea încărcăturii, un șofer care a lucrat și la Argeș (se numește Ioan Stăncuț) reflectează: «Sfîrșimătura asta pe care o aruncăm în Dunăre va fi peste două mii de ani tare ca granitul. Dar nu mai tare decît betonul. Pentru piatră, apa a avut colți s-o roadă. Împotriva betonului e însă nepuțincoasă!» Și ca o concluzie: «Formidabile lucruri mai sînt în stare să facă și oamenii!»

Judecata aceasta are o parte de referire chiar la el însuși.

LA ADĂPOSTUL ZIDULUI DE PALPLANȘE METALICE (vedere în ultimul plan) excavatoarele și uriașele autocamioane basculante pot să lucreze în voie. Aici va începe nu peste multă vreme turnarea betonului la centrala de pe malul stîng, ale cărei turbine vor smulge Dunării o forță mai mare de peste cinci ori decît cea a hidrocentralei de la Bicaz.

A ÎNCEPUT TURNAREA BETONULUI la tablierul ecluzei. Nu trebuie decît să ne imaginăm trenurile de șlepurî trecînd pe deasupra acestei platforme ce va fi acoperită cu apă, spre a avea o imagine întrucîtva sugestivă a aceleiași lucrări peste două mii și cîteva sute de zile.

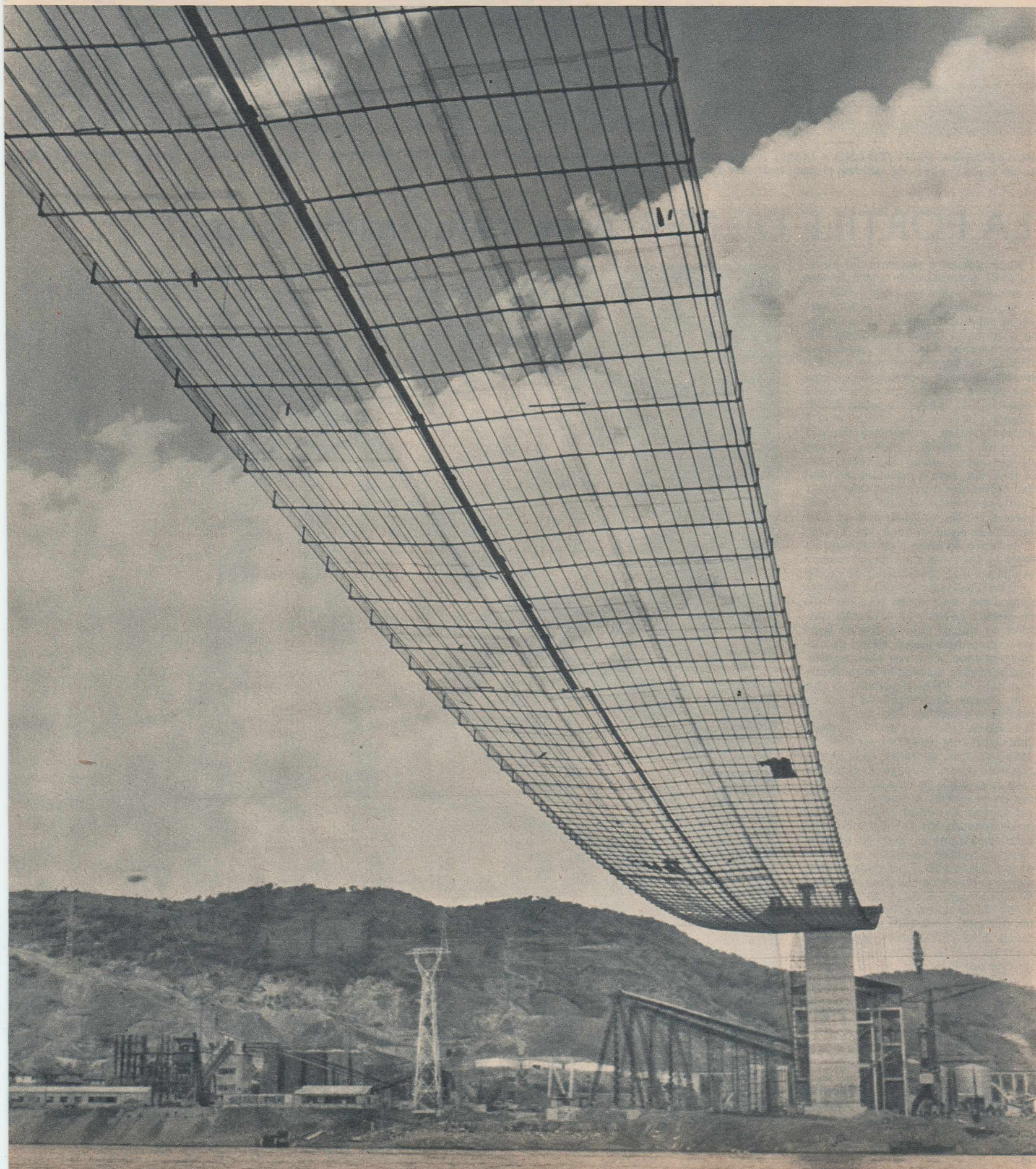
PE ACEST TRASEU AERI-AN insula Golu va fi transportată tonă după tonă în depozitele balastierii de pe malul stîng, de unde pietrișul sortat și spălat va merge la fabrica de betoane și mai departe la baraj, hidrocentrală și ecluză.

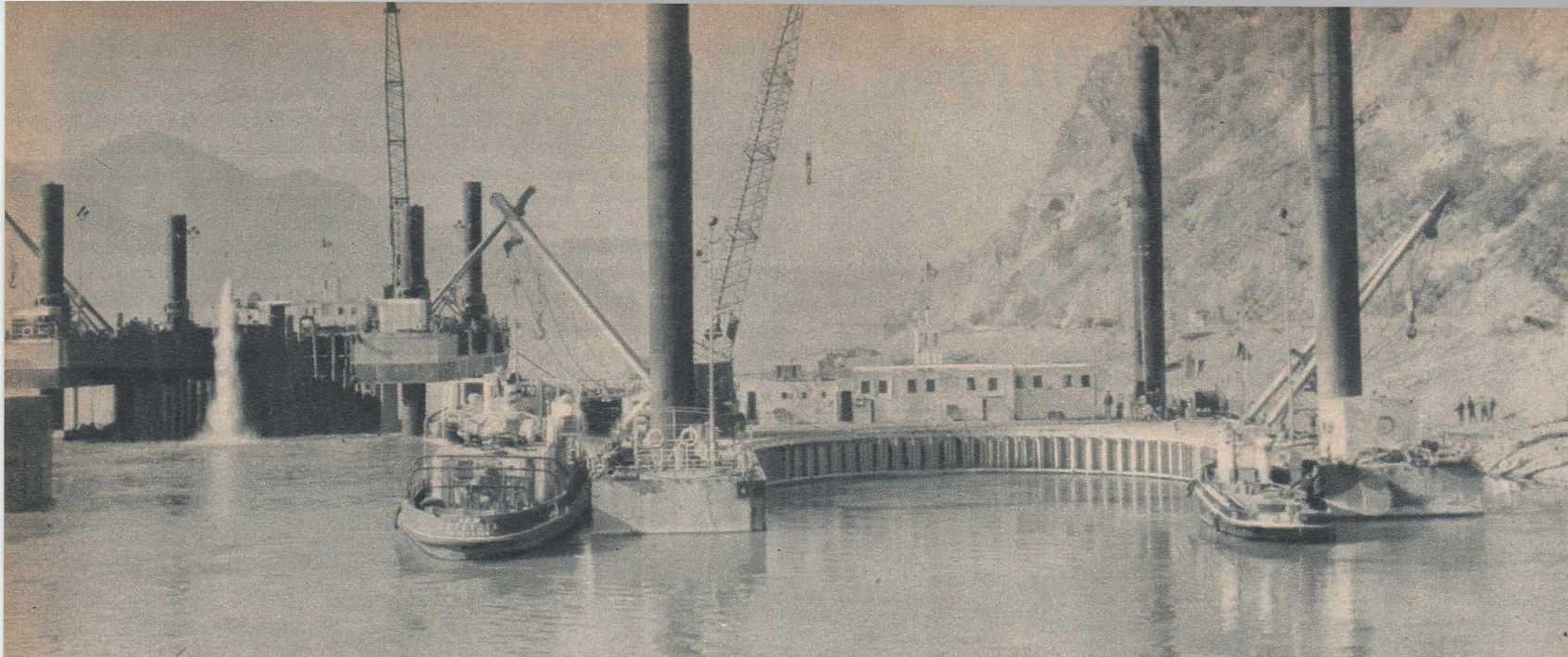
LA PORȚILE DE FIER: două insule sortite să dispară de pe harta dunării

Ada Kaleh și-a consumat, în octombrie, zilele ultimei toamne, răsfrîngînd în lumina blîndă a anotimpului, spre încîntarea turiștilor veniți s-o salute în semn de rămas bun, toată nostalgia coloristică a vechilor ei edificii, din care unele vor deveni piese de muzeu atunci cînd marele lac de acumulare va scufunda

insula pentru totdeauna sub oglinda apelor sale. În schimb pregătirea dispariției insulei Golu, masiv depozit natural de pietriș din care se vor extrage agregate pentru fabricile de betoane de pe țărmul sîng al Dunării, a trecut neobservată de turiști, cu toată forța de atracție pe care o exercită asupra vizitatorului silueta îndrăzneată a marelui funicular care o va transporta prin aer, tonă după tonă. Soarta insulei Golu va fi așadar aceeași ca și a surorii sale Ada Kaleh, numai că, dispărînd de pe harta Dunării, ea nu-și va găsi loc sub apă ci deasupra ei, în uriașele zidiri de beton ale barajului, hidrocentralei și ecluzei. Volta parabolică pe care o vor descrie la înălțimi amețitoare benele noului funicular este cea mai cutezătoare linie trasată pînă acum de constructorii noștri în spațiul de la Porțile de Fier. Construcție îndrăzneată, sfidînd distanțele și însăși trufia fluviului, acest drum aerian al pietrișului va face ca volumul insulei Golu să se micșoreze mereu, în timp ce balastiera de la capătul acestui drum (ce se apropie în aceste zile de momentul intrării în probe) va sorta, spăla și depozita materiale în volum de mii de tone zilnic.

(Continuare în pag. 8)

PLATFORMA PLUTITOARE a lansat inelul celular din incinta căruia pompele evacuează apa pentru a pregăti frontul de lucru la fundația celui de-al treilea pilon de ghidaj și acostare din sectorul ecluză-amonte.

LA PORȚILE DE FIER: principalul inamic - apa

Reconstituim o secvență din jurnalul zilnic al șantierului: la 15 iulie 1966 a avut loc închiderea batardoului circular în perimetrul căruia se lucrează azi la săpăturile centralei și barajului și la turnarea tablierului ecluzei. Din avion operația a putut să apară ca o mișcare de pumn uriaș care apucă o bucată de teren încleștindu-și degetele spre a nu lăsa apa să pătrundă înăuntru. Dar apa nu s-a supus docilă. Furia ei a întrecut atunci orice limită și martorii oculari, relatând evenimentul, își caută îndelung cuvintele, simțind că descrierea aceluia spectacol, unic în felul său, cere o metaforă, un efort de plasticizare a expresiei. Mai târziu, când apa a fost evacuată din incintă, oamenii au râs de zădărnicia cu care fluviul s-a opus acțiunii lor. Fusesse o verificare de forțe, o confruntare directă cu Dunărea, care dădea măsura exactă a tăriei obstacolelor ce se cereau învinse. Astăzi, în locuri deasupra cărora mai ieri pluteau încă trenurile de șlepuri, se vede albia uscată, păstrînd pe alocuri chiar și fire de iarbă crescute printre pietre, alături de culcușurile somnilor uriași care, presimțind primejdia, au fugit în largul Dunării o dată cu ultimele șuvoaie de apă.

În amonte de ecluză însă lupta cu valurile n-a încetat. Aici se lucrează la turnarea celor șase piloni de ghidaj și acostare, din care doi s-au și ridicat deasupra apei, al treilea fiind în faza pregătirii pentru fundație. Zi și noapte cele două stații de pompare scot apa din inelul metalic la adăpostul căruia vor începe în curînd săpăturile. Dar presiunea este atât de mare încît etanșitatea sistemului, pusă la grea încercare, trebuie verificată și întărită de la o oră la alta. Și tot de la o oră la alta se așteaptă ca Dunărea să cedeze în sfîrșit, cum a făcut de atîtea ori în 700 zile de șantier și va mai face încă în celelalte 1 460-1 820 cîte au mai rămas pînă în 1970-1971, cînd marile porți de oțel și beton de la Porțile de Fier vor fi gata.

Dantelăria de oțel a instalațiilor balastierei a impus un nou element de peisaj în valea Dunării. ►

Cind, apărută pe neașteptate, pun-
carta uriașă acoperi gara, sau mai
bine zis ce se mai zărea din gară
de la distanța pe care rapidul o
mărea neconținut — o pată roșcată cu
contururile topite într-o pastă verde-cenu-
șie — durerea resimțită încă de pe peron
se accentuă brusc, deveni de o violență
insuportabilă. O fracțiune de secundă îl
văzu clar pe «băiatul mamei»: sătea tot
pe vraful acela de halate și salopete și
gema; apoi, mai puțin limpede, pe alti-
cineva, poate pe Dinu, pe huiduma de
Dinu, pentru că de el se ciocnea mereu,
il găsea unde vrei și unde nu vrei, o dată
i-l aruncase în față cupa excavatorului —
«Sînt aici, domnu' inginer!» — altă dată
refuzase să taie un pepene pe care i-l
adusesse Cioiu, deoarece, strigîndu-l pe
Dinu și acesta neapărînd imediat, îi fu
teamă ca nu cumva din mijlocul pepenului,
mînjit de zeamă și cu simburii lipiți pe
față, să nu răsără Dinu. Și mai văzu tot
atunci, tot așa, vag, o femeie, dar altă
femeie, cu totul alta, una cu mîini aspre
și roșii, și parcă umflate. Privi ca prin
ceață agitația pe care starea lui o provocă
în compartiment, auzi ca de la o depărtare
de kilometri un glas strigînd după un
medic. Acum, lingă el, în genunchi, stătea
un tinerel pistruiat care îi lua pulsul, îl
ruga să stea liniștit și se recomandă
student în medicină. Ceea ce îl salvă
de la o nouă prăbușire fu faptul că îi
păru foarte comică expresia «student în
medicină», își aminti că mai era încă
elev cînd, la un ceai, se dăduse drept
medicinist și indispușese pe toată lumea
vorbind despre cancer, hernii și pietre la
rinichi.

— 76 — spuse tinerelul — pulsul e
normal, n-aveți nici febră. Ați mîncat
probabil ceva indigest: ciuperci, raci...
— Raci? — întrebă el. De ce tocmai
raci?

Ospătarul le aduse un platou întreg,
un munte întreg de raci. Adina îi întim-
pină aplaudînd, ridicînd apoi paharul
și bînd vinul pînă la ultimul strop.
Spuse poate pentru a zecea oară de cînd
intraseră în grădina restaurantului de
pe mal: «Avem noroc, Dum, mi-am
spus în gînd: dacă găsim raci avem
noroc, toată viața o să avem noroc!»
Ajunseseră la restaurant pe negîndite;
se plimbau pe străduțele acelea drepte
și curate din preajma lacului și Adina
recita din Gêraldy... «Toujours, toute
la vie: oui, ces mots, ces mots bêtes, il
faut me les redire et me les répéter!...»
Cînd, deodată, se intrerupse și excla-
mase: «Sîntem în aprilie. Dum. Lună
cu «er». Aprîrile! Ce-ar fi să găsim raci?
Îmi spun în gînd că o să avem noroc,
că o să avem toată viața noroc dacă
găsim raci». Găsiseră chiar la restauran-
tul de pe mal, îi văzură de cum intrară,
grămezi enorme de roșu strident difu-
zînd în vitrina frigiderului o lumină
tropicală, de reflector de bar străbătînd
nori de fum. «Să ni-i aducă pe toți! —
ceru Adina — chiar dacă nu-i mîncăm,
să ni-i aducă pe toți, și vin roșu, o găleată
de vin roșu; avem noroc, Dum, toată
viața o să avem noroc!»

— Raci — repetă el — raci acum?
— Poate ceva gras... sau tocătură... —
spuse tinerelul.

— Raci nu se mîncă decît în lunile
cu «er».

— Nu trebuia să fi mîncat neapărat
raci ca să vă faci rău. Sînt destule ali-
mente indigeste.

— N-am mîncat nimic.

— Totuși...

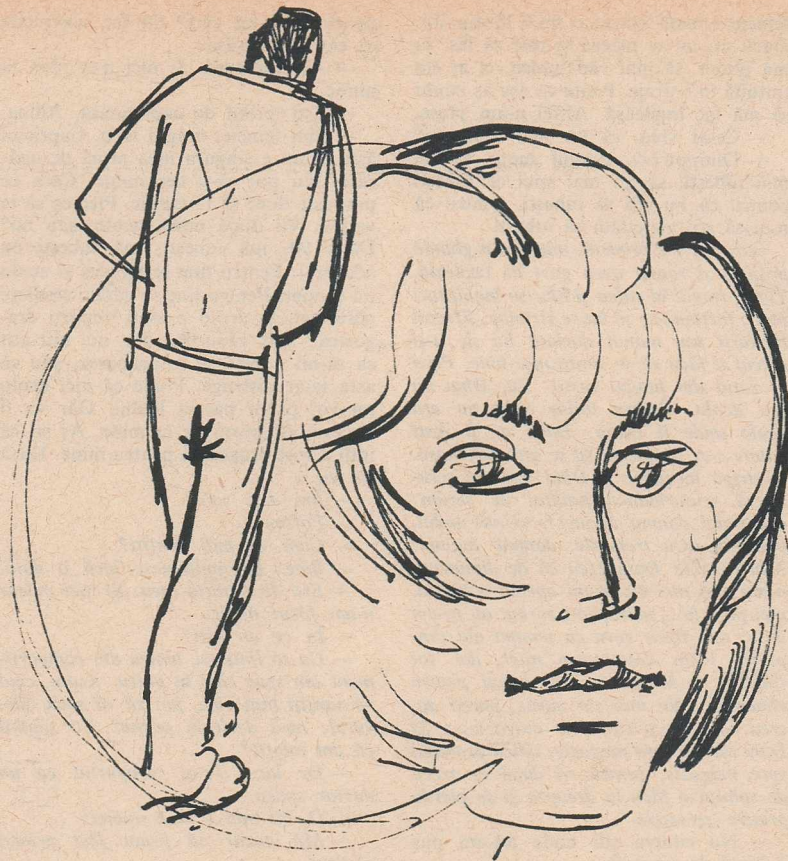
— Un ceai ieri dimineață. Și ceaiul e
indigest?

— Cum vă mai simțiți acum?

— Mulțumesc, vă mulțumesc pentru
tot — spuse el și se ridică.

— N-ar fi rău să mai stați un pic
culcat.

El nu-i mai răspunse, îi adresă doar un
zîmbet și începu să-și încheie nasturii de
la bluză. Rămase cu degetele agățate
de un nasture și citeva clipe își rețin
respirația căzîndu-se, printr-o încordare
a trupului, să îndepărteze parcă cleștii
aceia care încă îi mai strîngeau mușchii.
— Nu trebuie — îi spuse cînd o văzu

NoRocul

de Octav PANCU-IAȘI
Ilustrații de S. BANU

cum scoate din carpa de pe perete un
ac cu ață și-i smulge din mîini cămașa
pe care se pregătea s-o îmbrace. Mă
duc pe șantier, nu la bal.

— Pentru mine e destul că te duci.
De ce și unde, e treaba ta — spuse Adina.

O privi sau, mai corect, o admiră
cum coase, stînd în mijlocul patului, cu
capul ușor aplecat peste umărul gol de
pe care alunecase bretea furoului,
tăcută, absorbită, trăind, s-ar fi putut
crede, revelația descoperirii că munca
înnobilează omul, și-i spuse, așa cum se
obișnuise, fără nici o introducere, fără
să aștepte un moment anumit, o ambi-
anță anume, că o iubește.

— Bine — îi răspunse Adina — am
notat.

— Nu uita să subliniezi fraza și să
adaugi și citeva semne de exclamare.

— Firește. Știi doar că semnele de
exclamare sînt marea mea pasiune.

— O — făcu el — credeam că eu
sînt pentru tine așa ceva.

— Ai și tu un loc — de ce n-aș fi
cînsută? — după semnele de exclamare.
Cel puțin deocamdată.

— Tot e bine că mă lași să sper
într-o avansare. Ador speranțele, le
schimb oricînd și pe oricare certitudine.

— Uneori nu fac nici o deosebire
între ele — spuse Adina. Speranțe, cer-
titudinii, aceeași mîncare de pește.

— Eu fac totdeauna — spuse el. O
speranță cît de vagă are șanse să se
prefacă într-o certitudine, pe cînd cer-
titudinea e adesea ceva incremenit, mort,
o noțiune nedialectică. Simplu calcul
logic.

— Tot ce spui tu e logic, simplu
calcul logic.

— De unde știi? Nu ți-am spus nici-
odată nimic altceva decît că te iubesc.
Restul au fost propoziții ajutătoare.

— S-ar putea să fie adevărat. Numai
că folosești prea multe propozițiiaju-
tătoare.

Tăie așa cu dinții și-i întinse cămașa.
— Te iubesc — zise el. Să știi însă
că dacă ți-aș fi spus «mulțumesc» tot
asta aș fi vrut să-ți spun.

— Pentru puțin! — răspunse ea. E
tîrziu, să nu întîrziu!

— Unde să întîrziu? Azi e duminică.

— Nu știu. Te-ai îmbrăcat să pleci.

— O raită, doar atât. La F 18 se lu-
crează și duminica. Trec pe-acolo numai
ca să le dau bună ziua.

Se aștepta ca Adina să-i amintească
de promisiunea pe care i-o făcuse aseară:
«Ne trezim pe la 10, ne îmbrăcăm și
mergem la cinema, pe urmă luăm masa
acolo, pe malul lacului». Aseară chiar
așa credea că se va întîmpla. Abia
venise de pe șantier, credea că pînă luni
nu va mai simți nevoia să se întoarcă
la lucru, dar cînd se trezi, tot la 5 dimi-
neața, ca de obicei, își dădu seama că
se repeta și în ziua aceea ce numea
Adina «superbul meu program de du-
minică», adică el se va duce pe șantier,
la început cu intenția de a face un simplu
act de prezență, pe urmă propunîndu-și
să zăbovească un sfert de oră, apoi o
jumătate, hai, o oră, «ca să fie suma
rotundă», și va sfîrși prin a rămîne
acolo toată ziua. Adina însă nu-i spuse
nimic.

— Trebuie să trec nițel pe acolo —
spuse, convins că accentuîndu-l pe «tre-
buie» îi oferise un argument infailibil.
Cînd mă întorc...

— Lasă — spuse ea — vorbim atunci.

Ascultă sfatul tînrului medicinist și
se duse la vagonul restaurant să bea o
cafea. Bea rar cafea, o socotea un medica-
ment; intră în vagonul restaurant ca
într-o farmacie; nu l-ar fi mirat dacă
ospătarul l-ar fi avertizat că nu-i elibe-
rează cafeaua decît pe baza unei rețete
cu timbru sec.

— Și un rom mic — ceru. Adică mai
bine unul mare.

— Jamaica?

— N-are importanță.

— Avem și cubanez.

— N-are importanță. Mare.

«Tot au crezut aia că sînt beat; măcar
să aibă motiv» — își zise, gîndindu-se
la călătorii care, văzîndu-l mergînd imple-
țicit, lovindu-se de un perete și de altul
al culoarului, se dădeau în lături cu
vădită silă ce le-o provoca bătăneala
aceea, după părerea lor, de beșiv. Mai
simțea cleștii înfiși în mușchi, doar că
acum durerea devenise suportabilă. Ce
ciudat că în clipa durerii aceleia cumpline
il văzuse tocmai pe «băiatul mamei»,
tocmai puștiul aia îi răsărise în minte!

«Băiatul mamei», cum îi spuneau ado-
lescentului sfios, roșind la fiecare glumă
mai deocheată, căzuse de pe schelă de
la etajul al doilea și tipătul lui sfîșietor
îi electrizase pe toți. Căzuse rău, pe
spate, reușind doar să evite atingerea
pămîntului cu capul, dar nu putuse să
se îndrepte în aer; căzuse rău, îngrozitor.
Se afla acolo, la cîțiva metri, a fost
primul care s-a aplecat asupra băiatului,
primul care i-a văzut spaima de moarte
în ochi. Trimise pe cineva să sune la
Salvare, alergară vreo zece sau cincispre-
zece oameni la telefon, în timp ce alți
zece sau cincisprezece ingenucheară ca
și el în jurul băiatului, își dezbrăcară
halatele, făcură un fel de saltea din ele
și-l traseră pe băiat pe salteaua aceea.
Nici o singură clipă nu rămase singur
cu băiatul, dar acesta se uita numai în
ochii lui; arunde își schimba locul,
ochii băiatului îl urmăreau.

— Mor, tovarășe inginer.

— Fii cuminte. Vine îndată mașina.

— Mor, tovarășe inginer.

— Pe-o duzină de Murfatlar că te
faci bine? Ai curaj să pui pariu?

— Mor, tovarășe inginer.

— Mă, băiatul mamei, auzi ce-ți spun?
Pe-o duzină de Murfatlar. Pui? Dinule!
Unde ești, nea Dinule?

Dinu era probabil în buzunarul hainei
sale, îl uitase probabil acolo printre
notele de comandă pe care trebuia să
le semneze, altfel nu se explică cum de-
i răsărise tocmai de sub braț.

— Aici, domnu' inginer!

— Nea Dinule, aleargă la «Muntenia»
și zi să le și pună la gheață.

— Alerg, domnu' inginer. Și țin și
eu pe-o juma' de duzină.

— Auzi, mă, băiatul mamei, ține pe-o
juma' de duzină și nea Dinu, cel mai
mare scrițan din cîți ai văzut și-o să mai
vezi tu în viață.

Veni Salvarea, veni mai repede decît
se așteptau, și el cu Dinu și cu Cioiu,
ajutorul de maistru, îl însoțiră pe băiat
la spital. «Băiatul mamei» avusese noroc:
suferise doar ceea ce numi medicul un
«traumatism ordinar», nu-și rupșese co-
loana vertebrală; două săptămîni de
spital aveau să-l pună pe picioare. Asta
se întîmpla duminică pe la 6, și numai
pentru un ceas nu se mai înapoiară pe
șantier, trimiseseră doar vorbă cu cineva
că puștiul e în siguranță. Dinu și Cioiu
îl invitară la o bere, nu-i putu refuza,
simțea și el nevoia să se răcorească
după cele întîmplate, și astfel ajunse
acasă pe la nouă și ceva, poate zece.
N-o găsi pe Adina. Plutea în cameră
parfumul ei, singurul lucru din tot ce
avea ea, din tot ce însemna ea, care nu-i
plăcea. Nu era amețit, băuse numai
două-trei halbe, vorbind însă cît pentru
un butoi ori o fabrică întreagă de bere.
Se întinse pe pat și luă la întîmplare
o carte din mica bibliotecă a Adinei,
un vraf de citeva cărți așezate ordonat,
deasupra căruia își puna înainte de

(Continuare în pag. 10)

culcare cerceii, agrafele de păr, brățara de argint vechi cu încrustații turcești. Era micul volum cu versurile lui Géraldy. Nu-l deschise.

Adina veni după miezul nopții.

— Ce surpriză! Ești acasă?

— Unde-ai fost?

— Nu înțeleg întrebarea. Am îndeplinit întocmai programul stabilit.

— Nu-mi arde de glume.

— Dar nici nu glumesc. M-am trezit la zece, m-am îmbrăcat și m-am dus la cinema, pe urmă am luat masa acolo, pe malul lacului.

— Singură?

— Cine ți-a spus că singură?

— Cu cine?

— Prefer să nu-ți răspund, ca să nu-ți dau o certitudine. Rămii cu speranța că am fost cu o prietenă.

— Cu Dora?

— Exact.

— Am văzut-o pe Dora la spital. Era de gardă.

— Cine te pune să te duci duminica la spital?

— Am avut un accident pe șantier.

— Tu?

— Un băiat.

— M-aș fi mirat să-l fi avut tu. Din viața ta sînt excluse accidentele. Viața ta e un ceasornic exact, un Doxa imper-turbabil.

— Ești cel puțin rea.

— Cum probabil că mi-ai spus că mă iubești.

— Ți-am spus că ești cel puțin rea.

— Imposibil. Tu nu-mi spui niciodată nimic altceva decât că mă iubești. Restul sînt propoziții ajutoare.

— Unde ai fost pînă acum?

— Cu ce drept mă întrebi?

— Cu dreptul omului care te iubește.

— Pe mal prindea un bătrîn raci — rîse ea. Mi-au adus mult noroc racii aceia, ții minte?... Dacă n-o întîlneai pe Dora la spital ți-aș fi spus că am fost cu ea.

— Dar am întîlnit-o.

— Atunci înseamnă că n-am fost cu ea. Un simplu calcul logic, vorba ta.

— Bine. Mai discutăm miine. Culcă-te.

— E deja miine. E unu noaptea. Să discutăm acum. Te ascult!

— Nu eu am să-ți dau explicații.

— Eu cu afit mai puțin. Orice aș fi făcut, nu mă simt vinovată.

— Orice ai fi făcut? Chiar orice?

— Chiar. Și, în fond, nici nu le-ai înțelege. Poate doar dacă n-aș fi o

femeie, o biată femeie, ci un F 18 sau 118. Dacă nu mi-ar plăcea și mic să ies, să mă plimb, să mă văd lumea, ci aș sta tîntuită în cofraje. Poate că așa aș izbuti să mă fac înțeleasă. Altfel n-am șanse.

— Ce-ai vrea, să nu mai muncesc?

— Dimpotrivă, dragul meu; să nu mai iubești, să nu mai spui că iubești pentru că nu știi să iubești, pentru că n-ai să știi niciodată să iubești.

Cafeaua era proastă, mîroasa a ghindă prăjită, și romul avea gust de cocleală. Turnă romul în cafea și bău cu înghițituri mari, forțîndu-se să nu se strîmbe. Efectul băuturii sau numai dorința lui de a-și reveni îl făcu să se simtă mai bine. Privi în zădul din fundul ceștii. Nu. Dinu nu era acolo. Pentru înția oară nu era acolo unde îl căuta. Dacă ar fi avut putere s-ar fi aplecat să se uite sub masă. Il strigă încetișor și Dinu ieși din scrumieră scuturîndu-si halatul de scrum: «Sînt aici, domnu' inginer!» «Unde umbli, omule?» «Cu treburile, domnu' inginer. Martor mi-e Dumnezeu că de dimineață n-am stat nici cît să-mi aprind o țigară, nici pînă la...», scuzați-mi vorba, nu m-am dus». «Ai făcut ceva cu pompa aia împită?» «Am deșteptat-o nițel, dar tot timpită e. Mi-ați semnat bonul pentru ciment?» «Nu mai țin minte, parcă da, cred că l-am și trimis la magazie...» Și Dinu alergă spre magazie, adică probabil spre magazie, pentru că după ce trecu de solniță o făcu la dreapta și se pierdu printre șervețele.

— Nu cumva știi unde mi-am pus papucii de ștrand?

— Ți iei și papucii de ștrand?

— Ai haz — spuse Adina — de ce i-aș lăsa tocmăi pe ei?

— Iartă-mă. Habar n-am de ce te-am întrebat prostia asta.

— În fond aș putea să-i las.

— În fond ai putea să te mai gîndești dacă e bine ce faci.

— Să admitem că nu e bine. Cum mi-ai putea argumenta?

— Te iubesc. Mai cred că și tu mă iubești.

— Dar înțelegem iubirea fiecare în felul nostru. Mic mi-ai plăcut tu. Tu, bărbatul care ești tu. Nu m-am îndrăgostit de inginerul Dumitru Anca, de șeful de șantier Anca, de eroul reportajului acela bombastic «Inginerul și înălțimile». Tu nu m-ai iubit de la început pe mine. Ai venit aici să construiești o uzină. Iubind uzina, te-a atras și orașelul ăsta, m-ai plăcut și pe mine, care trăiesc aici.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce vezi monstruos în asta? Cînd am venit aici nu te cunoșteam. Firește că mai întîi a fost șantierul, orașelul ăsta; dacă nu erau ele, nu te întîlneam nici

pe tine. Ce-mi ceri? Să fac abstracție de ele, să le urăsc?

— Ar fi absurd. Și nici n-ar sluji la nimic.

— Ești teribil de capricioasă, Adina.

— Sînt femeie, dragul meu. Capriciul ăsta acum e singura mea armă de apărare. Nu pot să-ți cer nimic. Ceea ce pot, este doar să te verific. Plec ca să te verific. Vii după mine, acolo, sau nu? Dacă vîi, mă iubești, mă iubești cu adevărat. Pentru tine se va găsi și acolo un șantier. Pentru tine se găsesc șantiere peste tot. Și acolo o să-ți împarti dragostea; sînt absurdă, dar nu într-atît ca să-mi doresc să te acaparez, știu că asta te-ar distruge. Poate că nici acolo nu voi primi partea leului. Dar va fi altceva. Ai porni de la mine. Aș ști că întîi a fost dragostea pentru mine. Dacă nu vîi...

— Îmi dați voie?

— Poftim!

— Cum vă mai simțiți?

— Bine. Îți mulțumesc încă o dată. — Era de datoria mea. Și nici măcar n-am făcut nimic.

— În ce an ești?

— Ca să liniștesc lumea din compartiment am spus că-s în patru. Acum, cînd vă simțiți mai bine, pot să vă spun adevărul: nu-s decît în primul. Vă supără că am minșit?

— De loc. Te-ai comportat ca un doctor sadea.

— O, cît mai e pînă atunci!

— Mă bucur că ți-am fost primul pacient.

— Vă sînt recunoscător pentru asta. Nu rideți!

— Nu rid. Te înțeleg.

— Tatei îi este frică să nu mă dezumanizez. I se pare că mă bucur cînd văd un om bolnav, că mă excită suferința. Prostii.

— De acord.

— Încotro călătoriți?

— Probabil pînă la stația următoare.

— Focșani?

— Fie și Focșani.

— Înțeleg. Sînteți în concediu. E o soluție ideală: te oprești unde vrei, cînd vrei. Îmi doresc și eu o vacanță așa.

— Nu, nu-s în concediu. Dar trebuie să mă dau jos ca să pot gîndi. Trenul nu mă ajută. N-am avut timp acasă ca să mă gîndesc și am greșit urcîndu-mă în tren. Și poate că găsesc la restaurantul gării și niște raci.

— Nu v-aș sfătui.

— Nu să-i mîninc. Nici nu-mi prea plac. Dar se spune că aduc noroc. Cineva spune că aduc noroc.

Coborî la Focșani și Dinu era pe peron. Sărise în fața lui de pe un cărucior cu bagaje. Sau poate că era Adina. Cineva trebuia să fie. Puteau fi amîndoi.

halta și altele

de Eugen FRUNZĂ

Cine nu știe ce înseamnă o haltă? Mărturisesc că, pînă deunăzi, mă număram și eu printre fericiții muritori edificați în această chestiune. Cunoșteam chiar și nemșescul «halten» (în înțelesul «a opri») care s-a ouat în cuib străin cînd cu construcția primei linii de cale ferată în țara noastră. Acuma însă nu mai știu ce și cum. Și iată de ce.

Venind cu trenul dinspre București prin Suceava, am coborît la Rădăuți în halta din centrul orașului, prevăzută, ca toate haltele, cu firma clasică C.F.R. — litere albe pe fond albastru. Am coborît, zic, și totul mi s-a părut cît se poate de normal. Însă viitorul îmi rezerva o surpriză. După cîțva timp, hotărînd să fac calea întoarsă, mă înființez din nou la haltă ca să-mi scot bilețul de tren. Nici pomeneală! Aici nu se găsesc bilete; clădirea e ferecată; nu există nici casă, nici casier. O iau așadar spre gara principală, situată destul de incomod, tocmăi la o margine a orașului. Acolo achiziționez într-adevăr un bilet pentru a doua zi.

Dar a doua zi numai întîmplarea face să nu-mi treacă trenul pe sub nas, neglijîndu-mi prezența și bilețul. Un cetățean bine informat mă vede în fața haltei, salută și întrebă ce aștept.

— Trenul — îi răspund. Plec la București.

— Păi stați degeaba — mă avertizează omul.

Și aflu cu stupeoare că aici, în haltă, opresc numai trenurile care vin dinspre Suceava, nu și cele către. Cuprins de panică, mă mut cît se poate de repede, cu bagaj cu tot, în gara principală unde, spre norocul meu, mai apuc să prind garnitura cu pricina. Locomotiva pufnește zdrăvăn și pornim. De la fereastra vagonului mai privesc o dată orașul care face în îndărăt, ca printr-o ceață de lacrimă, eu castanii săi tomnatici, cu casele-i albe și, în sfîrșit, cu halta în care trenul într-adevăr nu oprește.

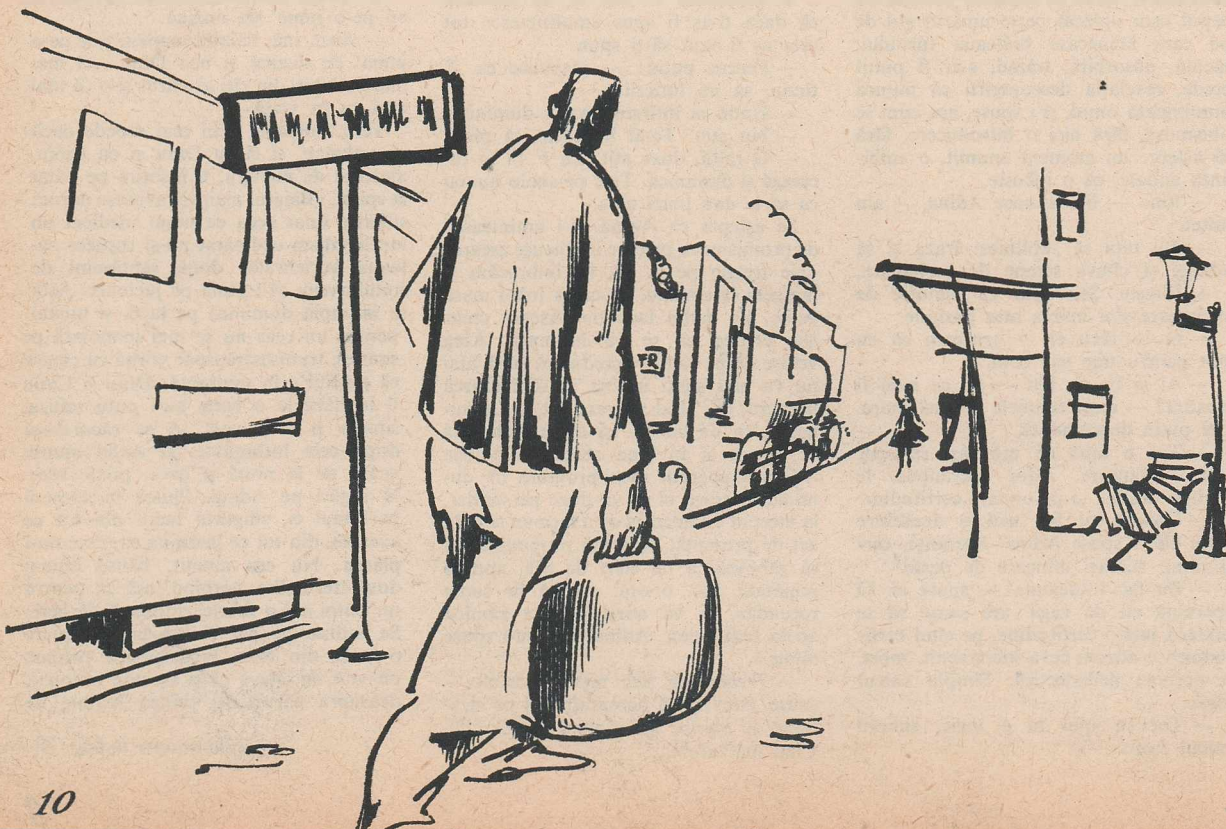
De atunci sînt total nedumerit. Cine vrea să-și ridă de mine n-are decît să întrebe ce înseamnă o haltă. Îi voi răspunde intimidat: «nu știu, dar interesați-vă la C.F.R. — poate să primiți vreo explicație».

Și pentru că tot ne aflăm «în cursă», aș mai adăuga două întrebări:

- 1) Nu e oare cazul să se amenajeze un peron și în gara principală din Rădăuți — așa cum există în mai toate gările din țară — pentru ca urcarea și coborîrea din tren să nu presupună un prealabil antrenament alpinistic?

- 2) Oare garniturile care circulă pe traseul local n-ar trebui mai bine îngrijite, vagoanele măturate, spălate, aerisite, pentru ca să nu miroase a praf stătut și a salam consumat în anii precedenți?

Nu zău, față de acțtea îmbunătățiri aduse în sistemul nostru feroviar pentru asigurarea unor condiții de voiaj civilizate, observațiile de mai sus reclamă niște măsuri foarte concrete.

din carnetul reporterului

ZAGREB orașul tîrgului

de Virgil DĂNCIULESCU

În centrul comercial al Zagrebului, blocurile noi din beton și sticlă se învecinează cu clădirile vechi.

E poate prea puțin să definești Zagrebul printr-o manifestare pe care anual o găzduiește, chiar dacă prestigiul ei mondial e de mult cunoscut și recunoscut. Chiar dacă tradiția acestei manifestări e de demult și trainic înrădăcinată și în istoria și-n viața contemporană a orașului. Totuși mulți oameni care trăiesc în Zagreb mi-au repetat că orașul în vremea tîrgului merită îndeosebi a fi vizitat. «Capătă o animație aparte, o însuflețire deosebită...»

Frumusețea orașului, trecutul lui, o anumită monumentalitate și grandoare arhitectonică, stilul său propriu de viață urbană îmi întăreau convingerea că Zagrebul e oricînd frumos și interesant, oricînd el însuși. Totuși am venit să-l văd în zilele tîrgului... Și, drept să spun, n-am greșit. În primul rînd pentru că numai așa aș fi putut afla, căutînd o cameră, cam cîte hoteluri sînt în oraș. Sînt multe, foarte multe, dar în zilele tîrgului toate sînt arhipline, cu locurile reținute cu o lună chiar înainte. În zilele tîrgului am putut vedea cît de pline pot fi și restaurantele. În cîte limbi ale pămîntului se poate cere o supă, un pește sau o friptură. Am putut afla apoi cum se poate organiza un transport fără îmbulzeală, pentru mii de oameni, pe o linie de autobuz și am văzut de cîtă popularitate se bucură acest tîrg. La Zagreb, în zilele tîrgului (tîrg fără vînzare), era venită lume peste lume, din Iugoslavia, cît și de peste hotare. Unii erau aduși de treabă, de interese imediate, veniți să vadă produsele expuse de diferite țări, nivelul dezvoltării tehnice pe care aceste produse îl reprezentau. Alții erau în Zagreb, la tîrg, numai și numai din curiozitate. (Nu pun la socoteală copiii care la ieșire își numărau prospectele, pungile colorate, cozoroacele de carton, semnele de cărți și alte mărunte daruri primite, în chip de publicitate, la diferite standuri.)

Vizita Zagrebului în zilele tîrgului s-a dovedit priincioasă și din alt motiv. Ea mi-a oferit — ca altor zeci și zeci de mii de oameni — puțința să cunosc, în acea parte mărginașă unde se răsfrîă pavilioanele tîrgului, imaginea unui cartier nou al orașului, cartier conceput în linii arhitectonice moderne, foarte îndrăznețe, cu blocuri înalte, sobre și elegante. În preajma cartierului sînt încă

barăcile în care au fost adăpostiți sinistrații de pe urma marilor inundații de acum doi ani, cînd s-a revărsat Sava — inundații ce au lăsat fără locuințe cîteva mii de familii, pricinuind pagube la nivelul sutelor de milioane. Treptat, treptat cei ce și-au pierdut casele s-au mutat din barăci în apartamentele confortabile din noile blocuri.

Cunoașterea acestor lucruri a reprezentat una din posibilitățile pe care

Zagrebul le oferă curent în zilele tîrgului. Vor mai fi poate și altele, nu mă îndoiesc. În orice caz, pentru străinii veniți la tîrg (spun datele statistice că sînt în medie un milion și jumătate în fiecare an) aceste zile sînt un excelent prilej de a cunoaște orașul. Autobuzele îi poartă pretutindeni pe curioși. În orașul vechi, medieval (Zagrebul e mîndru că numără opt veacuri de viață), turiștii populează ulițele înguste, cu rezonanțe adînci, ca niște lungi culoare de mănăstire. Grupuri, grupuri se opresc în fața bisericii Sf. Marcu, edificiu gotic construit la mijlocul secolului al XIII-lea, și cei care au avut gîndul bun să-și pună în aparatele de fotografiat filme colorate se socot norocoși. Au prilejul să răpească și să ducă cu ei imaginea de neuitat a acoperișului colorat, din țigle smălțuite, care împlinesc maiestuos, pe-un cîmp de carouri mărunte, roșii și albe, două imense Insemne heraldice: stema orașului și cea a Croației. Furați de legende, alții se opresc și la Poarta de piatră, edificiu salvat dintr-un incendiu datorită unei minuni. Cei mai mulți, aproape toți, trec însă și admiră catedrala, construcție gotică mai tîrzie, bogat ornamentată, impresionantă îndeosebi noaptea, cînd lumina albă a reflectoarelor dă turnurilor de piatră, cioplite ca o dantelă, zvîcniri de săgeți.

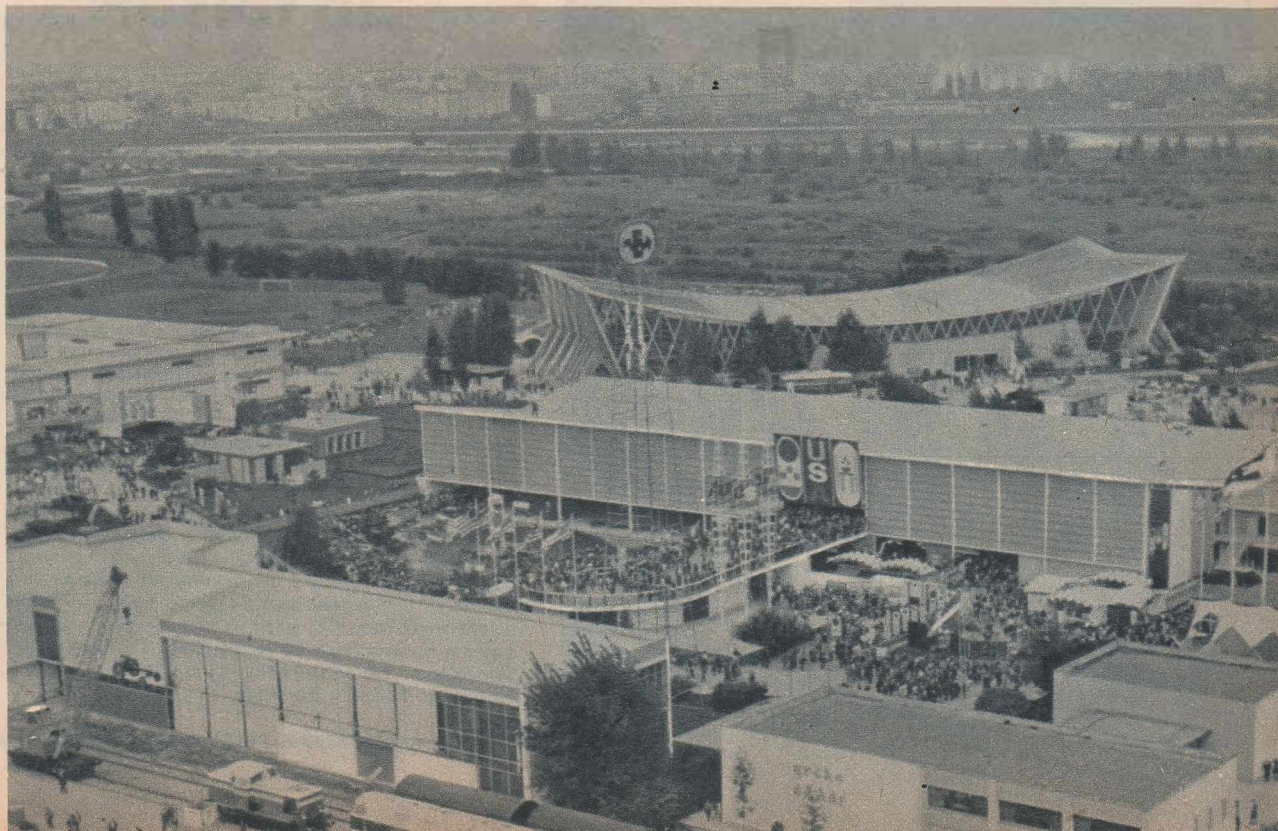
Alături de Zagrebul medieval, ferit de lămpi cu neon și larmă de claxoane, bine conservat și întreținut, capabil să trezească o atmosferă de calmă și plăcută reculegere, există un Zagreb al secolului al XIX-lea, al începutului de

secol al XX-lea. E orașul influențat de stilul arhitectonic inexpressiv, la modă în imperiul cezaro-crăiesc, dar și de sistemă și de bună organizare urbanistică și edilitară. În această parte a orașului circulă pe bulevarde largi tramvaie și autobuze, aici sînt marile hoteluri și resfaurante, aici magazinele universale, cu vitrine mari și firme luminoase. Aici e piața centrală, unde anevoie îți faci loc de-a-notul prin mulțime, piața unde, la orice ceas, dar mai ales spre seară, se dau întîlnirile și se discută interminabil în special despre fotbal. În acest Zagreb sînt parcurile, scuarurile și edificiile culturale clădite în stilul marilor edificii vieneze, alBurgtheaterului, albibliotecii, alHoffburgului.

În zone vaste, asemeni celei din preajma tîrgului, se întinde — mai concret se înalță — Zagrebul nou, socialist, exprimat sub aspect arhitectonic în cartiere compacte de blocuri de locuințe proiectate cu mult gust și cu dorința evidentă de a oferi celor ce le locuiesc cît mai mult confort.

Am cunoscut Zagrebul în zilele tîrgului. L-am întîlnit, e adevărat, deosebit de animat. Dar am plecat cu certa convingere că frumusețea și animația lui nu se datorau exclusiv tîrgului. Dimpotrivă, aș îndrăzni să cred, cercetînd date care ilustrează dezvoltarea sa industrială și ponderea pe care o reprezintă în economia iugoslavă, că Zagrebul de fiecare zi, Zagrebul socialist, dinamic, e cel care asigură an de an succesul tîrgului. E de fapt condiția esențială care-l face să fie o excelentă gazdă.

Un colț al tîrgului din Zagreb. În pavilionul țării noastre au fost expuse în toamna aceasta o largă gamă de utilaje industriale și bunuri de larg consum, oferind vizitatorilor imaginea creșterii potențialului economic al Republicii Socialiste România. Specialiștii au apreciat în mod deosebit strungul carusel de 1 250 mm, compresorul frigorific de 125 000 KJ/cal pe oră și un microscop destinat cercetărilor științifice.

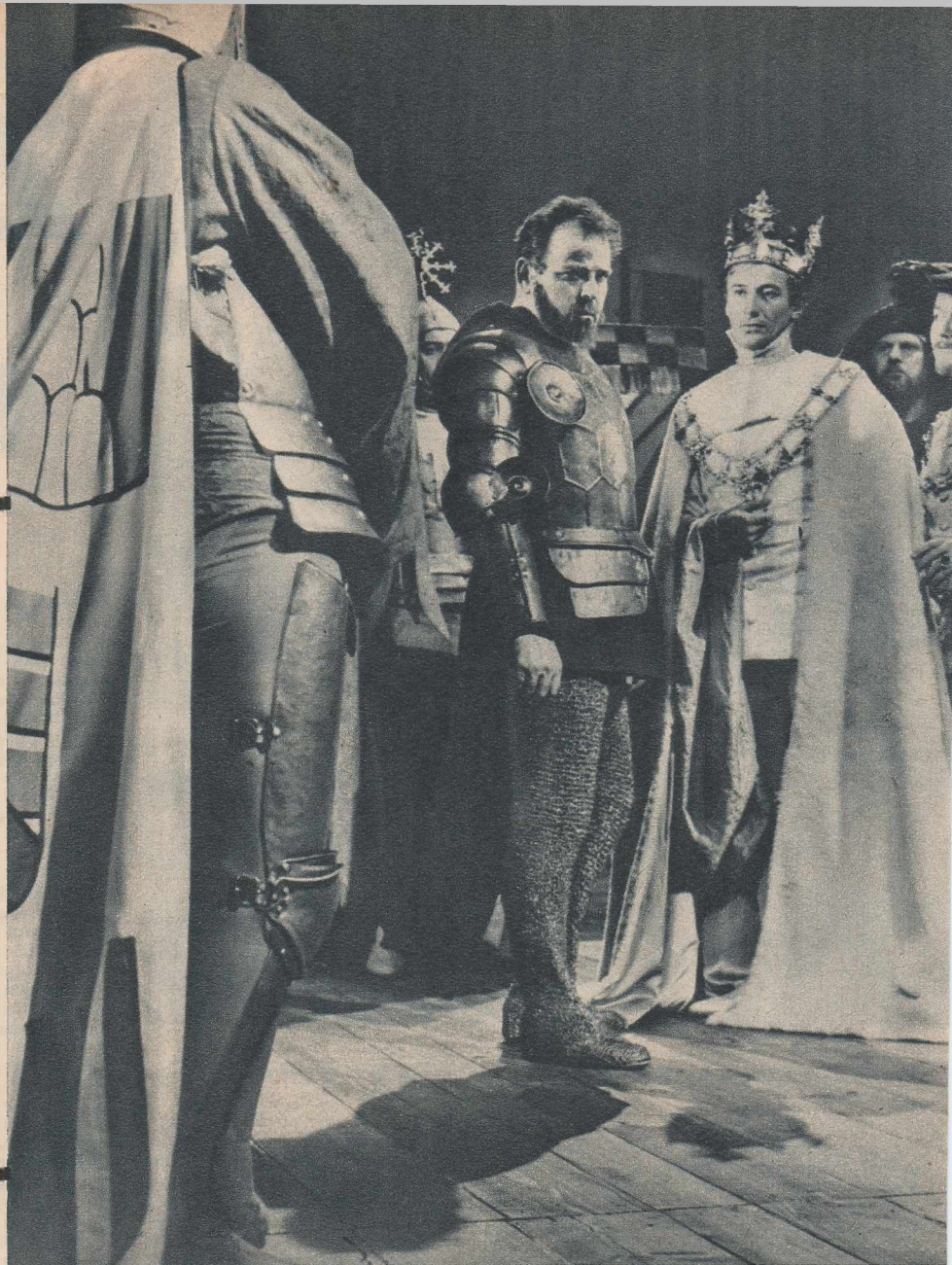

„richard al II-lea“

Prima parte a stagiunii bucureștene rămîne, incontestabil, dominată de spectacolul lui Radu Penciulescu cu «Richard al II-lea». Spectacolul acesta, care e de câteva ori întiiul (întia reprezentație românească cu «Richard al II-lea», întia piesă Shakespeare montată la Teatrul Mic) se impune prin elevata sa ținută intelectuală, prin rezonanțele contemporane pe care le degajă pregnant dintr-un cadru istoric construit cu rigoare pe scenă, prin meditația filozofică la care invită spectatorul. Grandoarea și decadența lui Richard II (interpretată cu adîncă umanitate, cu un fior tragic de Victor Rebengiuc) este, în primă și ultimă instanță, o dramă a cunoașterii, a înțelegerii. Richard înțelege, din amara sa experiență monarhică, adevăratele raporturi dintre individ și putere, el capătă simțul istoriei pe măsură ce-și pierde puterea. Richard înțelege cît de efemeră este gloria și cît de supus este omul, fie el și în ipostază regală, mecanismului necruțător al istoriei. Și în timp ce el coboară de pe scena istoriei, Bolingbroke, nedreptățitul, răzvrătitul, o urcă, prefigurînd totuși viitoarea sa cădere. Un spectacol cu câteva excelențe creații actoricești (Victor Rebengiuc, Gh. Ionescu-Gion, Ion Marinescu), cu o plastică interesantă, poate însă cu un ritm prea lent.

Sînt sau nu demni de încredere cei doi eroi din «Neîncredere în foisor» (Dana Comnea și Silviu Stănculescu)?

Richard al II-lea (Victor Rebengiuc) în mijlocul curții sale, înainte de a înțelege cît de efemeră este gloria

„neîncredere în foisor“

Tînărul N. Ionescu — om al legii în civilitate — a intrat în literatura dramatică prin poarta, încă îngustă la noi, a genului polițist, purtînd evident asupra sa instrumentele profesiei juridice. El a înfruntat senin eventuala privire condescendentă aruncată de estetizantii asupra speciei în care și-a înscris piesa, mizînd pe largă ei audiență la public. Și bine a făcut; pentru că piesa sa de debut — cunoscută de bucureșteni prin intermediul spectacolului Teatrului muncitoresc C.F.R. — dă publicului satisfacția de a-și încerca tot timpul forțele în dezlegarea enigmei, de a formula mereu noi supoziții, fără a bănuși că în acest labirint al presupunerilor el este de fapt condus cu mină sigură — dar discretă — de autor. Riguros în respectarea legilor genului, construind abil arhitectonica intrigii și compunînd personaje voit derutante (El — personaj simpatic, inteligent, deschis, presupus tot timpul de a fi detectivul piesei, se dovedește pînă la urmă genul rău, spionul, cu o ultimă și neașteptată criză de conștiință), N. Ionescu pășește cu dreptul — deși nu fără anumite stîngăcii — în literatură. Și are totodată avantajul de a debuta printr-un spectacol fin și inteligent, construit de regizorul Dinu Cernescu pe suspenseuri decente și susținut cu acuratețe de actorii Dana Comnea, Silviu Stănculescu, Ion Gheorghiu, Dina Mihalcea, Corado Negreanu, Corneliu Dumitreaș.

noutăți din teatrele bucureștene

- La Teatrul «Lucia Sturdza-Bulandra» a intrat în repetiții — în regia lui Ion Cojar — piesa «Luceafărul» de Delavrancea. În rolul principal, Petre Gheorghiu, iar George Carabin pregătește, în calitate de regizor, «Candida» de Shaw, cu Beate Fredanov, Ana Negreanu, Septimiu Sever, Ion Caramîtru, Marius Pepino, Dinu Dumitrescu.
- După premiera cu «D-ale carnavalului», un nou spectacol Caragiale pe o scenă bucureșteană: «O noapte furtunoasă», montată de George Rafael la Teatrul «C.I. Nottara». În rolurile principale: Dan Nicolae (jupin Dumitrache), Sandu Sticlaru (Nae Ipingsescu), Ion Dichiseanu (Chiriac), Ștefan Iordache (Rică Venturiano), Liliانا Tomescu (Veta), Melania Cîrje (Zița).
- Tot în luna decembrie, și tot la Teatrul «Nottara», o nouă premieră: «Acest animal ciudat», după Cehov, de Gabriel Arout. Regia — Sanda Manu; scenografia — Erwin Kuttler.
- Teatrul «Tîndărică» pregătește un nou spectacol de varietăți pentru adulți, în regia Margaretei Niculescu.
- Cea dintii premieră cu o piesă originală a actualei stagiuni a Teatrului «Tîndărică»: «Iar marocul piticului Clip», de Alexandru Popescu. Piesa este interpretată de ansamblul de păpuși al teatrului, în regia lui Ștefan Lenkisch, păpușile Ellei Conovici și decorurile Mioarei Buescu.

de ce nu se mai vorbește despre teatrul din sibiu?

Cu doar cîțiva ani în urmă, un mic teatru din provincie venit în București pentru o competiție republicană se impunea dintr-o dată și cu aplomb atenției publice: mult rîvnite premii de regie, de interpretare, de scenografie au trecut din portofoliul unor venerabile colective teatrale în acel al tînărului și merituosului teatru. Vă amintiți poate: era teatrul din Sibiu. Atunci l-am cunoscut pe Ion Besoiu. Aici l-am văzut pe Sebastian Papaiani. Și tot atunci și de aici s-a impus scenograful Erwin Kuttler. Besoiu a ajuns între timp cel mai fosisit actor în filmul românesc, Papaiani îl secondează cu succes în acest drum de la scenă spre ecran, dar faima teatrului care i-a format și l-a lansat — și pe cărui schemă de actori ei figurează încă, oricît de puțin resimte teatrul acest lucru — s-a cam stins. De ce? De ce nu am mai auzit în ultima vreme vorbindu-se despre teatrul din Sibiu?

Întrebarea aceasta — pusă directorului teatrului, regizorilor și cîtorva din actorii săi — a stîrnit inevitabil discuții în contradictoriu, ba chiar o reacție ușor ofuscată: «nu se aude, pentru că cei în drept să facă acest lucru, recte dv., presa, nu vă ocupați cu consecvență și cu atenția acordată indeobște teatrelor Capitalei, de noi. În fond, nu se poate «auzi» despre un teatru din provincie decît citînd despre el» — spunea (nu fără dreptate) regizoarea Ariana Stoica.

Dar această tăcere din afară nu poate exclude de tot parțial «tăcerile» dinăuntru. Tăcerile, e un fel de a spune. Pentru că de obicei tăcerea care înconjură activitatea unui teatru e însoțită de o excesiv de zbuclu-mă și chiar zgomotoasă viață internă a sa. Poate tocmai această frămîntare interioară a colectivului sibian a determinat oboseala sa dintr-o vreme nu prea îndepărtată — ne explică directorul, Eugen Onu. Cîndva, adică în perioada în care teatrul s-a afirmat și și-a consolidat prestigiul, a activat aici și regretatul Radu Stanca, regizor și animator

teatral de elevată finută intelectuală, mînat de o nobilă pasiune pentru arta scenei: el a contribuit la formarea, la modelarea, la omogenizarea trupei sibiene, i-a creat acea tonalitate artistică unitară, a insuflat tuturor un simțămînt de înaltă responsabilitate. După el au existat regizori care i-au continuat munca — Mihai Dimiu sau Raicu, de pildă — dar parcă nimeni nu a mai prins rădăcini aici: directorii au «trăit» cîte două-trei stagii doar, regizorii au avut și ei treceri cometicе, actorii — mai ales cei tineri — plecau uneori în plină stagiune, nepermițînd unor spectacole să-și ducă pînă la capăt fireasca existență. Fluctuația a ceea ce de actori este inamicul cel mai de temut al unei trupei teatrale și ea minează nu o dată însăși substanța colectivului, omogenitatea sa: în stagiunea trecută au plecat cinci din actorii teatrului (dintre care, patru tineri absolvenți), în stagiunea actuală — alți patru. E adevărat, au fost angajați acum șapte actori tineri (și teatrul își pune multă speranță în ei) dar, ca să-l cităm pe cunoscutul actor sibian Costel Rădulescu, «*greu să te pronunți dacă nu vor divorța și aceștia ușor de teatru! De unde știm dacă se vor altoi sau nu pe trunchiul teatrului? Pentru că plecarea actorilor (și personal n-as fi de acord să se accepte transferul în timpul stagiunii) duce la destrămarea unor spectacole de calitate: «Regele Cimbelyne» a fost condamnat la moarte după o prea scurtă viață prin plecarea unor interpreți principali, «Sfîntul Mitică Blajinu» și «Bucuriile sînt plătite» — la fel...»*

Unde au plecat actorii aceștia tineri și talentați? Firește, majoritatea în Capitală, irezistibilul magnet, purtătorul de ispite și promisiuni adesea înșelătoare: Maria Sanda Dandru, Adina Atanasiu-Poenaru, Mihai Stan, Cornel Vendel sînt cîțiva din tinerii actori pe care teatrul îi regretă sincer. Dar poate că în acest exod spre București al tinerei generații actoricești nu acționează numai tentația vieții efer-

vescente de la «centru», ci și unele dificultăți ale vieții din localitate: la ora actuală nouă actori, doi regizori și un scenograf mai locuiesc în teatru, în mici încăperi transformate din birouri sau cabine în locuințe... Nu este tocmai condiția ideală de a te simți «acasă» într-un oraș nou, într-un teatru, pentru că locuiești în el...

Instabilitatea aceasta a cadrelor artistice a dus și la o anume incertitudine a repertoriului — care putea fi foarte fidele în perspectivă — la anumite compromisuri cu ținuta lui (avalanșa comediilor «ușurele» a riscat să invadeze stagiunea trecută!). Poate și din această cauză stabilirea repertoriului pe 1966-1967 s-a făcut cu altele ezitări, dar — pînă la urmă — cu altele exigențe. Teatrul e hotărît să se consolideze, să-și recîștige prestigiul. În jurul nucleului său de actori talentați, credincioși — îi reamintim doar pe Costel Rădulescu, Nicu Niculescu, Angela Albani, Puica Sterian, Avram Besoiu, Mircea Hîndoreanu — sub îndrumarea regizoarei Ariana Stoica, care a activat cu perseverență în ultimele 3-4 stagii pentru reafirmarea teatrului, și a regizorului Jean Stopler, colectivul sibian e pornit, după cum se vede, pe fapte mari. Și-a programat anul acesta, cu curaj, cîteva piese «mari» — *Neguțatorul din Veneția* de Shakespeare și *Ordine de Giraudoux*, *Dincolo de zare* de O'Neill și *Don Juan sau Dragostea de geometrie* de Max Frisch — a avut inițiativa laudabilă de a prezenta dramaturgia noii generații Sibiană de Agrbiceanu și, consecvent de altfel liniei sale de a promova dramaturgia originală, a programat *Moartea unui artist* și *Cu cine mă bat* (fără a mai cita repertoriul de calitate al secției germane a teatrului, care nu a făcut obiectul acestor rînduri). Planurile sînt frumoase. Trupa sibiană, plină de bunăvoință. Poate că vom auzi din nou vorbindu-se despre teatrul din Sibiu...

Sanda FAUR

«Sfîntul Mitică Blajinu» în interpretarea colectivului sibian.

debutant cu debutant

Un începător, un aspirant la prima etapă a consacrării, are dreptul la toate înlesnirile. Mai ales atunci cînd debutează în condiții de concurs. Juriul, auditoriul, telespectatorii trebuie să aibă posibilitatea de a distinge cît mai exact aptitudinile, calitățile, cusururile fiecărui candidat. Interpretul de muzică ușoară e dezavantajat atunci cînd este obligat să apară pentru prima oară în public cu o melodie compusă tot de un novice. Și viceversa, tînărul compozitor care își supune primele încercări examenului public este serios handicapat atunci cînd trebuie s-o facă prin intermediul unui tînăr lipsit de experiența scenei, a microfonului și a camerei de luat vederi.

Debutanților ar trebui să li se permită să cînte ceea ce cred ei că li se potrivește mai bine din piesele izbutite ale repertoriului românesc și străin. Invitîndu-i pe cei mai buni cîntăreți de muzică ușoară să prezinte în primă audiere lucrările compozitorilor încă necunoscuți, televiziunea ar oferi condiții optime pentru punerea în valoare a acestor lucrări.

Același lucru și pentru concursul de poezie: ar fi preferabil ca poezii și recitatorii să fie combinați nu după principiul «debutant cu debutant», ci dimpotrivă. Scopul declarat al emisiunii este descoperirea și stimularea talentelor. Dar aplauzele, ca și rezervele critice, confundă adesea în mod nejustificat ceea ce aparține autorului cu ceea ce aparține interpretului. Ce noroc pe cei ce cîntă muzică de operă sau muzică populară!

E o slăbiciune regizorală care reflectă și altceva decît o neînțelegere în privința celor mai bune căi de stimulare a prospectării în imensul cîmp al noului. Ea învederează și stîngăcia cu care se operează încă la televiziunea noastră în materie de concursuri, sector foarte slab reprezentat în programe. Interpretii și creatorii sînt prezentați de-a valma, pentru că nu există competiții speciale pentru compozitori sau pentru poezii.

De fapt, însăși emisiunea «Debuturi» este și nu este o emisiune-concurs. Eliminarea unora dintre candidați se desfășoară după un — destul de imperfect — sistem de concurs. Dar cîștigătorii? Ce cîștigă la urma urmei? Un premiu în bani, obiecte, excursii etc.? Dreptul de a fi angajați într-o anumită formație, de a intra fără concurs într-o școală de specialitate? Altcceva? Nu se prea știe.

Am mai scris despre lipsa de inventivitate a televiziunii în acest domeniu. Ar fi de ajuns să se cerceteze foarte lungă listă a concursurilor organizate de televiziunea din alte țări pentru a găsi idei aplicabile și la noi. Una dintre principalele virtuți ale emisiunilor-concurs: interesul pe care îl stîrnesc față de activitatea televiziunii în cercuri largi de spectatori. Anul trecut, de pildă, cînd televiziunea maghiară a organizat primul «Festival al dansului», succesul a întrecut orice așteptări. Spre deosebire de concursurile anterioare pentru selecționarea unor noi melodii de muzică ușoară la care televiziunea participase (ca și la noi) doar ca spectator și care nu au dat roade prea strălucite, acesta a adus 140 000 de scrisori de la cititori. Pentru că era în plină vacanță de vară, televiziunea a făcut apel la elevii de liceu în vederea trierii scrisorilor. Din cele 460 de melodii trimise de compozitori consacrați sau începători au fost selecționate inițial 192. O nouă comisie de examinare a ales, dintre acestea, numai 60. În cadrul a trei concursuri televizate au fost trecute în revistă toate aceste 60 de cîntece. Membrii juriului acordau puncte, dar un procentaj însemnat din notă a fost atribuit pe baza votului telespectatorilor care, prin cele 140 000 de scrisori amintite, a modificat mult ierarhizarea melodiilor. Un singur cîntec a întrunit sufragiile a 18 000 de telespectatori. Primele 12 melodii au intrat în concursul final. Un nou juriu a împărțit premiile. Inițind concursul, televiziunea sperase că va lansa măcar două melodii noi. Înainte de concursul final s-au înregistrat 28 de discuri din care s-au vîndut pînă acum 22 000 de exemplare. În timp ce concursul era încă în plină desfășurare, radiodifuziunea, orchestrele din restaurante și alte formații solicitau insistent partiturile. «Nici în vis n-am anticipat un asemenea rezultat», spun acum responsabili televiziunii ungare. La anul, concursul se va desfășura în colaborare cu radiodifuziunea. Se va crea și un Premiu al publicului, care va fi distribuit la o lună după concursul final.

Un exemplu dintr-o mie. E păcat să nu se utilizeze toate atuurile televiziunii. E păcat că «Dialogului la distanță» nu i-a urmat altă emisiune-concurs, care să se bazeze pe ceea ce a fost cu adevărat valoros în prima experiență. Se fac multe la televiziunea noastră. Dar cînd te gîndești cîte s-ar putea face încă...

Felicia ANTIP

P.S. Ion Besoiu nu are nevoie de nici un fel de prezentator-adjunct.

Într-unul din noile cartiere ale capitalei albaneze.

popas la tirana

— note de drum
din r. p. albania —

Călătoria noastră pe pământul Albaniei a început la Durres — cel mai mare port al țării.

După un drum de 40 de kilometri am fost întâmpinați de primele clădiri ale Tiranei. Parcurgând străzile capitalei Republicii Populare Albania am avut adesea senzația că mă aflu pe un adevărat șantier. Noul era prezent în numeroasele construcții în curs, în blocurile de locuințe înălțate în anii puterii populare, în întreprinderi, în școli, magazine și instituții de cultură.

O plimbare prin cartierul vechi al orașului, cu ulițe strâmte, cu case scunde și înghesuite, amintește de viața grea a sărăcimii de odinioară, de îndelungata stăpânire otomană. În acest cartier se află o casuță în care s-au desfășurat, în condiții de ilegalitate, primele ședințe ale comuniștilor, și tot în acest cartier conducătorii mișcării de rezistență au elaborat planurile de luptă împotriva fasciștilor. În văgăunile muntelui Dajti, care străjuiește spre nord-est Tirana, își găseau adăpost în anii războiului partizanii. Numeroase mărturii ale trecutului de luptă al poporului albanez pot fi văzute în sălile Muzeului luptei de eliberare națională — documente din anii teroarei fasciste, documente în legătură cu rezistența antifascistă și dezvoltarea mișcării de partizani, o machetă a închisorii orașului în care erau întemnițați comuniștii, fotografii ce vorbesc despre luptele pentru eliberarea Tiranei în timpul celui de-al doilea război mondial.

În trecut, exploatarea bogățiilor Albaniei — fără în care industria era aproape inexistentă și procentul de analfabeți în rândul populației se ridica

la 80% — locuiau într-un elegant cartier de vile, iar sediile departamentelor și birourile întreprinderilor comerciale se aflau în cartierul numit «al marilor

clădiri». Acestea erau în Tirana, reședință guvernamentală și capitală a țării cu începere din anul 1920, singurele părți care ofereau privirilor un aspect cit de cit modern. Cei ce revin azi la Tirana după un interval de timp mai mare constată că înnoirile aduse orașului an de an îl fac de nerecunoscut. S-au schimbat nu numai centrul, ci raioane întregi; străduțele vechi dispar.

Cei 140 000 de locuitori ai Tiranei se bucură azi de condiții de trai din ce în ce mai bune. Majoritatea lor lucrează în instituțiile și întreprinderile industriale ale orașului — printre care marele combinat textil, o termocentrală, uzina metalurgică, fabrica de ciment, fabricile de prelucrare a lemnului, de încălziminte, de țigări...

Pe marele bulevard central, unde se află majoritatea ministerelor și instituțiilor centrale, clădirea universității, construită în anii puterii populare, se impune prin aspectul și așezarea sa. Alături de stadionul național, ea încheie careul construcțiilor de pe acest bulevard. Am vizitat săli de curs, laboratoare, am stat de vorbă cu cadre didactice și studenți. Peste tot se muncеște cu pasiune. Este nevoie de multe cadre în toate domeniile de activitate.

Și universitatea a dat an de an contingente de specialiști. Anul acesta, în prima zi de curs, în amfiteatrele tinerei universități au luat loc peste 4 000 de studenți. Această cifră este deosebit de semnificativă dacă ne gândim la faptul că în întreaga Albanie a anului 1938 existau doar 380 cadre cu studii superioare — și acestea pregătite în străinătate. În 1965 numărul celor cu pregătire superioară care muncesc în diferite domenii de activitate s-a ridicat la 9 200. După numai 9 ani de existență, Universitatea de stat din Tirana a ajuns să aibă legături cu instituții și oameni de știință din peste 60 de țări ale lumii.

Recent la Tirana a fost tăiată panglica inaugurală a marelui edificiu al Palatului culturii, care găzduiește Teatrul de operă și balet, săli de concerte și conferințe, expoziții, precum și Biblioteca națională.

Am părăsit Tirana, cu numeroasele sale parcuri și construcții noi, cu simțământul că lăsăm în urmă un oraș în plină dezvoltare, în care întâlnești prețutindeni roadele muncii harnicului popor albanez.

Petre MARIN

Clădirea Universității de stat

frumusețe și bucurie

Maternitatea a constituit pentru artiști celebri din toate vremurile un subiect preferat. Despre frumusețea femeii mame vorbesc opere de artă rămase nemuritoare. Dar ceea ce arta a exprimat prin mijloacele ei specifice, știința a adevărat prin cercetări susținute. Pe această idee și-a axat «Flacăra» discuțiile de față. Interlocutori: prof. dr. Constantin STANCA, dr. Dumitru GHEORGHIU și conf. Constantin PUFAN, doctor în psihologie.

O DEZVOLTARE ARMONIOASĂ, UN FIZIC PLĂCUT, UN ORGANISM SĂNĂTOS

Primul nostru interlocutor este doctorul Constantin Stanca, profesor emerit.

— Pentru început, tovarășe profesor, v-am ruga să ne vorbiți despre marea echilibru al femeii, care îi asigură acesteia o dezvoltare armonioasă din punct de vedere fizic.

— Doresc să încep prin a arăta că, din punct de vedere biologic, o femeie tânără nu este încă «femeie», în sensul profund al cuvântului, pînă ce nu devine mamă. Armonia deplină a organismului feminin nu se realizează decît atunci cînd sub acțiunea embrionului și-apoi a fătului sînt stimulate o seamă de glande, sisteme și aparate care reglează toate funcțiunile fiziologice ale femeii. Aș vrea să subliniez faptul că o tânără femeie se dezvoltă în mod armonios și își păstrează un fizic plăcut atunci cînd nu-i sînt stînjinite funcțiile organelor de procreare. Cu cît acestea își vor îndeplini mai bine rolul lor creat de natură, cu atît va fi mai echilibrată întreaga viață a femeii. Cunoscut nenumărate exemple care demonstrează că femei slabe, astenice, melancolice, se schimbă în bine îndată ce devin mame. Așadar, o primă idee care trebuie reținută este aceea că buna funcționare a organelor de procreare asigură femeii o dezvoltare armonioasă, un fizic plăcut, un organism sănătos.

— Literatura de specialitate arată că întreruperea sarcinii are urmări negative în privința sănătății femeii și grăbește procesul de îmbătrînire. Ce ne puteți spune în acest sens?

— Din păcate există încă ideea greșită că o sarcină deformează corpul femeii, că a fi gravidă în anii tineri înseamnă să renunți la tinerețe și frumusețe. Eroare. Am cunoscut în îndelungata mea experiență numeroase tinere care îndată ce au devenit mame au înflorit — ca să mă exprim astfel — cum înfloresc grădinile primăvara. Cunoscut multe soții și mame care au 2-3 copii și înfățișarea lor este încă tânără și frumoasă: le dai o vîrstă sub cea specificată în buletinul de identitate. Dimpotrivă, întreruperile de sarcini grăbesc îmbătrînirea. Cunoscut celi-batate pe al căror chip s-au statornicit prea curînd ridurile. Ca să nu mai vorbim de celălalt aspect: sănătatea. Întreruperea sarcinii favorizează ivirea unor boli, cîteodată de loc vindecabile. Întreruperea unei sarcini normale duce uneori la grave consecințe, la un dezechilibru care cu greu se restabilește. În urma întreruperii sarcinii, glanda hipofiză poate să se hipertrofieze. Sistemul nervos și indeosebi diencefalul reacționează uneori prin procese patologice ireversibile. Repetatele întreruperi de sarcini pregătesc drumul femeii spre spitale, pentru tratarea unor boli care afectează întregul organism.

— V-am ruga să ne arătați în ce constă influența beneficătoare a sarcinii asupra organismului.

— S-au scris foarte multe articole în presă pe această temă. Tocmai de aceea de astă dată vreau să mă opresc la un singur aspect: evoluția hipofizei, glanda

care comandă cele mai multe manifestări vitale în timpul sarcinii.

Se știe că la bărbat hipofiza, care are circa o jumătate de gram, este tot timpul stabilă, rămînînd aceeași — ca volum și greutate — de la adolescență pînă la vîrstele înaintate. La femeie însă această

niilor ovarieni, a celor somatotropi, hipofizari, se dezvoltă nu numai scheletul, ci și celelalte organe, viscerele: inimă, ficat, rinichi, splină, creier.

CÎTEVA REGULI DE IGIENĂ PSIHOFIZICĂ

Despre acest lucru l-am rugat să ne vorbească pe tov. doctor Dumitru Gheorghiu de la spitalul Cantacuzino.

— Se știe — arată interlocutorul nostru — că pentru păstrarea echilibrului psihic viitoarea mamă trebuie să respecte o serie de reguli de igienă psihofizică speciale. Din prima clipă gravida trebuie să simtă că fătul pe care îl poartă este dorit și așteptat și de soțul ei cu

medicamentos. O alimentație rațională, cu mîncăruri ușoare, la intervale dese și în cantități mici, precum și un efort conștient de voință ajută femeia să depășească relativ ușor această perioadă. Pe măsură ce sarcina se dezvoltă, modificările care se petrec în organism sînt tot mai importante. Dar ele nu sînt de natură patologică, nu știrbesc de obicei capacitatea de muncă și nu trebuie să constituie pentru gravidă obiect de preocupare. Dacă respectă întocmai regulile de igienă prescrise de medic, dacă se prezintă periodic la control, gravida nu are nici un motiv de îngrijorare.

— Viitoarei mame trebuie să i se creeze și unele condiții speciale, pe măsura înaintării sarcinii. Cîteva cuvinte

O mamă cu fiicele sale: tînăra cercetătoare Luminita Ghivirigă, șef de sector la Institutul de științe pedagogice.

glandă are la vîrsta adultă 0,4 grame, pentru ca imediat ce femeia rămîne gravidă să crească progresiv, încît la 9 luni de sarcină și în preajma sarcinii să aibă o greutate de peste un gram, întrecînd astfel de două ori greutatea hipofizei bărbatului. Cu fiecare sarcină hipofiza crește; desigur că după fiecare înțarcare ea scade din nou, dar niciodată sub volumul de la prima sarcină. Sub influența hormonilor placentei, a hormo-

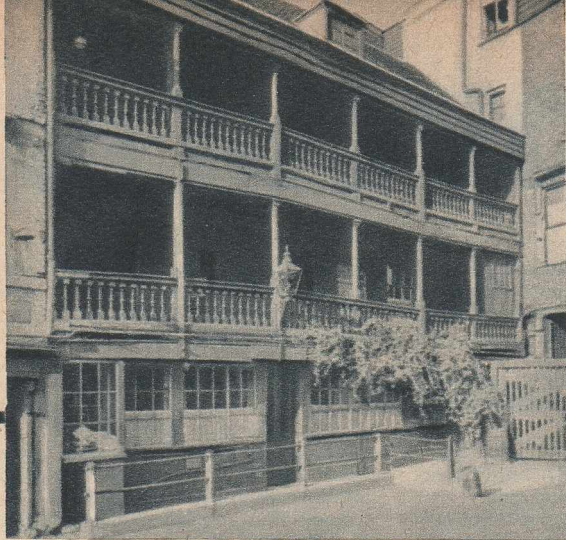
aceeași dragoste. Această convingere trebuie să creeze în jurul viitoarei mame o atmosferă de siguranță și liniște care este principala condiție a echilibrului ei sufleteș. În primele săptămîni de sarcină intervin uneori grețuri, intoleranță la anumite alimente și mirosuri, stări de somnolență și de oboseală. Aceste manifestări nu trebuie să îngrijoreze, deoarece sînt trecătoare și de obicei nu necesită nici un tratament

despre aceste condiții.

— Cu cît sarcina înaintază, cu atît gravida obosește mai ușor, este mai iritabilă, suportă mai greu emoțiile. De aceea femeile gravide care lucrează în munci grele sau toxice sînt mutate în alte servicii. Ele vor fi scutite de eforturile mai mari și acasă. Somnul și odihna sînt condiții indispensabile pentru un

(Continuare în pag. 20)

Fotografie de S. STEINER

«The George Inn», vechi han de poștă londonez, pomenit de Dickens în «Micuța Dorrit».

pe urmele lui DICKENS

- însemnări de călătorie -

La Portsmouth, port britanic la Marea Minecii și important centru naval, descoperim semne ale unui trecut glorios. Arsenalul său are o vechime de patru secole. Vasul amiralului Nelson, «Victory», amintește nu numai de biruința de la Trafalgar, ci și de popasul făcut de viteazul amiral la Portsmouth înainte de a se îndrepta spre țărâmul Spaniei. Despre strălucirea unor vremi și mai îndepărtate stau mărturie nenumăratele relicve ale unor nave de demult.

Dar poate că bătrînul port este mai mîndru de o altă aducere-aminte: pe pămîntul său a văzut lumina zilei Charles Dickens.

DE AICI A PLECAT CREATORUL LUI DAVID COPPERFIELD

...Mă aflu la Portsmouth și mă grăbesc să ajung la casa natală a marelui scriitor.

Bura domol și casele cenușii păreau și mai mohorâte, dar nu lipsite de un farmec aparte. Ținta mea era Commercial Road, unde în casa cu numărul 393, astăzi muzeu, s-a născut în anul 1812, în familia unui modest slujbaş al arsenalului, creatorul unor eroi atât de cunoscuți cum sînt Mr. Pickwick sau Oliver Twist. Aici romancierul și-a petrecut copilăria prea puțin fericită, aici a cunoscut cele dintîi neazuri și umilințe care încep cu întemnițarea tatălui său la închisoarea datornicilor. Cîteva încăperi în care sînt rînduite cu grijă diferite obiecte, cărți, desene și portrete îi evocă viața și opera, te transpun în epoca sa.

Din acest ungher părintesc, el, ca și croul său David Copperfield, va fi ne-

voit să plece la Londra, orașul neprimitor și rece, învăluit într-o mantie de permanentă ceață. David Copperfield este adesea autorul însuși. În capitala pe care a cunoscut-o atât de bine Dickens a situat acțiunea multora din romanele sale. El însă nu a uitat nici frumusețea calmă a comitatului Kent, cu minunatele lui livezi de meri și de cireși, cu bogate cîmpuri de hamei, cu țărmurile lui însoțite de-a lungul strîmtoarei Calais, dar și cu mlaștini pe care fantezia poporului le-a învăluit în mister. Și în Kent se petrec multe dintre întîmplările cărților sale.

Dar să pornim mai departe pe urmele ilustrului creator... Drumuri de demult. Drumuri pe care pașii călătorilor din zilele noastre se întretaie cu cele ale scriitorului și ale eroilor lui.

ÎN TOVĂRĂȘIA LUI MR. PICKWICK

Livezile dădeau în rod, soarele de vară era blînd, așa cum numai în Kent

îl pot cunoaște locuitorii insulelor britanice. Era o după-amiază poate aidoma aceleia în care Mr. Pickwick însoțit de doi prieteni au pornit să-l îmbărbăteze pe îndrăgostitul și disperatul lor tovarăș. Tupman. La Cobham, cotind mai către miazăzi de șoseaua ce leagă orașul Rochester de Londra, poposim în același han, «Leather Bottle Inn» — Clondirul de piele — în care Tupman, de prea multă amărăciune, se înfrupta cu bună-tăți și-și stingea focul inimii cu bere. Am zărit la capătul unui coridor o ușă deschisă. M-am îndreptat spre ea și am pătruns într-o cameră... așa cum o găsim descrisă în «Documentele postume ale clubului Pickwick»: «...lungă și scundă, mobilată cu o sumedenie de scaune căptușite cu piele, care aveau spătarul înalt și o formă fantastică..., înfrumusețată de numeroase portrete vechi și imagini grosolan colorate, datînd și ele cine știe de cînd. La capătul salonului se află o masă cu o învelitoare albă»*) ...O

masă, adaug eu, ce poate oricînd să îmbie ca și atunci «cu pasăre friptă, cu slănină, bere și altele». Doar o singură schimbare îți sare în ochi: «portretele vechi și imaginile grosolan colorate» au fost înlocuite acum cu portretele lui Dickens și ale eroilor săi.

La «Clondirul de piele», han și muzeu totodată, viețuind mereu în prezent dar intrat în istorie, ai prilejul să retrăiești aproape aievea cîteva momente dintr-o operă ce nu se teme de vreme.

ADEVĂRUL ESTE CEL DESPRE CARE SE POVEȘTEȘTE

Și cum călătorului îi șade bine cu drumul, m-am îndreptat spre mica plajă de la Broadstairs, din punctul aproape extrem răsăritean al strîmtoarei Calais. Și pe aici a trecut scriitorul, și aici a stat îngîndurat deasupra filelor albe, dîndu-le viață. În marele lor zel de a fi deținătorii celor mai multe amintiri din răstimpul scurtei șederi a lui Dickens pe aceste meleaguri, oamenii de prin părțile locului s-au întrecut în împletirea

*) E.S.P.L.A. — 1954, vol. I, pag. 172.

«Dugheana cu vechituri».

unor legende. Aproape în fiecare casă s-a petrecut ceva legat de viața și creația lui. Oricine e bucuros să-ți arate unde anume a scris autorul o parte din «David Copperfield» sau două părți din «Nicholas Nickleby». Într-o casă de la țărmul mării se zice că ar fi locuit adevărata Betsy Trotwood, cea care a servit drept model scriitorului pentru personajul mătușii lui David Copperfield. De altfel se mai spune că în aceeași clădire s-au petrecut și o seamă de lucruri descrise în romanul «Casa sumbră». Și cite nu se mai spun... Nu degeaba un mucalită a pus la intrarea ușii sale un anunț: «Aici nu a locuit Dickens».

CU DICKENS LA LONDRA

Cînd părăsești aceste locuri pentru a intra în tumultul londonez e ca și cum ai veni dintr-o lume nespuse de depărtată. Dar și în trepidația modernă a capitalei britanice poți desluși urme ale iscusitului evocator al vremii sale. În apropiere de City, în cartierul Holborn, la nr. 48 din Doughty Street, se află casa-muzeu în care a locuit scriitorul vreme de cîțiva ani. Aici a scris «Oliver Twist» și «Nicholas Nickleby» și a terminat istoria plină de tîlc a clubului Pickwick. Numeroase obiecte personale ale lui Dickens, manuscrise, scrisori, portrete, exemplare din romanele lui, traduse în diferite limbi ale pămîntului, vorbesc despre prodigioasa lui creație și despre uriașa lui popularitate în lume. Am stat în fața manuscriselor îngălbenite de vreme... Erau pagini zămislite între acești pereți... Erau clipe și ceasuri efemere dintr-o viață de om, eternizate prin artă.

Din pragul acestei case am ținut neapărat să mă îndrept spre un alt cartier londonez, în Strand, unde se află restaurantul «Rule's», pe vremuri un fel de club al scriitorilor și actorilor, unde romancierul a zăbovit adesea în tovărășia prietenilor săi. Dacă iei loc într-un colț al sălii și te lași ușor amețit de murmurul discret al glasurilor, poți avea senzația că-l vezi în preajma ta chiar pe Dickens, într-atît te îmbeie totul la visare.

Alt loc din Londra, «The George Inn», un han de poștă construit în 1676 în cartierul Southwark, lângă London Bridge, îți evocă și mai puternic atmosfera cărților lui. Hanul nu este altul decît cel pomenit în romanul «Little Dorrit» — Micuța Dorrit. Clădirea cu două camere (fiecare cu cite un cerdac de lemn) pare desprinsă dintr-o stampă veche.

Am urcat treptele ce gemeau de bătrînețe. Am stat cîteva clipe în cerdac și am privit de acolo... M-a cuprins o ciudată emoție, emoția așteptării din preajma unei plecări. Mi se năzăreau niște diligențe care veneau de departe, cu caii inspumați de oboseală, suflînd cu putere pe nări. Oamenii de la grajduri deshămau caii, le puneau poclăzi pe spinare, călătorii coborau. Toți se grăbeau să se dezmoștească, fie cu o băutură mai tare, fie cu o ceașcă de ceai...

Și mai este un loc la Londra. Din Kingsway, în colțul unei străduțe ce poartă numele de Portsmouth, descoperi o căsuță veche, cu un singur cat, prizărită pe lângă alte clădiri mai înalte, dînd impresia că ar vrea să se apere, să se adăpostească. Pe întreg peretele din partea de sus a casei stă scris: «The Old Curiosity Shop immortalised by Charles Dickens», iar mai jos: «Antique and Modern Art». Este «Dugheana cu vechituri», care a fost înființată în anul 1567. Despre ea a scris Dickens în romanul care poartă același titlu. Vizitarea ei nu este decît un prilej de a te situa cu însuși în mijlocul acțiunii dramatice, alături de acei «oameni mărunți» deveniți eroii atît de cunoscuți zugrăviți de sfînteietoarea pană a romancierului. În

această celebră «dugheană» îți poți procura cîteva amintiri care te apropie și mai mult de lumea cărților lui Dickens.

Cînd am plecat din acest colț evocator era o seară ceoasă, și ceața îmi prelungea impresiile, estompînd într-un fel bizar contururile prezentului; Londra, bătrîna metropolă, părea o pinză cu culorile ușor șterse de vreme.

LA «MARELE CAL BĂLAN»

Nu peste mult timp, pentru a încheia această drumeție cu popasuri în trecut, m-am oprit și la Ipswich, străvechi oraș cu străzi înguste și întortocheate, situat

la nord de Londra, în Eastern England. Pe vremea cînd era ziarist în capitală, la vîrsta de 22 de ani, romancierul fusese trimis aici pentru a face o relatare pe marginea unor alegeri parlamentare. Am tras de-a dreptul la «Marele cal bălan», hotel despre care locuitorii susțin morțiș că ar fi avut cîntea să-l găzduiască pe Dickens. Se mai spune că tot aici romancierul a adunat materialul care i-a servit la scrierea citorva capitole din «Documentele postume ale clubului Pickwick».

Dar cite nu se spun? Și s-ar putea să nu le crezi atunci cînd ești condus să vizitezi, la «Marele cal bălan», camera pretinsă a fi chiar a lui Mister Pickwick —

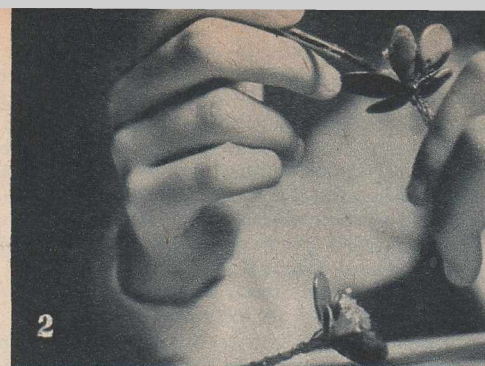
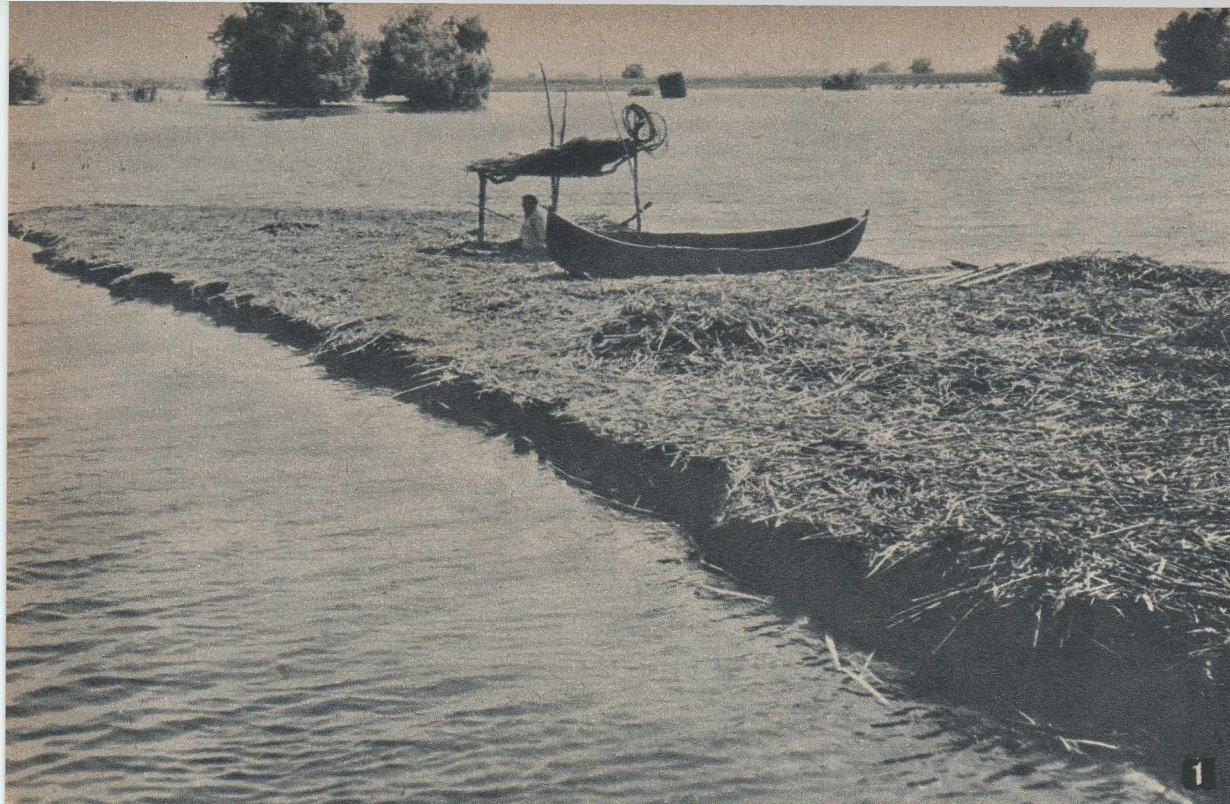
o cameră cu două paturi înalte și cu baldachin? Oricît s-ar exagera unele întîmplări, se știe că autorul «Marilor speranțe» a trecut prin Ipswich, după cum este de asemenea știut că în același oraș, și cu mult înainte, a dat cîteva reprezentații și trupa de teatru din care făcea parte Shakespeare.

Încheindu-mi drumul pe urmele lui Dickens, din noianul impresiilor culese, stăruitor rămîne fiorul lăsat de un mare creator în trecerea sa pămîntească, fior pe care timpul nu-l stinge niciodată.

Veronica RUSSO

Tamisa, sub ale cărei poduri se refugiau deopotrivă săracii și răufăcătorii, în ale cărei ape se aruncau cei sătui de viață. Fluviul și cheiurile sale au fost adesea evocate în opera marelui scriitor.

„ar fi multe de scris și despre unii elevi“

«Socotesc foarte interesante articolele pe care le-ați publicat cu privire la cauzele divorțurilor, dar mai ales cele privitoare la atitudinea acelor cărora ne-am obișnuit să le spunem «bulevardiști», tineri care-și pierd vremea fără folos, căutând să-i atragă și pe alții în pierderea vremii» — ne scrie cititoarea noastră Mihaela Hirceag, elevă în clasa a XI-a a Liceului nr. 37 din București. Și, în continuare, corespondenta noastră ne sugerează: «Cred că ar fi multe de scris și despre unii elevi care caută să semene cu cei prezentați în articolele din numerele 41 și 42 ale revistei. Nu știu dacă aveți în vedere acest lucru sau dacă socotiți că această temă este destul de importantă pentru a merita să fie tratată».

Nici nu încapă îndoială, tovarășă Hirceag, că tema este foarte importantă și că trebuie să fie tratată în paginile noastre. De altfel noi am și pregătit un reportaj privitor la comportarea unor elevi, pe care-l vom publica într-unul din numerele viitoare.

două răspunsuri lămuritoare

Cu ceva timp în urmă un grup de tineri din comuna Nucet, rn. Tirgoviște, s-a adresat redacției noastre cerându-ne lămuriri în legătură cu ruinele unei vechi biserici din comuna lor, biserică datind — potrivit unor presupuneri — din vremea lui Mircea cel Bătrîn. În altă ordine de idei aceiași tineri cereau reamenajarea frumosului parc din pădurea de lângă comună, parc ce este lăsat în paragină. De curînd am primit din partea Comitetului de cultură și artă al regiunii Ploiești, căruia ne-am adresat, lămuririle necesare. Cu privire la vestigiile la care se refereau tinerii, ni se răspunde că într-adevăr în comuna Nucet a existat o veche biserică, datînd însă nu din vremea lui Mircea cel Bătrîn, ci din anul 1496: era ctitoria lui Dragomir Pircălabul, cumnatul lui Radu cel Mare. Din această biserică nu au rămas însă nici un fel de urme. În schimb se păstrează ruinele mănăstirii Nucet, unde au avut loc lupte în anul 1821.

În privința propunerii reamenajării parcului din pădurea Nucet, ni se face cunoscut că se studiază această posibilitate pentru anul viitor.

familia și maternitatea

Cititorul nostru Vasile Tămășan, student la Institutul medico-farmaceutic din Cluj, ne trimite două scrisori în legătură cu tratarea în revistă a problemelor căsătoriilor-divorțurilor-maternității. Susținînd punctele de vedere exprimate de redacție în anchetele, reportajele și articolele publicate pe aceste teme, corespondentul nostru argumentează necesitatea întăririi familiei, a condamnării imoralității în viața de familie și a combaterii egoismului și miopiei celibatarilor și a celor ce nu vor să aibă copii. În încheierea uneia dintre scrisorile sale tov. Tămășan face două propuneri:

1) Mica publicitate a unor ziare să publice și anunțuri ale candidaților la căsătorie;

2) Să se organizeze anual, în câte o stațiune climaterică, cite un «festival al candidaților la căsătorie», în care cei doritori a-și întemeia o familie să se poată cunoaște mai bine (asemenea festivaluri — ne scrie corespondentul nostru — se organizează în Franța și Suedia).

Menținîndu-ne toate rezervele, publicăm totuși propunerile studentului medicinist din Cluj, fără a considera însă aceste metode drept cele mai potrivite pentru întemeierea unei căsătorii.

din nou în legătură cu „uitucii“

Stimulați de nota critică «În legătură cu cei ce nu răspund», din nr. 41, numeroși cititori scriu la redacție, aducîndu-ne la cunoștință noi nume de persoane care, după primirea corespondenței, se complac într-o tăcere desăvîrșită. Astfel, cititorul Ștefan Gaspar din com. Apată, rn. Rupea, după ce arată că posedă o foarte bogată colecție de ilustrate, scrie în încheiere: «Am trimis recomandat la 15 august cite 10 ilustrate către: prof. Marius Despa — Baia de Aramă; radiotelegrafistul Constantin Ionescu — Năvodari; bibliotecara Teodora

Marin — Seimenii Mari, rn. Medgidia, și tehnicianul veterinar Octav Vitcu — Ivănești, rn. Dorohoi, care nu au dat nici un semn de viață nici după revenirile mele. Rog treceți-i și pe aceștia pe *tabla neagră*. Ceea ce și facem prin nota de față, cu convingerea că cei citați, ca și alții necitați dar care au obiceiul de a nu onora cu răspunsurile lor scrisorile celor de bună-credință, își vor revizui atitudinea.

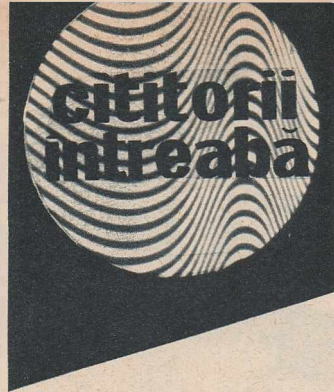
cititorii către cititori

Următorii cititori doresc să corespundeze: Ion Ion, strungar, 30 ani, Peștișul Mare 107, reg. Hunedoara: cinema, sport, ilustrate; Dana Daniel, funcționară, 19 ani, Focșani, str. Lupeni 73: teme diverse; Maria Corina Șandor, învățătoare, sat Natig 196/A, com. Salașiș, rn. Cehul Silvaniei, reg. Maramureș: teme diverse; Mircea Codreanu, student, 24 ani, București, str. Drumul Taberei 11, bl. C, rn. Lenin: teme diverse; Alexandru Basală, funcționar P.T.T.R., 20 ani, București, str. Simion Busuioic 10, of. P.T.T.R. 11: teme diverse, ilustrate; Mariana Vulpe, elevă, 17 ani, Rm. Vilcea, str. Cerna 12: ilustrate; Elisabeta Guță, învățătoare, 19 ani, Școala generală com. Boldești, rn. Mizil: teme diverse; Ion Pătru, inginer, Mărășești, str. Doinei 2, rn. Panciu: teme diverse, ilustrate; Gheorghe Vrăjitoru, strungar, 20 ani, Reșița, str. Primăverii 5: teme diverse, ilustrate; Alexandru Szöllosy, student, 23 ani, București, Splaiul Independenței 290, bl. E: teme diverse, filatelie; Petre Zegheanu, student, 22 ani, București, Splaiul Independenței 290, bl. E: teme diverse; Grigore Rotaru, inginer, Sinaia, bd. Carpați 35 A: teme diverse, ilustrate; Irina Cotoară, elevă, Or. Gheorghe Gheorghiu-Dej, str. Avintului 3, ap. 2: literatură, istorie, muzică, ilustrate; Adriana Cărăușu, elevă, București, str. Nicu Leonard 33, rn. 1 Mai: literatură, cinema, sport, ilustrate; Aurel Somcuteanu, student, Cluj, căminul «G. Coșbuc», str. Petofi 21: teme diverse, ilustrate; Dan Alexandru, elev, Ploiești V. str. 23 August

87: teme diverse, discuri, filatelie, ilustrate; Maria Borcea, elevă, 17 ani, com. Valea Voievozilor, rn. Tirgoviște: ilustrate; Mihai Neagu, operator chimist, 19 ani, com. Chiscani, rn. Brăila: teme diverse, sport, ilustrate; Rodica Țancu, elevă, 17 ani, Brăila V, str. Decebal 96: literatură, muzică ușoară, artă plastică, ilustrate; Ioan Negureanu, elev, șc. tehnică, 23 ani, com. Berzunți, rn. Tirgu-Ocna: teme diverse; Carmen Pilat, elev, 18 ani, sat Bașta, com. Secuien, rn. Roman: cinema, ilustrate; Jan Vlădescu, tehnician, Rn. Vilcea, bl. M.V. Popescu, sc. B. ap. 15, et. III: teme diverse; Georgeta Mirică, elevă, com. Simileasca, rn. Buzău: ilustrate; Dorina Marinescu, elevă, 17 ani, Timișoara, str. Teodor Neculău 3: teme diverse, muzică, cinema, sport, ilustrate; Emil Miron, studentă, 19 ani, Timișoara, str. 13 Decembrie, bl. sc. B. ap. 30: teme diverse, ilustrate, cinema; Ștefan Blaga, învățător, 22 ani, Brașov, str. Saturn 2, sc. A, ap. 16: literatură, limba franceză, ilustrate; Doina Ștefănescu, elevă, 19 ani, com. Olteni, district C.F.R. rn. Videle: cinema, ilustrate; Maria A. Andrei, elevă, com. Virtoapele de Jos, rn. Roșiori de Vede: ilustrate; Elena Doi Preda, elevă, com. Virtoapele de Jos, rn. Roșiori-de-Vede: cinema, ilustrate; Florica Costache, elevă, 17 ani, Arad, str. Abatorului 1: teme diverse, matematică, literatură.

în câteva rînduri

Emilia Stîngă, com. Răcișeni. O anchetă cu tema propusă de dv. — «Ce este feriberea?» — nu e lipsită de interes și vom reflecta asupra posibilităților de a o realiza. Să uităm însă că noțiunea de feribere nu a fost de loc străină de alte anchete pe teme eticocivice, pe care revista noastră le-a publicat pînă acum («Că bunăvoie și nesilit de nimeni «Divorțul, o soluție!»). Apriciem căldura rîndurilor ce-le-ați trimis și vă urăm mult succes în îndeplinirea sarcinilor dv. de profesora.

a trăit doar 30 de ani . . .

Singurătate — D. FRIEDMANN.

Miini îndeminate — prof. V. BOGDĂNET.

Motanul încălțat — Romulus TULCAN.

Liviu Mateescu, Cluj. Cităm din scrisoarea dv.: «De ceo citiva ani, de la un simplu divertisment, revista dv. a ajuns pentru mine o pasiune sinceră». Cuvinte foarte măgulitoare, pentru care vă mulțumim. Și mai departe: «Cu alt prilej — mă făgăduiesc — voi fi și mai onctet, incluzând și unele propuneri. Și, dacă îmi veți îngădui, voi face loc și unor mărunte «biecții». Nu numai că vă îndăduim, dar v-am rămine îndăorați...»

Nicu Nicoară, Luduș. 1) Am văzut în evidență cererea dv. privind includerea orașului Alba Iulia la rubrica «Orașele patriei». 2) Ne cereți o copertă cu Andra Călugăreanu. Cum de-ați observat oare că am prezentat-o pe tânăra cântăreață pe coperta nr. 26 din 25 iunie .c.? 3) Consultați colecția revistei noastre pe anul în curs și veți vedea ce condiții crebule și îndeplinească fotografiile foamatoniilor spre a fi publicate. Nu citeva cuvinte: originalitate și alegerea subiectului, unghi interesant, execuție tehnică bună, necesară reproducerii la ipar.

Marioara Orășanu, Reșița. «otrivit doriințele dv., vă răspundem la rubrica de față. 1) Ne încurcăm că publicarea fotografiei lui Alain Delon pe coperta nr. 43 a fost «o surpriză plăcută» pentru dv., dar ne temem că vă om întrista răspunzându-vă că o posedăm adresa sa. 2) Am văzut notă de celelalte doriințe le dv. (Paul Newman — fișă filmografică și Cliff Richard pe copertă).

Sofica-Liliana Mușat, com. Dumbrava. Felicitări călduroase cu ocazia împlinirii frumoasei vârste de 16 ani. Ne face plăcere să constatăm că revista noastră stărnește interesul dv. Locotim drept foarte justă propunerea potrivit căreia coperta 1 să nu prezinte numai capete și prim-planuri, ci și aspecte din natură și din viața de zi cu zi. Lucrul acesta îl facem, de altfel, a anumite intervale. Cităm din cele mai recente exemple: nr. 28, 33, 35, 36, 37, 40.

Elvira Szemerjei, Sibiu. Aveți dreptate! Orașul în care ați copilărit — Ploieștiul — este plin de o prezență mai constantă în paginile revistei, lucru pe care ne propunem să-l realizăm.

«Cu prilejul centenarului nașterii poetului Traian Demetrescu, aș dori să cunosc câteva date despre viața și opera sa».

Nona BĂRBULESCU
București

Răspunde prof. univ. dr. docent **AL. PIRU.**

S-au împlinit la începutul lunii noiembrie o sută de ani de la nașterea poetului craiovean Traian Demetrescu (3 XI 1866-29 IV 1896), mort tânăr, înainte de a fi împlinit vârsta de 30 de ani și a-și da întreaga măsură a talentului său. A început să scrie încă de la 16 ani, pe cind era elev de liceu, fiind semnalat de Alexandru Macedonski, care i-a încurajat debutul și i-a prefațat primul volum de Poezii, apărut la Craiova în 1885. Succesiv, Traian Demetrescu publică: *Freamăte*, poezii, Craiova, 1888; *Amurg*, poezii, Craiova, 1888; *Evoluția în literatură*, studii critice, Craiova, 1889; *Cărtea unei inimi*, poezii, Craiova, 1890; *Sărăcii*, poem, Craiova, 1890; *Profiluri literare*, Craiova, 1891; *Intim*, proze, Craiova, 1892; *Sensitive*, poezii, București, 1894 și *Lubita*, roman, Craiova, 1895. Postum au apărut: *Aquarele*, versuri, Iași, 1896; *Cum iubim*, roman, Craiova, 1896; *Priveliști din viață*, nuvele, Craiova, 1896; *Simplu*, nuvele, Craiova,

1896 și *Poeme antimonarhice*, București, 1949.

Era un temperament plin de contraste, expansiv și retractil, volubil și tăcut, dezabuzat și pur, juseur și echilibrat, cu «fiorii» și «nervi», vechi și modern, adorind pe Dante, Villon, Goethe, Poe, dar și pe Sully Prudhomme, Guyau, Vallès, Richepin, Coppée. Plăcându-i să scrie «după natură», îl interesau refractarii, solitarii, orfanii, cei de la marginea societății, izgoniții vieții, proletarii, umiliții și ofensații, sentimentalii și sensibili. A cîntat toamna și iarna, ploile și ninsoarea, peisajele dezolante și țărurile însoarite, urtul și pustiu, trecerea implacabilă a timpului, atent la muzica din natură și la muzica funebă a lui Chopin sau Weber, cu o largă înțelegere pentru toate ființele și o mare acuitate a senzațiilor. Unele poezii au devenit romanțe, iar romanele s-au citit mult într-un timp. Poet înzestrat, militant pentru progres, prozator popular, critic instruit și de gust, Traian Demetrescu-Tradem a fost unanim stimat și iubit de contemporani, prețuit nu mai puțin de urmași, îndeosebi de Bacovia, căruia îi este un precursor. Cu ocazia centenarului, Editura pentru literatură a pregătit o ediție a operei lui Traian Demetrescu și o monografie asupra lui, de C.D. Pastate, în curs de apariție.

„cristofor columb al atomului“

«Aș vrea să cunosc unele date despre marele fizician italian Enrico Fermi».

Leucuo DUCIS, Breaza

Răspunde prof. univ. **VALERIU NOVACU**, membru corespondent al Academiei.

Opera lui Fermi (1901-1954) se confundă cu istoria dezvoltării unuia din capitolele cele mai importante ale fizicii moderne: fizica nucleară, savantul însuși fiind bozeat «Cristofor Columb al atomului».

După studii universitare strălucite la Pisa, el obține titlul de doctor în științe fizice în 1922, înainte de a majora! Numit titular al catedrei de fizică teoretică la Universitatea din Roma în 1926, în ciuda opoziției adversarilor fizicii moderne, în viața lui Fermi începe o perioadă în care tinărul profesor, prin prodigioasa sa activitate, va aduce științei italiene o nouă strălucire, neegalată de la Galileo Galilei.

În iarna anului 1934, aflind de descoperirea radioactivității artificiale de către Irène și Frédéric Joliot-Curie, Fermi a înțeles imediat importanța revoluționară a acestei descoperiri. Joliot-Curie realizase transmutații bombardînd cu particulele alfa nucleee ca cel de aluminiu, obținînd nucleee instabile care, la rîndul lor, se dezintegrează radioactiv. Fermi sesizează faptul că folosirea drept proiectile a particulelor alfa, pozitiv încărcate, nu este cea mai potrivită, deoarece particulele sînt respinse în mare majoritate de nucleul atomic încărcat el însuși cu sarcini pozitive. Folosind neutroni drept proiectile, ele nu vor mai întîlni aceeași repulsie electrostatică. În interval de câteva săptămîni el descoperă o metodă

uimitoare, reușind transmutarea tuturor elementelor chimice și producînd din belșug izotopi radioactivi noi. El realizează măsurători foarte precise și descoperă efectul de încetinire a neutronilor sub influența apei și parafinei. Neutronii lenți se dovedesc a fi absorbiți de nucleeele de cadmiu și bor. Fermi descoperă astfel absorbantii de neutroni și pune bazele industriei nucleare viitoare. Pentru aceste rezultate i se decernează în 1938 premiul Nobel.

În 1939 părăsește Italia fascistă, emigrînd în S.U.A. Împreună cu Szillard și alți emigranți, Fermi aduce proba experimentală a multiplicării neutronilor prin fisiunea uraniului și prevede posibilitatea aplicării acestui fenomen la eliberarea energiei atomice și chiar la producerea unei bombe hiperexplosive. În ziua de 2 decembrie 1942 se realizează sub conducerea lui Fermi una din cele mai cruciale experiențe din istoria fizicii: punerea în funcțiune, la Chicago, în condiții excepționale de periculoase, a primului reactor atomic, experiență stăpînită de Fermi cu un calm uluitor. Între timp guvernul american lansează celebrul proiect Manhattan de realizare a bombe atomice. Deși emigrant italian, Fermi devine expertul nr. 1 pentru construirea reactoarelor atomice, pentru producerea industrială a plutoniului, cit și pentru problemele teoretice privind neutronii, care erau «motorul exploziv» al viitoarei bombe. După terminarea războiului Fermi se întoarce la Chicago pentru a-și realiza visul de a se consacra învățămîntului și studiului unor probleme noi ale fizicii. Atins de un cancer cauzat de radiațiile nucleare la care s-a expus de atîtea ori, Fermi moare la 29 noiembrie 1954, abia depășind 53 de ani.

Aurel Stoica, Petroșani. 1) Listele de cursuri pentru valute sînt publicate periodic în ziarul «România liberă». 2) Există doi scriitori cu numele Kotzebue: August (1761-1819) și Wilhelm (1813-1887). Primul a fost dramaturg, autor a peste 200 lucrări dramatice; piesele lui s-au jucat mult în țara noastră, la începuturile afirmării teatrului românesc. Ca om politic, s-a situat pe poziții reacționare. Al doilea, care a trăit mai mulți ani în țara noastră, a scris mai multe lucrări în proză, inspirate din realitățile românești, și a tradus în limba germană poezii populare românești; el a fost și membru de onoare al Academiei Române. 3) O copertă cu chipul lui Jean Gabin am publicat anul trecut; de asemenea unele fragmente din mărturisirile lui autobiografice. Nu este însă exclus să mai publicăm materiale despre viața și creația marelui artist francez. 4) Volumele cu traduceri din romanele lui Irving Stone, care au apărut la noi, sînt însoțite de prefețe care vă pot informa asupra operei scriitorului.

Tatiana Ionescu, Moinesti. Dacă doriți într-adevăr să deveniți actriță de teatru — și dacă, bineînțeles, aveți calitățile necesare — nu aveți alt drum de urmat decît să terminați liceul, să luați bacalaureatul și să vă înscrieți la Institutul de artă teatrală și cinematografică. Alte forme de învățămînt teatral nu există (excepție făcînd școlile populare de artă, care însă nu formează artiști profesioniști, ci au doar menirea să ajute la pregătirea artiștilor amatori).

Ovidiu Somirlea, Călărași. 1) Primele ceasornice din lume sînt, fără îndoială, ceasornicele cu cadrane solare din antichitate. Ele au fost urmate de cele cu apă și de cele cu nisip. Primele ceasuri cu mecanisme, primitive, bineînțeles, sînt semnalate în secolul al X-lea. În secolul al XII-lea apare roata dințată. De aci încolo perfecționările se succed necontenit. În 1657 englezul Huygens adaptează orologiului pendula. Ceasornicele de buzunar sînt cunoscute din secolul al XV-lea. Unul dintre primii ceasornicari creatori de ceasuri de buzunar a fost francezul Gruet, care a adus mari îmbunătățiri mecanismelor folosite pînă la el. Englezul Huygens, de care am amintit mai sus, este primul care a inventat regulatorul cu arc spiral (1674). Alte perfecționări importante au fost aduse ceasornicului de englezul Barlow în secolul al XVII-lea, de francezul Julien Leroy și de englezul Harrison în secolul al XVIII-lea etc. 2) Despre istoria televiziunii vom publica un articol special.

Elena Hincu, Sibiu. 1) Propunerea de copertă pe care o faceți nu credem că va avea prea multe șanse să fie tradusă în viață. 2) Despre istoricul cinematografiei românești am scris de mai multe ori — atît documentare mari, largi, cit și răspunsuri apărute în rubrica de față. La cele publicate nu am mai avea ce să adăugăm. 3) De ce n-au participat la Festivalul de muzică ușoară de la Mamaia dișerși cîntăreți mai mult sau mai puțin apreciați de iubitorii muzicii noastre ușoare? Pur și simplu pentru că este imposibil ca toți soliștii pe care-i cunoașteți să ia parte la o asemenea manifestare! 4) Balerina Irinel Liciu este prim-solistă a Teatrului de operă și balet din București și dansează în diferite spectacole din repertoriul primei noastre scene lirice.

Tudor Neamțu, Azuga. 1) Despre Gianni Morandi am scris în cadrul ciclului nostru de documentare despre muzica ușoară apărut în nr. 45 din 5 noiembrie a.c. 2) Cîinele (canis familiaris) are drept îndepărtat strămoș, fără îndoială, un animal sălbatic carnivor, după presupunerile oamenilor de știință, o specie de șacal. El a fost domesticit din vremuri imemorabile. Există în prezent mai mult de 300 de rase de cîini domestici. În Australia trăiește o rasă de cîini sălbatici numită dingo (cîteva exemplare există și la colțul zoologic Băneasa din București). În ultimii 20 de ani a apărut și la noi în țară, pe cale spontană, o specie de cîine sălbatic, numit enot, care a venit din nordul Asiei și s-a adaptat condițiilor din Delta Dunării.

V. SILVIAN

frumusețe și bucurie

(Urmare din pag. 15)

bun echilibru psihonervos. Gravidă se va culca devreme, într-o cameră bine aerisită. În timpul sarcinii este obligatoriu ca femeia să se odihnească zilnic, cel puțin o oră după masa de prinz. În jurul femeii însărcinate trebuie menținut un climat de bună înțelegere și optimism. Femeia gravidă nu trebuie să se lipsească nici de distracții (vizite, vizionarea spectacolelor). Silueta deformată și rochia de sarcină nu au de ce să-i creeze complexe de inferioritate ci, dimpotrivă, în atmosfera de respect și de solicitare de care se bucură maternitatea în societatea noastră socialistă, ele sînt mai degrabă un motiv de mîndrie.

CEVA DESPRE ÎNTINERIREA PSIHICĂ

La interviul de față l-am solicitat și pe conf. Constantin Pufan doctor în psihologie.

— Care sînt consecințele de ordin psihic pe care nașterea le poate produce asupra femeii mame?

— Cînd nașterea se realizează în condiții familiale normale, ea acționează favorabil asupra structurii psihice a femeii; cele mai evidente modificări cu caracter pozitiv se remarcă în sfera afectivității (dispoziții, emoții, sentimente); modificări esențiale găsim însă și în celelalte laturi ale vieții sufletești, în diferitele procese de cunoaștere și în cel al voinței. Se produc totodată prefaceri în cadrul principalelor componente ale personalității (interese, capacități și aptitudini, temperament și caracter). Toate acestea la un loc fac ca femeia mamă să se situeze, ca sensibilitate, feminitate, umanism, preocupări față de viața familială, la un nivel superior femeilor de aceeași vîrstă care nu au însă copii.

— Nașterea aduce modificări psihice pozitive numai femeii mame?

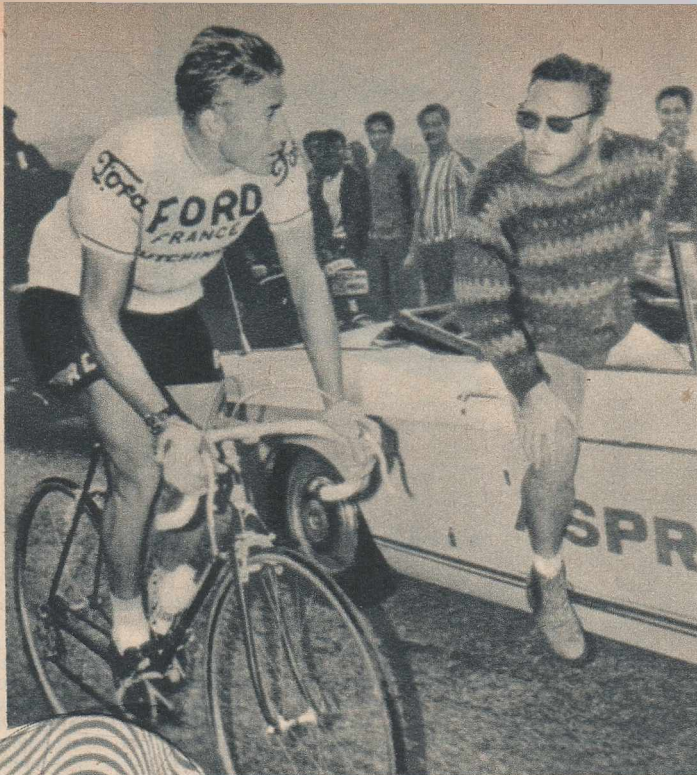
— Efectele pozitive ale acestor schimbări se revărsă și asupra altor persoane: asupra soțului, asupra altor rude (bunici) care locuiesc împreună cu familia respectivă; întîlnim de asemenea influențe pozitive chiar și asupra unor întregi familii vecine sau înrudite. Cîștigul cel mai mare este însă pentru cei care fac parte din aceeași familie, deci în primul rînd pentru soție și soț, întrucît ei sînt cei care au dat ființă copilului, noii vieți. De aceea în copilul lor ei doresc să distingă nu numai evidentele trăsături de fizionomie care le aparțin, dar și anumite trăsături psihice apreciate de societate și de ei înșiși.

— O ultimă întrebare, tovarășe profesor: se vorbește adesea despre întinerirea mamei prin naștere; poate fi vorba și de o întinerire psihică alături de cea biologică?

— Părerea mea e că se poate vorbi mult despre o asemenea întinerire, în sensul următor: în timp ce întinerirea biologică este legată de diverse procese de regenerare, cea psihică este determinată de retrăirea intensă a anumitor etape de evoluție proprie. Deci e o întinerire de pe poziția adultului, nu a copilului. Părinții nu-și mai pot aminti decât prea puțin evenimentele din copilăria lor. Alteori amintirile lor se pot limita mai mult la aspectele negre, urite, ale vieții (mă refer la părinții mai vîrstnici, care au trăit mari greutăți în anii tinereții); de aceea își retrăiesc etapele lor de evoluție psihică într-o împletire armonioasă cu cele de evoluție ale copiilor lor, căutînd să selecteze și să le dăruiască acestora tot ceea ce și-au dorit sau și-ar dori lor înșile.

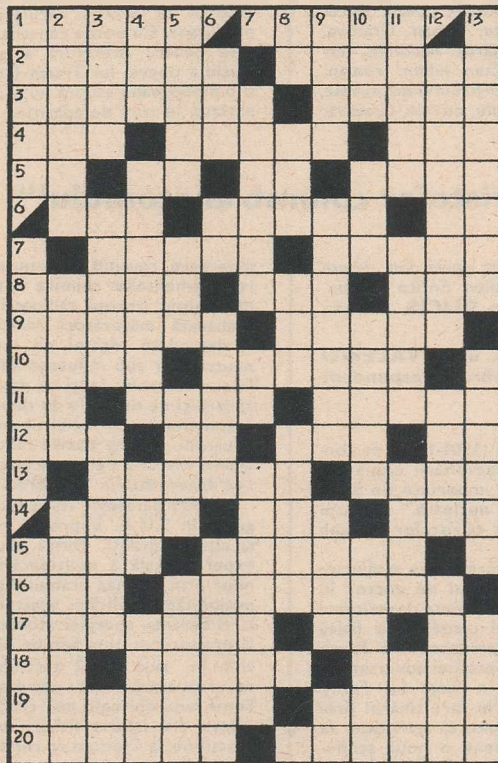
Ajungînd la anii bătrîneții, părinții își înviează vîrsta, o întineresc, fiind preocupați de diversele probleme pe care și le pun fiii sau chiar nepoții lor.

AL. DUMBRĂVEANU

Doctorul Dumas către alergător: «Dacă renunțați la drogaj, nu veți putea termina cursa».

dopingul și consecințele lui

dezlegarea jocului «MUZICA» din nr. 46

ORIZONTAL: 1) SERENADA — CODA. 2) OPERA — ALT — RIT. 3) NACELA — PASARE. 4) AVI — TON — PUȚIN. 5) TATA — ROM — LOJE. 6) A — AUDIȚII — ROU. 7) STRA — AM — BIR. 8) API — UT — ILAI — D. 9) CAVAL — UCIS — SO. 10) EI — CÎNTAR — API. 11) MAI — IA — IOVAN. 12) PAR — PS — ECRANE. 13) A — SOLIST — ARI. 14) RR — SUPĂRAT — AC. 15) TENOR — C — GIS — L. 16) ICOSAR — CEI — TA. 17) TIC — LACOM — SOS. 18) UTIL — MELOMANI. 19) RAVEL — MELODIC. 20) ALAUTA — TUSICA.

dezlegarea jocului «OPTICĂ» din nr. 47

ORIZONTAL: 1) OCHELARI — PLIN. 2) PRIVIRE — CLARE. 3) TIR — MATURI — AG. 4) ISAC — TINTAS — R. 5) CT — ACANT — NORI. 6) ARTERA — STRA. 7) FLOARE — ZA — IDE. 8) RI — RE — FARD — IC. 9) UNDE — PORI — IOR. 10) NEA — LUCITOR — A. 11) T — GRUPAT — PION. 12)

În ultima vreme mai multe federații sportive din diverse țări au adoptat măsuri antidoping, menite a pune capăt unei practici care a devenit un adevărat flagel în lumea sportivă, cu consecințe funeste pentru sănătatea sportivilor. Presa de specialitate a publicat studii consacrate acestei probleme, preconizînd măsuri menite a opri consumul «micilor pilule fără pericol».

Interesant în acest sens este un articol apărut în săptămînalul «Le Nouvel Observateur», care face o serie de dezvăluiri în legătură cu ultimul Tur al Franței, unde s-au aplicat, pentru prima oară, măsuri antidoping. Potrivit revistei, mulți alergători au considerat măsurile antidoping drept o lezare a «amurului propriu» și au preferat să facă «grevă» pe marginea șoselei, refuzînd să mai alege. S-a văzut totodată, cu același prilej, că unii dintre cicliști care au pornit în cursă fără a-și fi luat porția obișnuită de pilule s-au prăbuit literalmente pe șosea.

Întrebarea pe care și-o pun multe este cum de a putut dopingul să capete atîta răspîndire, reușind cîteodată chiar să se identifice cu performanțele sportive?

Se știe că pentru sportivii profesioniști efortul intens, susținut este însăși meseria lor, mijlocul lor de existență. De aceea în lumea sportivă dopingul a devenit, mai mult ca în orice altă profesie, mijlocul «eficace» care-l stimulează pe sportiv în luptă cu concurentul său. Boxerul se droghează pentru a nu simți loviturile dure ale adversarului, fotbalistul pentru a nu simți oboseala și a-și menține viteza de reacție și puterea șutului, iar ciclistul pentru a anula efectul oboselii provocate de lungile curse cu

cuvinte încrucișate

îmbrăcăminte

ORIZONTAL: 1) Materie primă pentru haine medievale — Cenușii. 2) Se incurcă ușor... — Întreg vestimentar. 3) Din armura croitorului — Locuitori de la munte. 4) Curelușă — Deșirat — Ceremonie. 5) Însă — Seu! — În margine! — A face semne. 6) Baston — Astrahan... vestimentar — Prinse la fotă! 7) Uzată — Stele. 8) Țesături pentru dimii — Se ia uneori la purtare — Prietenul lui Maupassant. 9) Mai aproape decît haina — Materie primă pentru un costum. 10) Pălămidă de baltă — Cu templele ninsă. 11) Cută la mijloc! — A produce — În carne și oase (pl.). 12) Comună în Franța — Un cerc și-un pieptene! — Impermeabil (fam.) — Plantă textilă. 13) Obiect de îmbrăcăminte tricatat — A dura. 14) A produce sunete. — Chemare familială — Frac incomplet! 15) Către — Țesătură fină. 16) Diminutiv feminin — Dublură pentru paltoane. 17) A se pregăti în sport — Căile ferate — Dă tonul. 18) Munte! — Producători de in... — ... și altul de lînă! 19) Panglici pentru păr — Veste. 20) Poartă o anumită uniformă — Îmbrăcăminte de lînă.

VERTICAL: 1) Îmbrăcat în

halat alb — Surtuce — Material pentru rochii de val. 2) Versat, priceput — Acoperămint pentru cap (pl.). Haină scurtă. 3) Mantie romană — Metal roșiat — Ciorap brodat — Nume alic! 4) Bune de cusut — Uniformă albastră — Vine la gene — Cunoscută românească. 5) Element chimic — Mădă romană — Încă o persoană îmbrăcată, în alb Sosit. 6) Fără rost — Barba Stănescu — Posibilitate trecere — Lovită de munte. 7) Demipalton — Abis — A ține de a uimi printr-o nută extravagantă. 8) lucru! — Diminutiv de fi — Asociația sportivă «I colta» — Pantaloni... scoție. 9) Foit (fig.) — Bumbi Scoate pete de pe haine. 10) Acesta — Instrument muzical — Cîstit — se boți. 11) Pantaloni denși — Țesătură de mătase. 12) Costum pentru școlari. 13) Copii — Braț hainei — Superlativ la mo

Toma MICHINI

Cuvinte mai puțin cunoscute: RIA, AES, OSA

ES — EPIR — RAZA. 13) TOVAL — LICARI. 14) RECE — ACUM — TEN. 15) ELUDA — ALESI — S. 16) MELE — ELE — PETE. 17) A — IRIS — ATA — ER. 18) ROSEATA — E — ANA. 19) CAT — TELEVIZOR. 20) ATITAT — UIMIRE.

gătoare. Sportul profesionist, ca orice profesie, își are vedetele dar și anonimii săi. Dacă vedetele sînt puține și în general sînt considerate ca protejate ale soartei, cei dintr-o doua categorie formează marea masă care, pentru a ajunge la situația celorlalți, înfruntă cu bună știință consecințele nefaste ale dopingului. Scopul fiecărui concurent este de a înregistra

la plecarea în cursă, pilulele prescrise și astfel pot pedala cu vigoare pentru a depăși momentele de criză. La sosirea din etapă, celui drogat i se face de urgență o perfuzie intravenoasă cu glucoză hipertonică combinată cu vitamine B6, B12, menită a anula efectele dăunătoare ale drogului. La terminarea cursei sau a sezonului ciclist sportivul se internează

- 1954 — opt jucători din echipa Republicii Federale a Germaniei care cîștigaseră la Berna campionatul mondial de fotbal se îmbolnăvesc de icter. Cauza maladiei pare să fi fost administrarea unor doze prea mari de stricnină.
- 1958 — În vestiarele velodromului Oerlikon din Zürich poliția descoperă un depozit de medicamente care se folosesc de obicei în clinicele de psihiatrie.
- 1960 — ciclistul danez Knud Enermark Janssens moare pe circuitul J.O. de la Roma. Concluziile autopsiei: nefericitul ciclist luase înainte de cursă o doză exagerată de «Ronicol», un parasimpaticomimetic vasodilatator puternic, greu tolerat de organism.
- 1962 — Turul Franței: 20 de cicliști (printre ei «ași» ai pedalei ca Gastone Nencini, Adrianssens, Vannitsen) abandonează la Luchon în Pirinei. Medicii constată un caz de dopaj în masă.
- 1963 — oficialii spanioli recunosc că înaintea meciului Spania - Anglia pentru cupa Davis tenismanul Andrea Gimeno i s-au injectat hormoni.
- 1964 — un control efectuat asupra jucătorilor de fotbal F.C. Bologna dezvăluie faptul că înaintea meciurilor importante aceștia foloseau stimulente farmaceutice nepermise.
- 1965 — ciclistul belgian Van Geneugden recunoaște public că în perioada carierei sale de rutier profesionist a folosit tot timpul dopinguri. Iar acum — spune el — sînt un om bolnav, care nu mai poate trăi fără pilule.
- În prima întîlnire pentru Cupa intercontinentală dintre echipele Real-Madrid și Penarol, ce s-a desfășurat la Montevideo, conducerea echipei madrilene a cerut control antidoping — prin sondaj — la cîte trei jucători din fiecare echipă. Conducerea echipei Penarol a refuzat acest lucru pe motiv că în regulamentul nu este prevăzut controlul antidoping.
- Anul acesta U.C.I. (Uniunea ciclistă internațională) a descalificat cîteva alergători (printre care și pe italienii Motta și Zilioli) pentru că au refuzat controlul antidoping.

tra cît mai multe succese care să-i permită ca, la retragerea din viața sportivă, să-și cumpere mica cafenea visată sau magazinul cu articole de sport, care să-i asigure bătrînețea. Pentru aceste mărunte idealuri sportive profesioniștii riscă intoxicarea lentă cu fel de fel de droguri.

Cum începe și cum se termină dopajul unui ciclist, de exemplu?

De regulă, pentru a nu resimți durerile provocate de efort, sînt folosite pilule de amfetamină, care sînt furnizate alergătorului de însuși antrenorul său. Unii cicliști, ale căror mijloace materiale sînt mai mari, își permit chiar să-și creeze un dispensar «de companie» de model redus, condus de un medic specialist. Ei înghit,

în mod discret într-o clinică, unde medicul care s-a ocupat de pregătirea sa «biologică» îi va face o «exsanguino transfuzie», adică o înlocuire totală a singelui său cu sînge proaspăt.

Cu aceasta însă consecințele grave ale dopingului nu vor dispărea. Dimpotrivă, după cîteva ani sportivii se trezesc cu tulburări cardiace misterioase, cu depresii psihice sau cu stări reumatice precoce. După cum a declarat recent dr. Pierre Dumas, care exercită de mai bine de zece ani funcția de medic oficial al Turului Franței, dopingul este pentru sportivi «periculos, inutil și funest».

I. SOCACIU

CARNET AUTOMOBILISTIC

în cauza olomerației tadine

ificultățile de circulație crescînde și nța de a utiliza un automobil cît mai omic, atît în ce privește prețul de cost i în ce privește carburanții și lubrii, determină tot mai frecvente încerde a realiza noi tipuri de microauto-

me. hiculele-miniatură sînt extrem de popuși ele trezesc interesul celor convingi ntr-o circulație densă, cu ajutorul lor recorri mai ușor și cu mai puține riscuri. ă un nou model de asemenea vehicul totor de 49 cm cubi, pentru care în e țări nici nu se cere să pozezi permis onducere. Lungimea 2,20 m, lățimea și greutatea 90 kg. Noul vehicul, de t «Valérie», are cea mai mare parte a eriei construită din masă plastică de ite durități.

Realizatorul său, inginerul francez Jean-Pierre Ponthieu, afirmă că viitorul, în ce privește circulația urbană, aparține acestui tip sau altuia de acest gen.

Prețul, în cazul fabricării în serie mare, s-ar ridica la o jumătate din costul unui automobil «Fiat» 500.

sfaturi practice

Apropierea timpului rece creează necesitatea pregătirii automobilelor pentru a putea înfrunta cu bine scăderea temperaturii și mai ales umezeala.

Cîteva sfaturi utile:

— Măsurile preconizate pentru ceea ce în prospectele și indicațiile tehnice ale autoturismelor se denumește «iarnă» înseamnă o temperatură constantă sub 5°C. În consecință, nu vă grăbiți să dotați automobilul pentru iarnă pînă ce această temperatură nu devine constantă ca medie.

— Pregătiți acumulatorul pentru iarnă adăugînd, în loc de apă distilată, o soluție ușor acidulată. Aveți grijă ca cel puțin o dată la 10 zile să verificați dacă nivelul lichidului depășește plăcile în întregimea lor.

— Puneți obturatorul de la filtrul de aer în poziția «iarnă» numai după ce în prealabil ați curățat cu un jet puternic de compresor cartușul filtrului sau ați schimbat uleiul de reținere a impurităților. Obținerea de iarnă creează o forță de absorbție mai mare a aerului, și pericolul ingerării de impurități în cilindri crește.

— Controlați starea garniturilor de cauciuc care împiedică etanșeitatea dintre numărul de circulație și tabla caroseriei. În caz de contact umezeala dăunează numărului și îl deteriorează, transmițînd pete de rugină pe caroserie. O șabă nouă de cauciuc creează spațiul de ventilație necesar.

Ing. V. IOANID

— Da, domnule, eu lucrez în locul colegei mele Ionescu...

umor

de Eugen TARU

Stoc supranormativ.

g. o. p. redivivus

- corespondență specială din new york -

La invitația președintelui Republicii Arabe Unite, Gamal Abdel Nasser și a soției sale, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica și soția, au făcut o vizită oficială de prietenie în R.A.U. Fotografia înfățișează un aspect din timpul întrevederii dintre tovarășul Chivu Stoica și președintele Nasser.

The grand old party — G.O.P. (vechiul nume al partidului republican) — apare din ce în ce mai limpede pentru majoritatea observatorilor politici americani ca un beneficiar spectaculos al alegerilor de la 8 noiembrie.

Potrivit datelor definitive, partidul de opoziție, republican, a înregistrat — în defavoarea democraților — 47 de locuri în plus în Camera Reprezentanților și 3 locuri în Senat. Tocodată, republicanii au învins în cursa guvernatorială în 8 state, din rândul cărora fac parte principalele state: New York, California, Pennsylvania, Maryland etc.

Factorii de ordin politic care au influențat rezultatele alegerilor sînt numeroși și mai ales foarte complecși. În gradații și nuanțe diferite aici și-au făcut simțite prezența atât războiul din Vietnam, cit și programul «marii societăți» și legea drepturilor civile. Dar cum aceste teme au fost cu bună știință ocolite de candidații celor două partide în cursul campaniei electorale, alegătorii, fie că au considerat că votind pe candidații republicani demonstrează implicit dezacordul lor față de politica actuală a Administrației în problemele citate, fie că și-au orientat votul în funcție de impresia personală pe care le-a făcut-o unul sau altul dintre candidații aflați în competiție.

Dincolo însă de toți acești factori — poate cei mai importanți și semnificativi — alegerile au marcat o surprinzător de viguroasă reparație pe scena politică a partidului republican. Iar acest lucru își are semnificația sa aparte nu numai prin ceea ce se presupune că va aduce în modificarea raportului de forțe din Congres: revenirea la sistemul bipartizan, refacerea coaliției republicani-democrați, dificultăți sporite pentru aprobarea legilor și măsurilor propuse de administrație, limitarea libertății de acțiune, aproape nestingherită pînă acum, a președintelui Johnson. În același timp, toate aceste schimbări se profilează pe fundalul coloraturii puternic conservatoare a noului congres.

Părerea multor comentatori și observa-

tori competenți este însă că adevăratul tîlc al renașterii republicane trebuie căutat în ceea ce aceasta va însemna sub raportul consolidării structurii interne a partidului și angajarea sa, cu șanse de pe acum bune de luat în seamă, în cursa prezidențială din 1968.

Republicanii, cărora este puțin verosimil ca vreun alegător să le găsească un merit direct în schimbarea pe care au înregistrat-o raporturile dintre Administrație și opinia publică, s-au dovedit surprinzător de bine inspirați și orientați, aducînd în arenă candidații cei mai originali, cei mai interesați și, în numeroase cazuri, cei mai tineri. Alegerea lui George Romney ca guvernator al statului Michigan, victoria lui Charles Percy în Illinois, alegerea primului senator negru de 85 de ani încoace, Eduard Brooke, republican din Massachusetts, cucerirea cursei guvernatoriale în Pennsylvania de către Raymond Schafer și în California de către Ronald Reagan — toate aceste victorii au adus partidului republican o strălucire nouă și perspective neașteptate pentru viitoarele alegeri prezidențiale. Toți învingătorii citați mai sus sînt considerați ca făcînd parte din aripa moderată sau liberală a partidului republican, cu excepția lui Ronald Reagan, ale cărui antecedente goldwatereste mențin încă în echivoc poziția sa actuală.

Alegerea lui Nelson Rockefeller în statul New York, fără a avea vreo semnificație națională, este importantă prin aceea că va asigura probabil predominanța moderatelor asupra conservatorilor sau extremiștilor de dreapta din partid cu prilejul convenției republicane de peste doi ani, cînd vor fi desemnați candidații la președinția și vicepreședinția statului.

Pînă atunci însă mai sînt doi ani, iar preferințele alegătorului american vor fi fără îndoială determinate de aprecierea pe care o va da bilanțului cu care își va încheia activitatea Administrația Johnson; în ultimă instanță deci, totul depinde de aceasta.

George SERAFIN

praga-berlin-bonn

- ovații pentru teatrul de comedie -

Aflat pentru a treia oară peste hotare în calitate de sol al artei noastre, precedat de prestigiul cîștigat la Moscova și apoi la Paris (unde a cucerit pe scena Teatrului Național patru importante distincții), Teatrul de Comedie a avut de trecut o suită de examene în cetăți de mare și strălucită tradiție culturală din Republica Socialistă Cehoslovacă, R.D. Germană și R.F.G.

Confruntîndu-se cu un public extrem de divers și a cărui orientare este deosebită, ansamblul a reperat un limpede și categoric succes. Spectacolele sale au fost urmărite de un public numeros care și-a manifestat deschis prețuirea.

«Teatrul de Comedie din București — scrie *Literární Novny* — a cărui existență numără abia cinci ani și este condus de Radu Beligan, a venit la Praga pentru a dovedi înaltul său nivel... Este un teatru excelent... Oaspeții români se pot mîndri cu un echilibru perfect între toate sectoarele componente ale creației scenice» (Milan Lukeš: *Lección românilor*). La rîndul său *Kulturní Tvorba* socoate că cele trei spectacole prezentate de Teatrul de Comedie (*Troilus și Cresida* de Shakespeare, *Rinocerii* de Eugen Ionescu și *Șeful sectorului sulfete* de Al. Mirodan) dezvăluie sursele largului răsănit de care se bucură în țară și peste hotare acest ansamblu: «El aduce în viața teatrală mondială o notă proprie, specifică, distinctă».

Succesul Teatrului de Comedie nu a fost mai mic în R.D.G., unde, după cum se știe, echipa a participat la zilele festive ale Berlinului, prestigioasă competiție artistică. Ziarul *Neues Deutschland*, considerînd Teatrul de Comedie printre oaspeții cei mai proeminenți ai «Zilelor festive», are cuvinte pline de elogii despre «Troilus și Cresida»: «Spectacolul este caracterizat de mari realizări artistice, de un comic

neobișnuit, aspru, drastic, definindu-se în dinamică, echilibru și unitate de ansamblu... Spectacolul rămîne o mare seară de teatru pentru care mulțumim din toată inima Teatrului de Comedie».

Prof. dr. Ernest Schumacher — directorul Institutului de teatru — laudă fără nici o rețență, în cadrul unui amplu articol apărut în *Berliner Zeitung*, pe actorii români. «Turneul Teatrului de Comedie a fost cea mai frumoasă dintre încheierile posibile ale celei de-a zecea ediții a Zilelor festive berlineze... Radu Beligan poate fi considerat cu certitudine ca unul din marii interpreți ai tipurilor de oameni contemporani».

În R.F.G. ansamblul a stîrnit un larg interes, ziarele informînd publicul cu o săptămînă înainte de sosirea trupei la Bonn, iar în primele trei zile ale turneului posturile de radio și televiziune au consacrat echipei Teatrului de Comedie șase emisiuni. Chiar în seara primului spectacol agenția *Associated Press* a transmis într-o lungă telegramă vestea răsunătorului succes, vorbind despre ovațiile furtunoase ale publicului. *General Anzeiger* din Bonn, și-a intitulat articolul consacrat trupei bucureștene «Un mesaj plin de sevă venit din România». După ce menționează succesul obținut de «Rinocerii» în interpretarea lui Radu Beligan, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* laudă spiritul creator care a însuflețit reprezentarea cu «Troilus și Cresida». Articolul conchide: «Acest ansamblu ar mai trebui văzut o dată». *Die Welt* elogiază de asemeni trupa română, prețuind îndeosebi spectacolul cu *Rinocerii*.

Excelenta primire de care s-a bucurat Teatrul de Comedie în trei țări ne dă dreptul să vorbim cu o legitimă satisfacție despre forța și originalitatea scenei noastre în circuitul universal.

B. E.

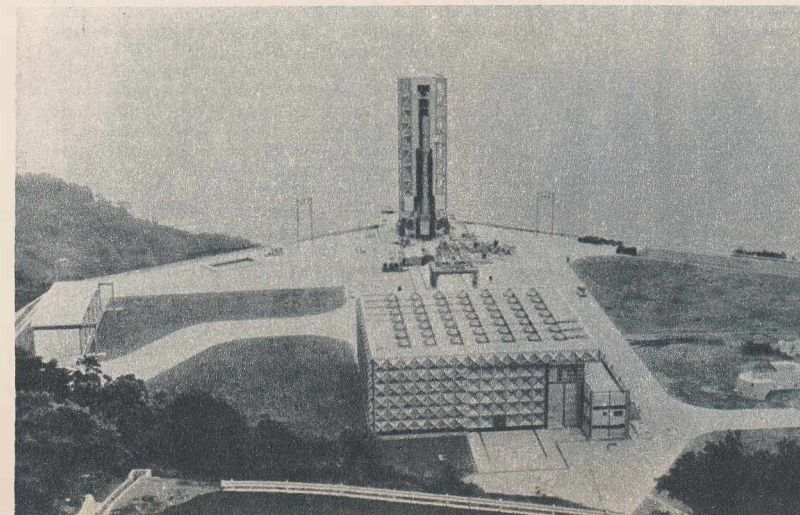
la kyushu se lansează rachete!

Unsprezece ani de cercetări și eforturi continue au adus Japonia la stadiul de a deveni în curînd cea de-a patra țară care să lanseze rachete proprii cu care să plaseze pe orbită sateliți. Vehiculul purtător, racheta MU-4S, are patru etaje reactive și o lungime de 22 metri, iar cele două motoare-rachetă cu combustibil solid dezvoltă o tracțiune de 180 000 kg! Greutatea rachetei la start este de aproape 40 tone, iar satelitul, destinat scopurilor științifice, va cîntări 40 kg. Recent a fost încercată o rachetă de acest tip care a fost lansată de la Centrul spațial Kagoshima din insula Kyushu. Inițial, planul Consiliului național japonez al cercetărilor spațiale prevedea lansarea unei rachete mai mici, LAMBDA-4S, care să plaseze pe orbită un satelit rudimen-

tar, format dintr-un motor-rachetă sferic (diametru 43 cm), constituind cel de-al patrulea etaj reactiv al rachetei, și un emițător de radio pentru urmărirea satelitelui. Se pare însă că specialiștii japonezi au accelerat lucrările de lansare astfel că plasarea pe orbită a primului satelit japonez va fi efectuată mai devreme decît termenul fixat: sfîrșitul anului 1967.

Cercetările spațiale au fost începute modest acum 11 ani la Institutul de științe industriale al Universității din Tokio. În colaborare cu treizeci de firme japoneze, au fost lansate ulterior rachetele de dimensiuni mici PENCIL (30 cm lungime), BABY (cu două etaje reactive), apoi seria KAPPA (pînă la 11 m lungime); începînd din 1963 specialiștii japonezi au trecut la versiunea

Centrul spațial de pe insula Kyushu.

superioară a rachetelor LAMBDA, cu care în 1964 s-a atins 1000 km altitudine.

Progresele efectuate au permis Japoniei să participe atât la cercetările cu rachete-sondă din cadrul Anului Geofizic Internațional (1957-1958), cât și la programul COSPAR cu ocazia Anului Internațional al Soarelui Calm (1964-1965). Cu ocazia ultimului eveniment, din Japonia au fost lansate 17 rachete geofizice.

Dintre realizările sau proiectele în curs de efectuare în domeniul spațial în Japonia cel mai important se referă la vehiculul sateliților, racheta MU. Pentru ea a fost construit un motor-racheta indigen — ca de altfel și restul elementelor construcției — denumit M-10, în diametru de 1,4 m, dezvoltând o tracțiune de 100 000 kg și ale cărei probe statice au avut loc în anul 1965. Încercările reale, în zbor, sînt prevăzute a fi efectuate cu racheta MU-2, etajele superioare fiind construite numai sub formă de machetă; ele vor fi ridicate la o

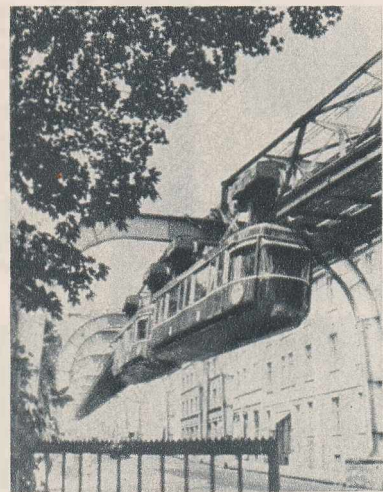
înălțime de 700 km.

Consiliul național al cercetărilor spațiale din Japonia este format din 30 de persoane, reprezintă autoritatea supremă în probleme spațiale și depinde direct de primul ministru. Suma totală alocată de guvernul japonez pentru cercetările cosmonautice se ridică la sfîrșitul anului 1965 la aproximativ 25 milioane de dolari, iar cheltuielile în aceleași scopuri făcute în anul 1966 se apropie de 11 milioane dolari. Deci, cheltuiind circa 36 milioane dolari — sumă modestă dacă o comparăm cu bugetele destinate acestor cercetări în alte țări — Japonia a reușit să construiască și să lanseze numeroase rachete, a realizat bazele pentru studii, cercetări, încercări și lansări spațiale, a obținut multe date științifice importante și este în pragul lansării primului ei satelit artificial, care este realizat și va fi lansat numai cu forțe proprii.

Dr. ing. Florin ZĂGĂNESCU

de 65 de ani, și totuși modern

Trenul suspendat din orașul vest-german Wuppertal, care în ziua vârstei sale respectabile de 65 de ani este unul dintre cele mai moderne mijloace de transport din

lume, urmează să devină și mai modern. Inginerii vor să-l automatizeze în așa fel încît acest monorail să poată circula într-o bună zi fără conductor, fiind dirijat de la distanță.

Din 1901, monorailul suspendat a transportat un miliard de călători și a parcurs, pe traseul lung de 13,3 km, 220 milioane km. Pînă acum a avut loc un singur accident mortal, din vina unui pasager. Un alt accident a fost provocat de un elefant care fusese urcat într-un vagon pentru a demonstra rezistența acestuia, și care, nerăbdător, a coborît... pe drum, supraviețuind totuși căderii, datorită faptului că s-a rostogolit în riul Wupper.

Specialiști din lumea întreagă vin la Wuppertal pentru a admira acest mod de soluționare a problemelor circulației și a se inspira pentru proiecte asemănătoare. Monorailurile prezintă avantajul de a descongestia circulația, fiind în același timp mai ieftine decît metrourele și trenurile aeriene. Pe de altă parte, necesită o schelărie mai redusă decît la celelalte sisteme. Există proiecte mult mai moderne în acest domeniu, dar ele nu au depășit încă stadiul experimental. Astfel, trenul suspendat din Wuppertal, veteranul în vîrstă de 65 de ani, se poate lăuda a fi încă în pas cu vremea.

D.D.

madoc a fost primul?

Disputa care are loc în S.U.A. privind-l pe descoperitorul Lumii Noi este în plină desfășurare. Printr-o rezoluție a Congresului, la 9 octombrie s-a sărbătorit pentru prima oară «ziua lui Leif Ericson», în amintirea vikingului despre care unii savanți afirmă că ar fi pus piciorul pe pămîntul Americii în jurul anului 1000 e.n., iar la 12 octombrie, «Ziua lui Cristofor Columb». Dar în ultimii ani dacele mai mult sau mai puțin cunoscute au fost completate cu o serie de teorii noi.

Președintele Comisiei pentru energia atomică a S.U.A., Glenn Seaborg, un savant american binecunoscut, a afirmat recent că «cercetările arheologice întreprinse pe coasta Ecuatorului sugerează că japonezii au trecut Pacificul și au debarcat în această regiune în jurul anului 3000 î.e.n.». Referindu-se la europenii precolumbieni el a subliniat că un islandez, Bjarni Herjulfsson, este creditat de mulți ca fiind primul care a zărit țărmurile Americii de Nord în jurul anului 986 e.n. Mai târziu el și-ar fi vindut corabia lui Leif Ericson, care a replecat călătoria peste Atlantic și a debarcat cu oamenii săi formînd mai multe colonii: Holluland, Markland, Woodland și Vinland. Cu toate că nu există nici o mențiune precisă privind o așezare permanentă a vikingilor pe continentul nord-american, Seaborg a spus că concluziile savanților sînt întărite de rezultatele examenelor întreprinse cu ajutorul carbonului radioactiv asupra unor resturi de lemne arse găsite aici, care situează perioada respectivă între anii 860 și 1060 e.n.

În timp ce unele lucrări științifice apărute în S.U.A. consideră drept primii care au pus piciorul pe țărmurile Americii pe etrusci sau polinezieni, acum a apărut un nou «descoperitor». Ziaristul englez Richard Deacon afirmă că posedă dovezi potrivit cărora Madoc, fiul lui Owain, regele din Gwynedd, teritoriu din nordul actualei Țări a Galilor (Welsh), a fost primul care a debarcat pe pămîntul Statelor Unite de astăzi, la nord de locul unde se găsește în prezent orașul Mobile (statul Alabama). Legenda călătoriei lui Madoc poate fi înclinată în literatura velșă și a intrigat pe istorici timp de mulți ani. Potrivit părerii lui Deacon, expediția lui Madoc a lăsat pe coastele Americii un mic grup de oameni și s-a înnoptat în Țara Galilor, după care ar fi fost organizată o a doua expediție. Păreri sale au fost întărite de istoriograful american George Catlin care a constatat că un trib de indieni de pe teritoriul actual al S.U.A. folosește multe cuvinte asemănătoare cu limba velșă.

La toate aceste teorii majoritatea savanților americani afirmă că, indiferent de persoana care a pus prima piciorul sau a văzut țărmurile Americii, Cristofor Columb este totuși exploratorul care a inaugurat epoca marilor descoperiri și explorări geografice care au dus la cunoașterea emisferei occidentale așa cum se prezintă în zilele noastre. Acest fapt, subliniază el, este o dovadă suficientă pentru a-l considera pe Columb drept «adevăratul descoperitor al Americii».

I. RETEGAN

șomajul provoacă temeri

- corespondență din Londra -

Bărbații și femeile din Anglia, ce au depășit vîrsta de 50 de ani, sînt printre primii care au reacționat cu un sentiment de spaimă la știrea că numărul șomerilor se apropie de o jumătate de milion. Pentru ei, amintirea orașelor și satelor pustii din timpul recesiunii din anii '20 și '30 este încă vie. Recent, Arthur Horner, liderul veteran al minerilor, a arătat în autobiografia sa «Incorigibilul rebel», cum șomajul a transformat bărbații și femeile din Țara Galilor în proscîși, cum aceștia, exasperați de foame, furau cite o oaie de pe pășuni, închideau toate ferestrele caselor pentru ca mirosul mîncării să nu se simtă în stradă, în timp ce copiii pîneau pe la garduri pentru a anunța dacă se apropie poliștii.

În *Daily Express*, Trevor Evans, care a crescut în anii de criză în Wales, scrie de asemeni despre teama care s-a reintors în văile din Țara Galilor.

De altfel au și început să seosească știri despre concedieri în diferitele ramuri ale industriei bunurilor de consum — deoarece scade cererea de mărfuri. Economistii au încercat să ignoreze situația, dar faptele sînt fapte și șomajul, o dată început, crește ca un bulgăre de zăpadă, deoarece muncitorii șomeri sau cei ce lucrează un număr de ore redus nu pot să cumpere, determinînd șomaj în alte sectoare etc....

Este drept că numărul șomerilor nu se compară cu cele 3 milioane pe care le-am

avut înainte de război, dar chiar purtătorii de cuvînt ai guvernului sînt de acord că va crește în iarna aceasta pînă la trei sferturi de milion. Este, de asemenea, adevărat că alocațiile pentru cei concediați sînt acum mai bune, dar pe de altă parte s-a anunțat că unul din fondurile din care provin acești bani s-a redus simțitor și curînd vom auzi aceeași propagandă de dinainte de război despre nebulia de a plăti oamenilor pentru că nu lucrează.

Pe de altă parte, afirmația guvernului că «redesfășoară» forța de muncă, se dovedește de pe acum falsă. S-a spus că există zeci de mii de slujbe libere, dar ele au dispărut. Se înțelege, de asemenea, că nu poți transforma peste noapte un muncitor calificat din industria de automobile într-un lucrător agricol sau un muncitor care produce mașini-unelte, și că nu îl poți transfera în altă slujbă dacă nu-i asiguri o locuință pentru familia sa.

Și cei mai dezorientați sînt tinerii. Pînă în prezent li se inoculase ideea că, oricare ar fi celelalte defecte ale sale, capitalismul britanic postbelic a găsit cel puțin căile de a împiedica șomajul de masă. În prezent ei însă încep să înțeleagă de ce socialiștii au spus că numai schimbînd sistemul social oamenii se pot bucura de fructele muncii lor și de potențialitățile progresului științific.

Gordon SCHAFFER

din lume adunate

Curînd la Paris vor fi libere 800 de birouri și 12 săli de conferință, toate aflate într-o singură clădire. Nu trebuie de aci trasă concluzia că în capitala Franței s-ar găsi ușor spațiu locativ pentru diverse instituții. Dimpotrivă, avem de-a face cu ceea ce se poate numi un caz particular: mutarea sediului Consiliului NATO la Bruxelles. Dovadă stau preocupările legate de folosirea acestui spațiu. S-a aflat că există un proiect de a muta, în clădirea eliberată de NATO, Ministerul francez al Finanțelor. Nu pentru că administratorii finanțelor franceze ar fi mai prost cazați decît colegii lor din alte instituții, ci deoarece ei ocupă o întregă aripă a palatului Luvre, care găzduiește cele mai reprezentative creații ale artei franceze. Ministerul francez al Culturii subliniază că, prin mutarea Ministerului Finanțelor în actualul sediu al NATO, sute de opere de artă valoroase, care actualmente zac în subsolul Muzeului Luvre din lipsă de spațiu, își vor găsi în sfîrșit adăpostul cuvenit în sălile binecunoscutului lăcaș de cultură. Este reconfortantă ideea că, în ultimă analiză, izgonirea de pe teritoriul francez a acestui cuib al războiului rece și agresiunii înseamnă între altele și condiții demne pentru minunatele opere de artă ale geniului francez. Nu poți să nu reflectezi la faptul că dispariția unor astfel de instituții, de care popoarele nu au nici o nevoie, ar însemna în multe țări nu numai spațiu locativ suplimentar pentru activități pașnice, constructive, dar și eliberarea unor terenuri agricole ocupate de bazele militare ale NATO, ca să nu mai vorbim de eliberarea fondurilor imense înghițite de o activitate sterilă din punctul de vedere al nevoilor societății și primejdia din punctul de vedere al intereselor păcii pe continentul nostru.

*

Recent, serviciile psihologice ale armatei engleze au avut o surpriză pentru care nu știau cui să atribuie vina — lipsei de eficacitate a muncii lor sau insensibilității și neînțelegerii publicului? Timp de trei luni ele au desfășurat în ziarul *Daily Telegraph* și în altele o campanie amplă pentru a demonstra cite satisfacții oferă angajarea în unitățile militare staționate în diferite baze militare peste hotare. Pentru a fi mai convingătoare, respectivele servicii au publicat fotografiile unor ofițeri chipeși, trăind în condiții care ar stîrni învidia oricărui tînăr cu oarecare pregătire dar fără ocupație pe

măsura dorințelor sale. Rezultatul? Nu a crescut numărul angajărilor în armata de peste mări. În schimb, ofițerii în cauză au primit o avalanșă de propuneri de... căsătorie din partea unor tînere. Evident, nu acesta a fost scopul urmărit de campania publicitară, care a costat destul de scump, fără să contribuie la umplerea vreunor lacune stringente; de altfel toți ofițerii prezențați erau căsătorii. Așteptăm cu interes ce nou argument va fi folosit de aceste servicii și mai ales reacția la el. De pildă, ar putea fi prezentat un tînăr ofițer ucis în Aden de forțele care luptă pentru eliberarea de sub ocupația engleză.

Nicolae URECHE

Sosit la Universitatea Harvard pentru a ține o conferință, ministrul apărării al S.U.A., McNamara, a fost oprit să intre de grupuri de studenți care purtau pancarte cu inscripția: «Aduceți acasă trupele din Vietnam!»

Puternice inundații s-au produs recent și în Franța. În fotografie: riul Sarthe revărsat pe străzile orașului Le Mans.

Direcția comercială
a Sfatului popular
al regiunii Ploiești

**vă invita sa petreceți
o seară plăcută la**

RESTAURANTUL „BULEVARD“

și

**BARUL „DEALUL MARE“
DIN ORĂȘUL PLOIEȘTI**

PUBLICITATE.

f **flacăra**